

EXHORTACIÓ APOSTÒLICA «EVANGELII GAUDIUM»: ANUNCI PROGRAMÀTIC DE FRANCESC

Riuada d'alegria

Elisa Pires / JMJ Rio 2013

- «El programa de Francesc», pel CARDENAL LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH
- «Amor, lucidesa i coratge», per FRANCESC RIU
- «Un regal del Papa», per LLUM DELÀS

Paraules com «alegria, reforma, missió» es repeteixen constantment en la primera exhortació apostòlica del papa Francesc, *Evangelii gaudium* («L'alegria de l'Evangeli»). Aquest extens document, de cinc capítols i 224 pàgines, conforma un «anunci programàtic» del Bisbe de Roma. En un llenguatge àgil, proper, directe i molt clar, el Pontífex escriu sota la llum de l'alegria i contagia aquest sentiment a la missió evangelitzadora de tot cristià. El Papa ofereix aquest document en el qual marca els camins de l'Església en els propers anys, convida a recuperar una visió profètica i a viure en estat permanent de missió, anant a les perifèries existencials, recuperant la frescor de l'Evangeli i sent creatius, sense oblidar la conversió personal i pastoral. **P 2-7**

Junqueras, Rigol i Majó dialoguen sobre fe i política

Agustí Codinach

P 25

Sumari

- P 17 La missió d'Amics de la Gent Gran
- P 21 Saviesa teològica per a l'Acadèmia de Doctors
- P 24 I Congrés Plataforma per la Família
- P 26 Nou llibre de la religiosa Victòria Molins
- P 27 Presentació de «La Bíblia de tots»

Editorial

De la «Gaudium et spes» a l'«Evangelii gaudium»

L'exhortació apostòlica del Sant Pare Francesc *Evangelii gaudium* (L'alegria de l'Evangeli) sobre l'anunci evangelitzador en el món actual, és el primer document extens (224 pàgines) d'aquest pontificat. Revela el geni, l'espiritualitat i les línies de fons del pensament de Jorge Mario Bergoglio, que en els primers nou mesos del seu pontificat s'ha guanyat el cor de molts. Se n'han fet ressò els mitjans de comunicació públics i ha estat, en general, molt ben valorada fins i tot per persones allunyades de l'Església. L'exhortació és un tractat preciós sobre l'alegria cristiana. En ella fa afirmacions sorprenents, d'un gran calat teològic, com la glossa del profeta Sofonies, «que mostra Déu mateix com un centre lluminós de festa i d'alegria que vol comunicar al seu poble aquest goig salvífic» (4). A l'*Evangelii gaudium* Francesc convida els fidels cristians a començar una nova etapa evangelitzadora marcada per aquesta joia i també per indicar camins per a l'Església en els propers anys. És una alegria de la qual ningú no queda exclòs, una alegria que sorgeix del cor de Jesús, encomanadissa, que es renova i es comunica, que es viu en les petites coses de la vida quotidiana. És, en definitiva, un «riu d'alegria» en el qual els cristians som convidats a entrar. Francesc avisa aquells cristians «l'opció dels quals sembla una Quaresma sense Pasqua» (6). El Bisbe de Roma, home realista i sobretot pastor, admet que l'alegria no es viu de la mateixa manera en totes les etapes de la vida «de vegades molt dures», sinó que «s'adapta i es transforma i sempre roman com un raig

de llum que neix de la certesa personal de sentir-se infinitament estimat més enllà de tot». Quant a l'Església, Francesc en «percep una saludable descentralització» (17) i anima que totes les estructures eclesials «es tornin més missioneres, que la pastoral ordinària en totes les seves instàncies sigui més expansiva i oberta i que col·loqui els agents pastorals en constant actitud de sortida» (27). Amb un to molt d'acord amb aquest temps d'Advent que hem encetat diu que «els joves ens conviden a despertar i a fer créixer l'esperança perquè porten en ells mateixos les noves tendències de la humanitat i ens obren al futur, de manera que no quedem ancorats en la nostàlgia de les estructures i costums que ja no són lleres de vida en el món actual» (108). Més clar, impossible. El sol fet de parlar del goig ja des del títol enllaça l'exhortació amb l'encíclica *Gaudium et spes* sobre la relació de l'Església amb el món del Concili Vaticà II. Amb raó ha dit el cardenal Lluís Martínez Sistach que és un «document programàtic». Cal llegir-lo i reflexionar-hi personalment i en comunitat. I sobretot cal viure'l.

Segons les dades d'audiència de l'Estudi General de Mitjans de Catalunya, corresponents a la tercera i última onada d'enguany, Ràdio Estel té una mitjana de 18.000 oients diaris, de dilluns a diumenge, 2.000 més que a l'onada anterior del mes de juliol passat.

Un nou llinar

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

L'homilia, trucar a la porta del cor

El papa Francesc vol que aprenguem bé la lliçó. Ens l'acaba de donar en la seva primera exhortació apostòlica referint-se a l'homilia. A Assís, ja havia dit «fora aquestes homilies interminables, avorrides, de les quals no s'entén res!». Ho deia pensant en els qui tenim la tasca de predicar, i afegia: «Com es pot predicar si abans no hem obert el cor, si no hem escoltat en el silenci la Paraula de Déu?»

El que ens demana és que, sintonitzades amb la Paraula de Déu, siguem antenes que reben per ser antenes que transmeten. «Demanem-nos —diu— quin lloc ocupa la Paraula de Déu en la meua vida, en la vida de cada dia? Estic sintonitzat amb Déu o amb les tantes paraules de moda o amb mi mateix?»

L'homilia ha de tocar a la porta del cor. A les nostres celebracions litúrgiques, quan acompanyem els fidels amb les nostres paraules i gestos, a qui volem que s'apropin i es trobin és amb Jesucrist, Paraula de Déu, encarnat en la realitat humana i social en la qual ens movem cada dia, i en el cor de cada persona, fill i filla de Déu.

Als pastors ens diu que la predicació requereix una seriosa avaluació, ja que són molts els reclams —són paraules seves— que es dirigeixen en relació amb aquest gran ministeri i no podem fer el desentès. És contundent quan diu que «l'homilia és la pedra de toc per avaluar la proximitat i la capacitat de trobament d'un Pastor amb el seu poble» i que «és amb la paraula que nostre Senyor es va guanyar el cor de la gent». Per això, valora el to maternal que ha de tenir l'homilia. Diu que «l'Església és mare i predica al poble com una mare que parla al seu fill, una bona mare que sap reconèixer tot el que Déu ha sembrat en el seu fill, que escolta les seves inquietuds i aprèn d'ell». És del tot necessària «la proximitat cordial del predicador, la calidesa del seu to de veu, la mansuetud de l'estil de les seves frases, l'alegria dels seus gestos». Demano al Senyor que amb humilitat aprenguem la lliçó i que siguem ajudats a fer-ho bé.

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Pérez Ansótegui, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Mercedes De La Torre, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Víctor M. Cardona, Agustí Codinach, Llum Delàs, Montserrat Esteve, Núria Ferret, Jaume Gabarró, Joan Guiteras, Imad Haddad, Justo Lacunza, Dani Majà, Pere Maragall, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Jordi Pérez-Ansótegui, Joan Piñol, Quique, Francesc Riu, Josep Rius-Camps, Jordi Sánchez, Peio Sánchez,

Lluís Serra, Sebastià Taltavull, Pere Tena, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció: C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat
www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 125 €
Gibraltar i Portugal: 124,80 €
Resta d'Europa: 199,85 €
Amèrica i Àfrica: 237,86 €
Àsia i Oceania: 315,81 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Alegre anunci programàtic

El Papa presenta la seva primera exhortació apostòlica

Mercedes De La Torre
Ciutat del Vaticà

El papa Francesc va presentar la seva primera exhortació apostòlica titulada *Evangelii gaudium* («L'alegria de l'Evangelí») amb ocasió de l'acabament de l'Any de la Fe el 24 de novembre passat. Al final de la cerimònia de clausura, el Papa va lliurar simbòlicament un exemplar a 36 persones procedents de 18 països per representar els diferents esdeveniments de l'Any de la Fe, però la presentació oficial es va portar a terme el dimarts 26 de novembre a l'Oficina de Premsa de la Santa Seu.

L'*Evangelii gaudium* està dividida en cinc capítols i compta amb un total de 224 pàgines. És un text que ha estat considerat «llarg» per les persones que l'han comparat amb la carta encíclica *Lumen fidei* (de 84 pàgines). Amb tot, és possible realitzar una lectura àgil gràcies al to col·loquial amb el qual el papa Francesc l'ha escrit. Sobre això, el director de l'Oficina de Premsa de la Santa Seu, el pare Federico Lombardi va confirmar que el papa Francesc la va escriure en castellà, principalment durant el mes d'agost passat després del viatge al Brasil durant la Jornada Mundial de la Joventut.

Per la seva banda, el nou secretari general del Sínode dels Bisbes, Lorenzo Baldisseri va precisar que el projecte inicial del document era un text «post-sinodal» que recolliria els treballs de l'Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes sobre la nova evangelització i la transmissió de la fe que es va celebrar l'octubre del 2012. De fet, a l'inici de la redacció, el Pontífex recull les proposicions sinodals i les esmenta 27 vegades en el text.

Amb tot, el Papa va explicar als seus col·laboradors propers que aquest document és una «exhortació apostòlica» —i no postsinodal— perquè es tracta d'un «discurs més ampli» que va més enllà d'un text postsinodal i que ha estat considerat com un anunci en el món actual, fins i tot un «anunci programàtic», segons va revelar el secretari general del Sínode dels Bisbes, ja que aquesta exhortació apostòlica «és un document de caràcter universal».

A més, Mons. Baldisseri va subratllar que el papa Francesc esmenta nombroses exhortacions apostòliques com per exemple l'*Evangelii nuntiandi* de Pau VI i també va destacar «les aportacions pastorals procedents de les diferents Esglésies locals d'arreu del món» (no només els pronunciaments de les conferències episcopals d'Amèrica Llatina a Puebla i Aparecida, sinó també documents de les conferències episcopals de l'Índia, dels Estats Units, de França, de les Filipines i del Congo), la qual cosa mostra «un exercici de col·legialitat».

Sinodalitat i diàleg

Pel que fa al contingut de l'*Evangelii gaudium*, el nou secretari general del Sínode dels Bisbes va subratllar que el Papa aborda en diferents ocasions el tema de la sinodalitat i subratlla la

importància del diàleg «amb els germans ortodoxos» per aprendre més sobre el sentit de la col·legialitat episcopal i sobre la seva experiència de la sinodalitat, però va precisar que no es tracta d'«autonomia». També va subratllar «l'èmfasi donat pel Sant Pare a la sortida missionera de l'Església a les perifèries existencials, a través de la conversió pastoral», igual que les seves paraules dedicades a la pietat popular que «prové de la seva experiència personal d'arquebisbe de Buenos Aires».

D'altra banda, el president del Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització, Rino Fisichella, va explicar que l'*Evangelii gaudium* està escrita «sota la llum de l'alegria amb la finalitat de redescobrir la font de l'evangelització en el món contemporani», i va assegurar que el Papa ofereix aquest document a l'Església per «delinear els camins del compromís pastoral

«Està escrita sota la llum de l'alegria amb la finalitat de redescobrir la font de l'evangelització en el món contemporani»

que l'han d'ocupar en el futur proper», a més d'infondre valentia per mirar cap endavant i «recuperar una visió profètica i positiva de la realitat, sense per això deixar de veure les dificultats».

De fet, el Papa s'adreça en aquest document «als fidels cristians per convidar-los a una nova etapa evangelitzadora marcada per aquesta alegria, i per indicar camins per a la marxa de l'Església en els propers anys», i explica que es tracta d'una crida forta a tots els batejats perquè, amb fervor i dinamisme nous, portin als altres l'amor de Jesús en un «estat permanent de missió», i vencin «el gran risc» del món actual que és caure en la «tristesa individualista», per la qual cosa el Papa encoratja a «recuperar la frescor original de l'Evangelí», i trobar «nous camins» i «mètodes creatius», per no tancar Jesús en «esquemes avorrits».

En aquesta línia, el president del Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització va subratllar que l'evangelització «és una tasca de tot el poble de Déu, ningú no n'està exclòs» i va insistir en el fet que «no està reservada ni pot ser delegada a cap grup particular», sinó que «tots els batejats hi estem directament involucrats».

Quan va finalitzar la presentació de l'*Evangelii gaudium*, el president del Pontifici Consell per a les Comunicacions Socials, Claudio Maria Celli va subratllar «les paraules valentes» del Papa que proposen una «clau missionera» que es concentra en el nucli essencial de l'Evangelí i a més conviden a «una conversió interior i pastoral». «L'anunci s'ha de concentrar en el que és essencial, que és el més bonic, el més gran, el més atractiu i al mateix temps el més necessari. La proposta se simplifica sense perdre per això profunditat i veritat», va concloure.

Les floretes del papa Francesc

Exhortació en texans

Deia l'escriptor anglès Samuel Johnson que el llenguatge és el vestit del pensament. I el llenguatge d'aquesta primera exhortació apostòlica del papa Francesc diria que porta roba de carrer. Sobretot en alguns capítols. És una exhortació de to *casual*: texans, una samarreta i un jersei sense marca, però que encara guarda la formalitat: roba neta, ben planxada i combinada.

Els colors? Colors de la roba clarament alegres, optimistes i esperançats, però també hi trobem el negre típic d'un jove rebel amb causa.

El papa Francesc, quan escriu, exterioritza les arrels profundes i senzilles del seu pensament; és a dir, tot

allò que hi ha més enllà de la vistositat dels seus gestos i que els mitjans de comunicació difonen amb tant d'entusiasme.

El text, *Evangelii gaudium*, correspon per temàtiques, per contingut i llenguatge, a tot allò que Francesc ja està fent en el seu ministeri papal com si llenguatge i acció s'emmirallessin. D'això se'n diu coherència.

Pensament senzill però no superficial. Vestit de carrer sí, però ni simple ni a l'última moda. En aquesta exhortació encara hi ha un nivell de vocabulari força elevat que, si bé dóna profunditat al text, també demana un lector familiaritzat amb certes terminologies molt denses.

**Jordi
Sánchez
Torrents**

CAPÍTOL 1: La transformació missionera de l'Església

23. L'alegria de l'Evangeli és per a tot el poble, no pot excloure ningú.

27. Somio amb una opció missionera capaç de transformar-ho tot, perquè els costums, els estils, els horaris, el llenguatge i tota estructura eclesial esdevingui un camí adequat per a l'evangelització del món actual més que per a l'autopreservació.

32. Atès que sóc cridat a viure el que demano als altres, també he de pensar en una conversió del papat. Em correspon, com a Bisbe de Roma, estar obert als suggeriments que s'orientin a un exercici del meu ministeri que el torni més fidel al sentit que Jesucrist va voler donar-li i a les necessitats actuals de l'evangelització.

44. Als sacerdots els recordo que el confessorari no ha de ser una sala de tortures, sinó el lloc de la misericòrdia del Senyor que ens estimula a fer el bé possible.

47. Sovint ens comportem com a controladors de la gràcia i no com a facilitadors. Però l'Església no és una duana, és la casa paterna on hi ha lloc per a cadascú amb la seva vida al damunt.

49. Prefereixo una Església accidentada, ferida i tacada perquè surt al carrer, abans que una Església malalta pel tancament i la comoditat d'aferrar-se a les pròpies seguretats. No vull una Església preocupada per ser el centre i que acabi reclosa en un embolic d'obsessions i procediments.

CAPÍTOL 2: En la crisi del compromís comunitari

53. No pot ser que no sigui notícia que mor de fred un ancià al carrer i que sí que ho sigui una caiguda de dos punts a la borsa. (...) No es pot tolerar més que es llenci menjar quan hi ha gent que passa fam. Això és desigualtat. (...) Es considera l'ésser humà en si mateix com un bé de consum, que es pot usar i després llançar. Hem donat inici la cultura del «descart», que, a més, es promou. (...) Els exclosos no són «explotats» sinó rebuigs, «sobrants».

54. Per poder sostenir un estil de vida que exclou els altres, o per poder entusiasmar-se amb aquest ideal egoista, s'ha desenvolupat una globalització de la indiferència. Ens tornem incapaços de compadir-nos davant els clamors dels

altres, ja no plorem davant del drama dels altres ni ens interessa cuidar-los, com si tot fos una responsabilitat aliena que no ens incumbeix. La cultura del benestar ens anestesïa.

55. L'adoració de l'antic vedell d'or ha trobat una versió nova i despietada en el fetitxisme del diner i en la dictadura de l'economia sense un rostre i sense un objecte veritablement humà.

57. L'ètica porta a un Déu que espera una resposta compromesa que està fora de les categories del mercat.

58. El diner ha de servir i no governar! El Papa estima tothom, rics i pobres, però té l'obligació, en nom de Crist, de recordar que els rics han d'ajudar els pobres, respectar-los, promocionar-los. Us exhorto a la solidaritat desinteressada i a un gir de l'economia i les finances cap a una ètica a favor de l'ésser humà.

59. S'acusa de la violència els pobres i els pobles pobres però, sense igualtat d'oportunitats, les diverses formes d'agressió i de guerra trobaran un caldo de cultiu que tard o d'hora provocarà la seva explosió. Quan la societat abandona a la perifèria una part de si mateixa, no hi haurà programes polítics ni recursos policials o d'intel·ligència que pugui assegurar indefinidament la tranquil·litat.

63. Cal que reconeguem que, si part del nostre poble batejat no experimenta la seva pertinença a

l'Església, és també perquè hi ha unes estructures i un clima poc acollidors en algunes de les nostres parròquies i comunitats, o una actitud burocràtica a l'hora de donar resposta als problemes, simples o complexos, de la vida dels nostres pobles.

71. Déu no s'oculta a aquells que el busquen amb un cor sincer, encara que ho facin a les palpentes, de manera imprecisa i difusa.

78. Podem advertir en molts agents evangelitzadors, encara que preguin, una accentuació de l'individualisme, una crisi d'identitat i una caiguda del fervor. Són tres mals que s'alimenten entre si.

85. Una de les temptacions més serioses que ofeguen el fervor i l'audàcia és la consciència de derrota que ens converteix en pessimistes, queixosos i desencantats, amb cara de vinagre. Ningú no pot emprendre una lluita si per endavant no confia plenament en el triomf.

88. L'Evangeli ens convida sempre a córrer el risc de l'encontre amb el rostre de l'altre, amb la seva presència física que ens interpel·la, amb el seu dolor i les seves necessitats, amb l'alegria que encomana en un constant cos a cos. La veritable fe en el Fill de Déu fet carn és inseparable del do d'un mateix, de la pertinença a la comunitat, del servei, de la reconciliació amb la carn dels altres. El Fill de Déu, en la seva encarnació, ens va convidar a la revolució de la tendresa.

89. Avui se'ns planteja el desafiament de respondre adequadament a la set de Déu de molta gent, perquè no busquin saciar-la en propostes alienants o en un Jesucrist sense carn i sense compromís amb l'altre.

92. La manera de relacionar-nos amb els altres que realment ens cura en lloc d'emmalaltir-nos és una fraternitat mística, contemplativa, que sap mirar la grandesa sagrada del pròxim, que sap descobrir Déu en cada ésser humà, que sap tolerar les molèsties de la convivència aferrant-se a l'amor de Déu, que sap obrir el cor a l'amor diví per buscar la felicitat dels altres com la busca el seu Pare bo.

97. Déu nos en guard, d'una Església mundana sota vestidures espirituals o pastorals! Aquesta mundanitat asfixiant es cura quan li agafes el gust a l'aire pur de l'Esperit Sant, que ens allibera d'estar centrats en nosaltres mateixos, amagats en una aparença religiosa buida de Déu. No ens deixem robar l'Evangeli!

99. Als cristians de totes les comunitats del món, vull demanar-vos especialment un testimoniatge de comunió fraterna que esdevingui atractiu i resplendent. Que tothom pugui admirar com us cuideu els uns als altres, com us doneu coratge mútuament i com us acompanyeu. (...) Atenció a la temptació de l'enveja! Estem a la mateixa barca i anem cap a aquest port!

100. Em dol comprovar com en algunes comunitats cristianes, i fins

i tot entre persones consagrades, consentim diverses formes d'odi, divisions, calúmnies, difamacions, venjances, gelosia, desitjos d'imposar les pròpies idees a costa de qualsevol cosa, i fins i tot persecucions que semblen una implacable caça de bruixes. A qui evangelitzarem amb aquests comportaments?

103. L'Església reconeix l'aportació indispensable de la dona a la societat. (...) Reconec amb gust com moltes dones comparteixen responsabilitats pastorals juntament amb els sacerdots, contribueixen a l'acompanyament de persones, de famílies o de grups i ofereixen noves aportacions a la reflexió teològica. Però encara és necessari ampliar els espais per a una presència femenina més incisiva en l'Església.

104. Les reivindicacions dels drets legítims de les dones (...) plantegen a l'Església preguntes profundes que l'interpel·len i que no es poden eludir superficialment. El sacerdot reservat als homes (...) és una qüestió que no es discuteix, però pot tornar-se particularment conflictiva si s'identifica massa la potestat sacramental amb el poder. (...) La configuració del sacerdot amb Crist Cap no implica una exaltació que el situï per damunt de la resta.

CAPÍTOL 3: L'anunci de l'Evangelí

113. Aquesta salvació, que realitza Déu i anuncia joiosament l'Església, és per a tots. (...) Ningú no se salva sol, és a dir, ni com a individu aïllat ni per les seves pròpies forces. (...) Aquest poble que Déu s'ha escollit i convocat és l'Església. Jesús no diu als apòstols que formin un grup exclusiu, un grup d'elit. (...) M'agradaria dir a aquelles que se senten lluny de Déu i de l'Església, als qui són temorosos o als indiferents: el Senyor també et crida a ser part del seu poble i ho fa amb gran respecte i amor!

121. Tots ens hem de deixar evangelitzar constantment pels altres (...). Tots som cridats a oferir als altres el testimoni explícit de l'amor salvífic del Senyor, que més enllà de les nostres imperfeccions ens ofereix la seva proximitat, la seva Paraula, la seva força, i dona sentit a la nostra vida. El teu cor sap que no és el mateix la vida sense Ell; aleshores això que has descobert, això que t'ajuda a viure i et dona esperança, això és el que necessites comunicar als altres. (...) La missió és un estímul constant per no quedar-se en la mediocritat i per continuar creixent.

CAPÍTOL 4: La dimensió social de l'evangelització

179. Així com l'Església és missionera per naturalesa, també brolla ineludiblement d'aquesta naturalesa la caritat efectiva amb el proïsme, la compassió que comprèn, assisteix i promou.

187. Cada cristià i cada comunitat són cridats a esdevenir instruments de Déu per a l'alliberament i promoció dels pobres, de manera que puguin integrar-se plenament en la societat; això suposa que siguem dòcils i atents per escoltar el clam del pobre i socórrer-lo.

198. Per a l'Església, l'opció pels pobres és una categoria teològica abans que cultural, sociològica, política o filosòfica. (...) Per això vull una Església pobra per als pobres.

202. La necessitat de resoldre les causes estructurals de la pobresa no pot esperar (...). Mentre no es resolguin radicalment els problemes dels pobres, no es renuncia a l'autonomia absoluta dels mercats i de l'especulació financera i no s'ataqui les causes estructurals de la desigualtat, no es resoldran els problemes del món i, en definitiva, cap problema.

205. Demano Déu que augmenti el nombre de polítics capaços d'entrar en un autèntic diàleg que s'orienti eficaçment a guarir les arrels profundes i no l'aparença dels mals del nostre món! (...) Prego al Senyor que ens regali més polítics a qui els dolgui de debò la societat, el poble, la vida dels pobres!

211. On és el teu germà esclau? On és aquella persona a la qual mates cada dia al taller clandestí, a la xarxa de prostitució, en els infants que fas servir per mendicitat, en aquell que ha de treballar d'amagat perquè no ha estat legalitzat? No ens fem els distrets. Hi ha molt de complicitat. La pregunta és per a tots!

213. La defensa de la vida que ha de néixer està íntimament vinculada a la defensa de qualsevol dret humà. Suposa la convicció que un ésser humà és sempre sagrat i inviolable, en qualsevol situació i en cada etapa del seu desenvolupament. És un fi en si mateix i mai un mitjà per resoldre altres dificultats.

214. No és progressista pretendre resoldre els problemes eliminant una vida humana. Però també és cert que hem fet poc per acompanyar adequadament les dones que es troben en situacions molt dures, on l'avortament se'ls presenta com una ràpida solució a les seves profundes angoixes, sobretot quan la vida que hi creix ha sorgit com a producte d'una violació o en un context de pobresa extrema. Qui pot deixar de comprendre aquestes situacions de tant de dolor?

218. Les reivindicacions socials (...) no poden ser sufocades amb el pretext de construir un consens d'escriptori o una pau efímera per a una minoria feliç. La dignitat de la persona humana i el bé comú estan per sobre de la tranquil·litat d'alguns que no volen renunciar als seus privilegis.

CAPÍTOL 5: Evangelitzadors amb esperit

259. Jesús vol evangelitzadors que anunciïn la Bona Notícia no només amb paraules, sinó sobretot amb una vida que s'ha transfigurat en la presència de Déu.

265. De vegades perdem l'entusiasme per la missió quan oblidem que l'Evangelí respon a les necessitats més pregones de les persones, perquè tots hem estat creats per al que l'Evangelí ens proposa: l'amistat amb Jesús i l'amor frater.

270. De vegades sentim la temptació de ser cristians però mantenint una distància prudent de les nafres del Senyor. Però Jesús vol que toquem la misèria humana, que toquem la carn sofrent dels altres.

271. En la nostra relació amb el món, som convidats a donar raó de la nostra esperança, però no com a enemics que assenyalen i condemnen.

272. No vivim millor quan fugim dels altres, quan ens amaguem, quan ens neguem a compartir, quan ens resistim a donar, quan ens tanquem en la comoditat. Això no és més que un suïcidi lent.

279. Aprenguem a descansar en la tendresa dels braços del Pare enmig de la donació creativa i generosa. Tirem endavant, donem-ho tot, però deixem que sigui Ell qui faci fecunds els nostres esforços com a Ell li sembli.

«Francesc observa l'Església, i hi descobreix una persistent manca de fidelitat a l'Evangeli, que la fa incapaç de transmetre el missatge de Jesús a una societat que el necessita cada dia més»

«L'orientació d'aquest home de Déu és clara, sense embuts. Se'l sent enamorat de la paraula alliberadora i misericordiosa de l'Evangeli, amb una vocació de saurí de l'aigua neta i profunda que hi conté»

Amor, lucidesa i coratge

Francesc Riu
Salesià

Una lectura molt ràpida de l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium* m'ha mantingut atent a la figura del papa Francesc, i me l'he imaginat llargues hores davant el Sagrari, alternant amb hores més llargues encara dedicades a posar, negre sobre blanc, tot allò

que ell desitja per a l'Església en els propers anys.

En ell he observat tres actituds que expresso amb tres paraules: amor, lucidesa i coratge; són clarament compatibles, i ell ha sabut combinar-les amb dosis equilibrades, dominant, per damunt de tot, l'amor.

El papa Francesc estima profundament Jesús i el seu missatge, i aquest amor el mou a estimar de tot cor l'Església, les persones que la formem i, també, les persones que ell desitja que s'hi acullin, sobretot les qui més ho necessitin.

Amb aquest amor, i amb una lucidesa més que notable, Francesc observa l'Església, i hi descobreix una persistent manca de fidelitat a l'Evangeli, que la fa incapaç de transmetre el missatge de Jesús a una societat que el necessita cada dia més, sovint sense adonar-se'n.

Ell, amorós i sol·lícit, fixa la mirada en els més marginats i en aquells que han esdevingut un destorb per a moltes persones, però que ell estima amb tot el cor: els pobres, els malalts, els explotats, els oprimits, els desesperats, els qui pateixen. Segons ell, l'Església ha de sortir a anunciar l'Evangeli a tots i arreu, sempre i sense demora, sense escarafalls i sense por.

També amb lucidesa, Francesc passa llista a les múltiples activitats en què l'Església està ocupada, i adverteix que sovint fa coses que no hauria de fer i descarta necessitats que hauria d'atendre, per exigència evangèlica. Aquesta observació el condueix a denunciar situacions i actituds que donen a la comunitat eclesial una imatge que no reflecteix el rostre d'un Crist que és, per damunt de tot, amor i misericòrdia.

El seu amor a l'Església també l'obliga a fer una crida insistent a la conversió, de tots els sectors i de totes les persones, inclòs el mateix papat. Ho fa amb coratge i humilitat alhora, ben conscient que no tot el que ha gosat escriure agradarà a tothom.

Tot això sap fer-ho i sap dir-ho amb una constant invitació a l'alegria, perquè el seguiment del Crist la fa inevitable i perquè, alhora, és una expressió d'amor.

Un regal del Papa

Llum Delàs
Religiosa del Sagrat Cor

Aquest comentari voldria ser una invitació a fer una lectura de cap a peus del document que ens ha regalat el Papa. S'ho val. Cap persona o grup ens podrà mai interpretar, en un bon resum, tota la càrrega de llibertat i de diàleg amb el nostre món actual, que representa el conjunt de l'escrit. El

papa Francesc ens fa una invitació personal.

Som molts, moltíssims, els que enyoràvem els temps de gràcia que havíem viscut un cop acabat el Concili Vaticà II. Tot i que en el nostre país els temps polítics i eclesials que vivíem no ens deixaven expressar en veu massa alta l'esperança renovada que havia representat la *Gaudium spes*, volíem contribuir als canvis que com a individus, com a comunitats cristianes i com a jerarquies de l'Església vèiem que havíem de fer si volíem respondre amb fidelitat als signes dels temps que el Concili havia posat de manifest.

L'orientació d'aquest home de Déu és clara, sense embuts. Se'l sent enamorat de la paraula alliberadora i misericordiosa de l'Evangeli, amb una vocació de saurí de l'aigua neta i profunda que hi conté.

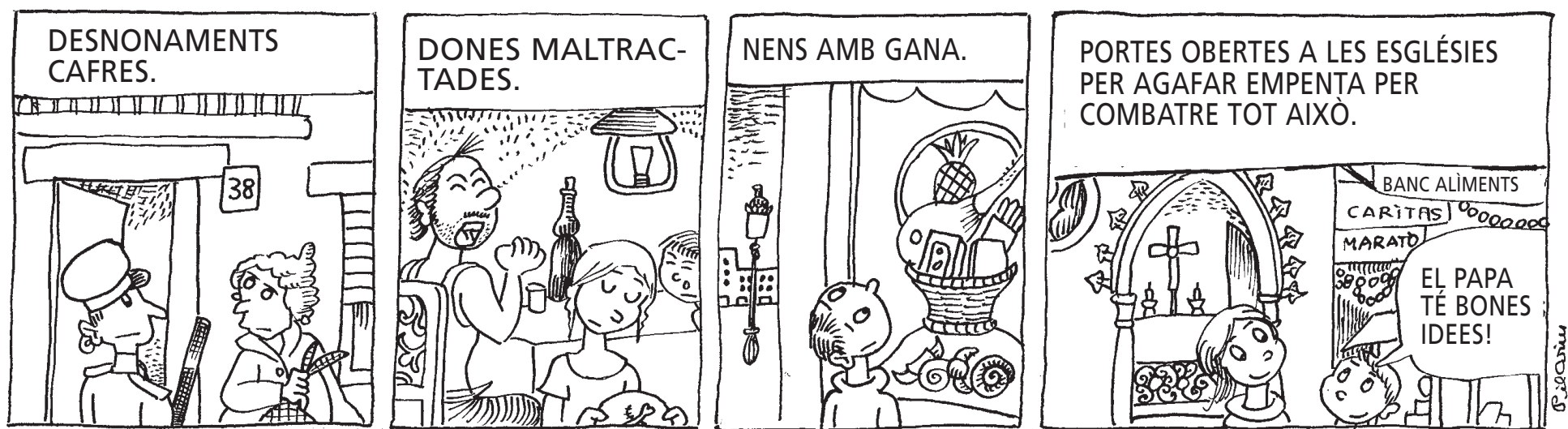
Ens explica la bona nova anunciada a tots els pobles de la terra, l'Evangeli, en una terminologia entenedora, atrevida, humil i amb l'autoritat que li dona la missió que té encomanada pel mateix Jesús.

Tantes pàgines fent una anàlisi misericordiosa de la situació gens galdosa que vivim, ens llencen a buscar els mitjans per portar a la pràctica els bells principis i actituds evangèliques del cristianisme, sense anquilosaments i sense donar per bons els costums, els estils i els llenguatges de les nostres estructures eclesials.

A la introducció (dels n. 1 al 18), ens explica l'objectiu d'aquesta exhortació i també la seva intencionalitat en l'exercici del seu ministeri: diríem que és com l'anunci programàtic del seu ministeri com a bisbe de Roma, en col·legialitat amb els altres bisbes del món: «El gaudi de l'Evangeli omple el cor i la vida sencera dels que es troben amb Jesús.» Ens convida a una nova etapa evangelitzadora marcada per aquesta alegria i ens indica els camins que l'Església ha de seguir en els propers anys.

No és objecte d'aquest petit comentari resumir la lliçó d'espiritualitat, de compromís i d'esperança que ens dona el papa Francesc. El que sí que puc dir és que ens esperen bones tertúlies, catequisis i compromisos com a resultat de l'estudi i de la conversió personal i comunitària que ens produeixen les seves paraules si les deixem entrar en el nostre cor, més enllà del que fa qualsevol estudi erudit o innovador.

Amb ell, estem convidats a «recuperar la frescor original de l'Evangeli». Benvingut sigui aquest document que alimenta la nostra esperança i ens submergeix en el llenguatge de l'amor.

El programa de Francesc

Lluís Martínez Sistach

Cardenal arzobispo de Barcelona

L'estiu acostuma a ser un temps ben aprofitat pel papa Francesc. Aquest ja era un costum seu a Buenos Aires. S'estava a la seva residència habitual i dedicava el temps de vacances a escriure, a pregar i a la lectura. Un periodista li va preguntar què llegia en aquestes setmanes més relaxades, sense els compromisos i l'aclaparament habituals, i ell va contestar molt concisament: «Obres clàssiques.» La publicació de l'extensa exhortació apostòlica que recull les aportacions del Sínode dels Bisbes de l'any 2012 ens demostra que l'estiu també li condeix a Roma, on va estar-s'hi durant tot el mes d'agost.

Recordo que durant la llarga audiència que em va concedir a la Residència Santa Marta el 6 de setembre passat, vaig poder sentir dels seus llavis aquestes paraules: «Ja he acabat l'exhortació sobre el Sínode passat.» De seguida vaig pensar que li havia dedicat moltes hores del seu primer agost romà. Ara ja tenim el resultat a les mans capaç d'entusiasmar. He vist aquesta reacció en molta gent aquests dies passats.

L'alegria de l'Evangelí és un document programàtic del Papa per als anys que sigui Bisbe de Roma i Pastor de l'Església universal. Ho diu amb aquestes paraules inicials: «Convidar a una etapa evangelitzadora marcada per aquesta alegria, i indicar el camí per al bon funcionament en els propers anys.» Es tracta del desig i del propòsit del Papa per a la reforma de l'Església amb la finalitat que aquesta surti d'ella mateixa, s'apropi més a la gent i pugui realitzar millor la seva missió evangelitzadora.

La reforma de l'Església en clau missionera

La clau d'aquesta reforma queda molt clara en l'exhortació. Consisteix en la vocació missionera, a sortir i anar a les perifèries. Aquest és el criteri de la veritable reforma de la Cúria romana i de tots els estaments i estructures eclesials. Perquè, com va dir Pau VI, l'Església existeix per evangelitzar. Una Església que no sigui evangelitzadora ni missionera no serveix per realitzar allò que Jesús li va confiar quan la va fundar. Francesc ens diu il·lusionat: «Somio amb una opció missionera capaç de transformar-ho tot, perquè els costums, els estils, els horaris, el llenguatge i tota l'estructura eclesial esdevinguin un camí adequat per a l'evangelització del món actual més que per a l'autopreservació.»

Aquest programa es podria resumir en dues paraules: reforma i missió. Reforma de l'Església, que va ser la intenció del Concili Vaticà II. Reforma, perquè *Ecclesia semper reformanda*, la reforma és sempre una feina inacabada. I una reforma *in capite et in membris*, l'impuls reformista ve des de la més alta instància eclesial. I, en conseqüència, en aquest procés de reforma inclou explícitament la mateixa manera d'exercir la seva funció en tota

l'Església el Bisbe de Roma. S'obren nous horitzons a la «col·legialitat episcopal» —un tema central del Vaticà II— cosa que, a la pràctica, significa procedir a una descentralització en la presa de decisions i implicar els bisbes en l'exercici del discerniment. Aquesta feina Francesc no la vol fer sol, sinó que l'encomana també als bisbes i a tota l'Església, la qual cosa s'expressa també en la consulta que ha iniciat com a preparació als sínodes dels dos propers anys 2014 i 2015, tots dos dedicats precisament a les qüestions que preocupen la família, o sigui, la majoria del Poble de Déu.

L'aplicació del darrer Sínode

Francesc recull els continguts del darrer Sínode. Ho he pogut constatar perquè he estat membre del Sínode per nomenament de Benet XVI. Però ho fa amb el seu estil propi, i això és una altra prova de la seva personalitat forta, que tant d'interès suscita dins i fora de l'Església. Si la seva primera encíclica era un text «a quatre mans», un text de Benet XVI, retocat i assumit per ell, aquesta exhortació és obra de les seves dues mans; és el programa del seu pontificat. Llegint el document, descobrim el seu estil al qual ja ens té acostumats i recordem moltes de les seves idees i expressions perquè les hem sentit d'ell i per la seva senzillesa i claredat han quedat gravades dins nostre. L'exhortació té un llenguatge clar, immediat, sense retòrica ni subterfugis. El papa Francesc va al nucli dels problemes que viu l'home d'avui i que, per part de l'Església, demanen més que una simple presència.

Aportació de Llatinoamèrica a l'Església

L'exhortació recorda en alguns dels seus continguts el document de l'Episcopat Llatinoamericà i del Carib en la trobada d'Aparecida de la qual el cardenal

«“L'alegria de l'Evangelí” és un document programàtic del Papa per als anys que sigui Bisbe de Roma i Pastor de l'Església universal»

«El papa Francesc va al nucli dels problemes que viu l'home d'avui i que, per part de l'Església, demanen més que una simple presència»

«En converses mantingudes amb el Papa, m'ha manifestat que està molt interessat en la pastoral de les grans ciutats»

Bergoglio en va ser el redactor principal. Així, qui va ser cardenal arquebisbe de Buenos Aires fa una aportació a l'Església universal del cristianisme viscut en aquell continent que compta amb la meitat dels catòlics del món. Francesc afirma: «Repeteixo aquí per a tota l'Església el que molts cops vaig dir als sacerdots i laics de Buenos Aires: prefereixo una Església accidentada, ferida i tacada perquè surt al carrer, abans que una Església malalta pel tancament.»

El Papa ha estat pastor de la gran Buenos Aires i per això parla també dels desafiaments de les cultures urbanes. En converses mantingudes amb el Papa, m'ha manifestat que està molt interessat en la pastoral de les grans ciutats, i afirma que «les noves cultures continuen gestant-se en enormes geografies humanes». Una cultura inèdita batgega i s'elabora a la ciutat. Cal arribar allà on es gestionen els nous relats i paradigmes, aconseguir amb la Paraula de Jesús els nuclis més profunds de l'ànima de les ciutats.

Contingut global del document

En els capítols de l'exhortació hi ha set punts que constitueixen les columnes bàsiques de la visió del papa Francesc sobre l'evangelització: la reforma de l'Església en sortida missionera; les temptacions dels agents pastorals; l'Església entesa com la totalitat del poble de Déu que evangelitza; l'homília i la seva preparació; la inclusió social dels pobres; la pau i el diàleg social; i les motivacions espirituals en el compromís missioner.

Ara Francesc assumeix el repte i ens posa a treballar. Amb la seguretat de qui sap quin camí vol seguir. I ho fa amb el realisme, l'espontaneïtat i l'alegria de les Esglésies llatinoamericanes reunides a Aparecida. Per això ha volgut posar la paraula *alegria* en el títol de la seva carta: *L'alegria de l'Evangelí*.

Opinió

Déu de la Justícia: escolta la nostra veu

Imad Haddad

Pastor de l'Església evangèlica luterana a Jordània i Terra Santa

«El Senyor espera, perquè vol compadir-se de vosaltres i per això s'alçarà i es mostrarà misericordiós, ja que ell és el Déu just. Feliços els qui esperen en ell! Poble de Sió, que vius a Jerusalem, ja no ploraràs mai més. El Senyor es compadirà de tu, tan bon punt li arribi el teu clam. Així que et senti, et respondrà» (Isaïes 30,18-19).

Els palestins encara ploreu: «Oh Senyor!, quan s'acabarà el plor? Quan seràs compassiu amb nosaltres, Senyor? Quan mostraràs misericòrdia amb nosaltres, Senyor? Quan concediràs la llibertat als nostres captius, Senyor? Oh Senyor, fins quan els palestins menjaran el pa de l'adversitat, i beuran l'aigua de l'angoixa? Oh Senyor, fins quan els captius palestins han de fer vaga de fam perquè la seva veu sigui escoltada? Oh Senyor, aixequem les nostres veus cap a tu. Si us plau, no esperis més, mostra'ns la teva misericòrdia i la teva justícia, i porta'ns a una vida abundant com vas prometre!»

Aquest és el crit de frustració que s'alça darrere dels barrots de les presons que estan plenes de joves i d'adults, homes i dones, dels qui busquen la justícia i la vida; amb tot, aquest crit de la humanitat només el sent poca gent. La humanitat es destrueix cada dia que passa, mentre que els infants palestins, homes i dones, es mantenen injustament presoners «captius» i, en molts casos, sense ni tan sols un judici, per no parlar d'un judici just.

Cada any el temps d'Advent pica a la nostra porta i ens complau aixecar la veu i cantar i predicar: «Prepareu el camí al Senyor...», però només fem passes vacil·lants en la preparació d'aquest camí, i sens dubte, parlem amb un to molt baix, en lloc d'aixecar un crit de consol per al poble del Senyor (Isaïes 40,1-3).

La difícil situació dels presos palestins, «captius» a les presons d'Israel empitjora cada dia. Encara és més alarmant quan ens adonem que el que coneixem

«Déu ens crida pel nom, perquè som especials i preciosos a ulls del Senyor; els presos estan desposseïts d'aquest dret, no se'ls crida pel nom sinó per un número»

sobre aquesta situació difícil és només una part de la que pateixen els presos. Sentim a parlar dels tractaments inhumans que pateixen cada dia, però rares vegades sentim a parlar del càstig que han de suportar si s'oposen a aquest tractament. Sentim que hi ha menors a la presó, però desconeixem els traumes que deuen patir, cada dia. Sabem que la Creu Roja i/o la Mitja Lluna Roja intercedeixen per organitzar visites familiars i, de vegades, no ho aconsegueixen, però poques vegades sabem dels nens que

creixen sense veure un o tots dos pares perquè estan empresonats.

Sabem que els llibres poden estar disponibles per als presos, però no sabem les dificultats i els obstacles que es posa als presos que estudien a la presó.

Podem saber dels infants empresonats a través dels mitjans de comunicació, però els mitjans no parlen dels infants els noms i les fotografies dels quals van ser distribuïdes per tot el poble per espantar-los i empresonar-los a casa abans d'arribar de veritat a la presó.

«Ets tan preciós per a mi»

«T'he cridat pel teu nom...» (Isaïes 43,1). Els nostres noms porten la nostra personalitat a través de les lletres, els nostres noms ens distingeixen. Déu ens crida pel nostre nom, perquè som especials i preciosos als ulls del Senyor, els presos són desposseïts d'aquest dret, no se'ls anomena pel seu nom sinó per un número. Els éssers humans no són números ni són estadístiques, sinó que són persones cridades a viure, a ser lliures i a exercir els seus drets. Lamen-

tablement, en la comunitat internacional i fins i tot en les negociacions es tracta els «presos» palestins com a números i estadístiques, i s'ignora el fet que aquests números són éssers humans reals.

«[Jesús] va desplegar el volum i va trobar el passatge on hi ha escrit: "L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungut. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum, a posar en llibertat els oprimits, a proclamar l'any de gràcia del Senyor" (Lluc 4,17b-19).» Aquestes són les paraules que Jesús va llegir al començament del seu ministeri, que són

les paraules que van marcar i van donar forma al seu ministeri entre el poble; en certa manera, aquestes paraules són l'agenda segons la qual Jesús es va embarcar en el seu ministeri. Estava clar des del principi que Jesús s'enfrontaria a problemes predicant aquesta agenda a la gent i als poders; amb tot, estava decidit a predicar la «gràcia del Senyor, la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum».

L'actual Església està cridada a ser fidel a aquesta agenda. Estem cridats a proclamar l'evangeli de la llibertat, la justícia, la igualtat, la fe, l'esperança i l'amor. Enguany, quan celebrem l'Advent, viurem aquesta llibertat que el Senyor ens ha concedit. Encara més, actuem segons la nostra creença i demanem la llibertat, no només en el pla espiritual, sinó en l'esquema de la vida diària també. En efecte, si Crist ens va alliberar, la llibertat proclamarem.

És hora que l'Església s'espolsi la pols de l'esclavatge, la por i la parcialitat. És hora de viure en unitat amb Crist en paraules i fets, perquè el Déu de l'Església és el Déu de la justícia i la misericòrdia.

Trobada del Papa amb els catecúmens

Redacció / Ciutat del Vaticà

El 23 de novembre, amb motiu de la cloenda de l'Any de la Fe, va tenir lloc a Roma una trobada del Papa amb uns 500 catecúmens. En aquesta trobada hi van participar un grup de catecúmens de l'arxidiòcesi de Barcelona, acompanyats pel delegat diocesà per al Catecumenat, Mn. Felip-Juli Rodríguez. També hi va estar present el jesuïta Jaume Flaquer amb tres catecúmens joves als quals acompanya.

El Pontífex va recordar als catecúmens una cosa que tenien en comú: el desig de Déu. En aquest sentit, encoratjava a mantenir viu aquest desig: «Si manca la set del Déu viu, la fe corre el risc d'esdevenir rutinària, d'apagar-se,

com un foc que no és avivat. Corre el risc d'esdevenir "rància", sense sentit.»

Com és habitual, el papa Francesc va ressaltar tres idees força: escolta, trobada i caminar. Així, el Bisbe de Roma va subratllar que «heu escoltat i acollit la veu que us assenyalava Jesús com l'únic que pot donar ple sentit a la nostra vida. (...) Déu no ens ha creat perquè estiguéssim sols, tancats en nosaltres mateixos (...) No es cansa d'esperar-nos, no s'allunya de nosaltres. (...) La fe és caminar amb Jesús i és un camí que dura tota la vida.» Finalment, va convidar els catecúmens a «mantenir l'entusiasme del primer moment que us ha fet obrir els ulls a la llum de la fe. (...) No oblidis mai aquesta mirada de Jesús cap a tu. (...) Ell és fidel. Ell no us deixarà mai!

«El papa Francesc transmet alegria a dojo»

Javier Martínez-Brocal, director de Rome Reports TV

Samuel Gutiérrez

Tot i ser un dels corresponents més joves del Vaticà, Javier Martínez-Brocal (Granada, 1978) ja fa més de 10 anys que és a la Ciutat Eterna, on va desembarcar el 2003 per unir-se a l'aventura de la creació de l'agència televisiva de notícies Rome Reports. Actualment, ja com a director, s'ha convertit en un dels vaticanistes espanyols de moda. La renúncia de Benet XVI i l'elecció del papa Francesc ha significat per a ell una autèntica consagració com a periodista. Des del seu compte de Twitter @javierMBrocal, aquest jove periodista andalús fins i tot pot dir que ja ha donat alguna primícia informativa. El 24 de novembre passat, amb motiu de la clausura a Roma de l'Any de la Fe, va tenir la sort de ser un dels pocs escollits per rebre de mans del papa Francesc la seva primera exhortació apostòlica, *Evangelii gaudium*. Tot un reconeixement als deu anys d'una agència que informa amb rigor i professionalitat des de Roma de l'activitat del Papa i de la vida al Vaticà.

Deu anys de Rome Reports TV News Agency. Ja podem parlar de consolidació?

Vam apostar per aconseguir que la gent pogués veure cada dia el Papa com si fos el veí del replà. Després de deu anys, per a molts és normal entrar a la nostra web i veure el vídeo del dia des del telèfon mòbil. Estem molt satisfets. Hem vist com es feien realitat molts dels nostres somnis, encara que t'avanço que continuem somiant.

Quines són les intuïcions encara vigents d'aquest projecte pioner d'informació religiosa per a mitjans audiovisuals?

Des del començament em vaig adonar que hi havia una aposta molt forta per la qualitat. A vegades et trobes amb informació sobre l'Església feta amb bona intenció, però sense qualitat professional. Nosaltres intentem elaborar cada notícia de manera que els nostres vídeos es puguin emetre a la BBC o la CNN. Això el públic ho agraeix.

La renúncia de Benet XVI i el conclave que acabaria escollint el papa Francesc va posar en relleu el gran interès mediàtic de l'Església. Què ha implicat la cobertura d'aquests esdeveniments per a la vostra jove agència?

Ho vaig viure com una confirmació que anàvem pel bon camí. Vam tenir una demanda massiva d'informació sobre el Vaticà, perquè el públic exigia qualitat i profunditat. En ser a Roma vam poder donar continguts impossibles per a qui venia només per al conclave. Després, National Geographic, que havia emès el nostre documental sobre Benet XVI, ens en va encarregar un sobre el papa Francesc que funciona molt bé.

Quins són els ingredients imprescindibles d'un vídeo de Rome Reports?

«Rome Reports va néixer fa 10 anys amb l'objectiu que la gent pogués veure cada dia el Papa com si fos el veí del replà»

Nosaltres considerem primordial trobar les millors imatges. Si vols conèixer el projecte del Papa per a l'Església ja no n'hi ha prou de llegir-ne els discursos. Cal veure'n els gestos. Veure que Francesc fa aturar el papamòbil i baixa per saludar un malalt expressa més que un discurs sobre la solidaritat. D'altra banda, intentem que el públic escolti el Papa en l'idioma original de la seva televisió, i no amb subtítols.

En poc temps s'ha convertit en un dels periodistes de referència al Vaticà. Com ha viscut tots aquests esdeveniments històrics?

Durant la Seu Vacant i el conclave es podia palpar el vertigen d'estar assistint a un esdeveniment únic. D'una banda, vaig intentar que els qui treballen a Rome Reports oferissin informació correcta sense deixar-se endur per la superficialitat, les presses o les modes de l'entorn italià. A la vegada, vam apostar per continguts molt humans i que el públic ens veiés com una finestra a Roma i a la plaça de Sant Pere.

Perdurarà l'«idil·li» que el papa Francesc manté avui amb els mitjans?

Crec que sí. És un Papa que sap transmetre molt bé un missatge de 2.000 anys, un Papa que predica amb l'exemple... No és qüestió d'idil·li sinó d'honestetat dels mitjans. Els mitjans realment professionals no informen sobre el Papa —ni sobre cap altre tema— segons simpaties o antipaties.

En quin sentit la seva elecció ha estat una gràcia per a l'Església i per al món?

Abans del conclave ens demanàvem què havia d'aportar el nou Papa al món. En els temps que corren, crec que el món necessita alegria. I, malgrat que no li manquen entrebancs, Francesc transmet alegria a dojo. Per a mi és un honor que arribi a més gent amb els nostres vídeos.

CatalunyaCristiana

Subscriuiu-vos

Desitjo subscriure'm al setmanari Catalunya Cristiana durant un any (52 números)

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

A/e:

☐ Edició paper 125€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

Forma de pagament

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu
que adjunto

☐ Domiciliació bancària
(ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat

Oficina

DC

Compte

Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:

Catalunya Cristiana
(Departament de Subscripcions))
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Punt de vista

Víctor Manuel Cardona
Prevere del bisbat de Tortosa

De Tortosa a les Filipines

Quan dies enrere van començar a explicar per ràdio, televisió i premsa escrita la greu situació que es viu a les Filipines, de seguida em van venir al pensament les germanes de la Consolació que són allà, a l'illa de Cebú, i que serveixen els xiquets i els més necessitats en un projecte d'evangelització, de sanitat i d'educació.

Un correu electrònic de la germana Inma Vírveda em va tranquil·litzar. Estaven bé. A la seva illa els primers terratrèmols no els havien afectat, però les illes del costat sí que havien patit greus destruccions i morts.

Pocs dies després les Filipines tornaven a ser notícia. Aquesta vegada pel tifó *Iolanda*. El nord de Cebú sí que n'havia resultat afectat, com d'altres illes d'aquell estat: cases derruïdes, pobles desapareguts, però sobretot, moltes persones mortes.

Un altre cop el correu electrònic em va permetre contactar amb la germana de la Consolació que havia estat formada a Roquetes, al noviciat, quan jo estava al Seminari. Com totes les altres, sempre porten al cor Tortosa i el que aquesta ciutat i sobretot l'hospital de Jesús significa per a elles: allà va viure santa Maria Rosa Molas i allà Déu la va inspirar per fundar la seva congregació.

L'Inma de seguida em va contestar: «Estem bé, però he passat molta por.» En aquell correu m'explicava que en algunes illes i al nord de Cebú moltes persones han perdut la vida, molts nens han quedat orfes, hi ha moltes dones vídues, i molts homes estaven en hospitals improvisats... Mentrestant, al centre de l'illa, elles acollien els qui havien pogut fugir de moviments sísmics anteriors, i d'altres huracans, que els havien deixat sense casa, sense terra, i alguns, fins i tot, sense família. Em recordava que, fa poc més d'un mes, algun dia els havia tocat dormir al carrer perquè els havien dit que hi podia haver alguna rèplica del darrer terratrèmol i que les cases no ho resistirien. I em deia: «He passat por, mira que covarda

que sóc.» I jo penso: «Covarda, ella o jo?»

Avui, quan escric aquestes ratlles, ella marxa, i les altres dues germanes continuen en l'obra que tenen encomanada, «*Dream land*», d'atenció als infants. Marxa amb els agustins recol·lectes i altres cristians a repartir menjar i assistència al nord, perquè el bisbe de Cebú ha disposat que cada parròquia del centre i del sud «apadrini» una parròquia del nord. Això us sembla covardia?

Cada correu i les fotos que m'han arribat de les germanes Ana Maria, Inma i Rosa Kim, sempre donen esperança, alegria i felicitat. Com és possible en aquella situació passada i l'actual? La germana Inma sempre parla de l'alegria de creure, de la felicitat de conèixer i d'estimar Jesucrist. Això els ha portat a elles i a molts altres a compartir la vida amb els més pobres a Cebú! I a nosaltres, això ens mou a alguna cosa més que a comentar-ho?

La fe i la nostra condició humana ens haurien de portar a pregar per tots aquells que sofreixen i a compartir amb ells, si no la nostra vida, almenys alguna de les moltes coses que tenim. Les parròquies i Càritas tenen comptes oberts als bancs per poder col·laborar-hi.

Gràcies per la vostra preocupació i solidaritat.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral
de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

Fe és confiar

El catecisme, en la seva brevetat, preguntava per les darreries de l'home. Donava aquesta resposta: «Mort, judici, infern i glòria, sants records per no pecar.» Els últims dies de l'any litúrgic fan referència al final de la vida humana i de les coses. El món passa. Els humans seguim un cicle que va del naixement a la mort. Obrir els ulls a la vida és un gran misteri i una font de goig. Morir és també un gran misteri i una font de llàgrimes. Pèrdua dels que estimem i, per tant, aflicció per la incertesa del destí dels morts. Com i quan acabarà la meua vida i quin serà el meu destí. La fe ens lleva aquesta inseguretat: hi ha vida eterna.

El final del món i de la història va inquietar ja els primers cristians. Sant Pau va aclarir a la comunitat de Tessalònica que els morts ressuscitarien. I va advertir als que creien que la vinguda del Senyor era imminent

i que, per això mateix, decidiren no treballar, que qui no vulgui treballar que no mengi. Els renyà perquè els que no treballaven es dedicaven a ficar-se on no els demanaven.

Sant Agustí, en el seu comentari als salms, escriu així sobre la segona vinguda del Senyor: El Senyor «vingué en la persona dels seus predicadors i omplí tota la terra. No fem el sord a la primera vinguda, i no ens espantarem de la segona... què ha de fer el cristià? Fer servir el món, no pas servir-lo a ell. I què és això? Que els qui tenen han de viure com si no en tinguessin... El qui viu sense neguit espera segur la vinguda del Senyor. Com és el nostre amor a Crist, que temem que vingui? Germans, no ens avergonyim? Estimem Crist, però ens fa por que vingui. L'estimem de debò? No succeirà que estimem més els nostres pecats? O sigui, que cal que odiem els pecats i que estimem aquell que ve a castigar-los. Vindrà, tant si ho volem com si no; el fet que no vingui aviat no vol dir que no hagi de venir. Vindrà, però no saps quan. Tanmateix, si et troba preparat, no et perjudica gens no saber-ho.»

És per això que la fe és confiar. Lluny de tota por. Duent a les mans les llànties enceses. Com les noies que esperaven l'espòs. Amb la llum de les bones obres.

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net

Color, goig i potser vanitat: la porpra

Estem tan acostumats al color que difícilment ens preguntem què és en realitat. Si anem a l'enciclopèdia, el que anomenem color ve definit per unes freqüències determinades.

A la nostra vida percebem infinitat de matisos. Escric això a finals de tardor. Al matí unes enfiladisses d'un verd intens s'abracen a un reixat. Darrerament ha gelat i les mateixes fulles brillen intensament vermelles. Guardar-les per gaudir del seu color és superflu perquè, tant les unes com les altres, s'enfosquiran. Potser aquesta característica és un dels encants de la naturalesa viva: la fugacitat de la seva aparença. Des de la finestra veig els ànecs salvatges d'un marró cendrós. A la primavera, els mascles lluiran un blau brillant. Un camina indiferent per la muntanya però, de sobte, entre el sotabosc, hi ha una genciana. Ningú no l'havia preparat, ningú no se n'aprofitarà. En puc gaudir com un do exclusiu de Déu per a mi.

Posseir objectes d'aspecte atractiu i ben conservats ha estat una de les preocupacions dels antics. El color era un llenguatge. Ser-hi sensible és més important que saber llegir o escriure. (Els tons neutres deixaven indiferent l'home. Penso en el de l'arena, l'argila o l'escorça dels arbres.)

El Càntic no és aliè a aquesta riquesa de la Creació. Entre els matisos que ressalta el text, hi ha el porpra i l'escarlata. El segon és un vermell viu, com el carmí. El primer és més difícil de descriure perquè és complex i té una extensa gamma de tonalitats.

A la bellesa de tots dos, cal afegir-hi la dificultat d'aconseguir-los i fixar-los. La porpra s'obté de la «carn» d'uns cargols marins, que, tot i que quan s'extreu és blanquinosa, canvia amb l'oxidació a l'aire lliure i al sol. Cal una gran quantitat d'aquests gastròpodes per obtenir una petita quantitat de colorant. Copio textualment de la Viquipèdia: «Cada mol·lusc només dona una gota de tint... per obtenir-ne trenta grams, calen 250.000 cargols. Per això està justificat el preu elevat de la tela tenyida de porpra. El 1908, el químic austríac P. Friedländer, amb la finalitat d'obtenir una mica de tint porpra, va comprar als venedors de marisc 12.000 exemplars de cargols de la porpra i en va obtenir 1,4 grams de tint, quantitat per tenyir un mocador.»

El Càntic, de tant en tant, es refereix al rei Salomó i a la seva esplendor. Al 3,10 descriu el respatller de la cadira del baldaquí, de color porpra on llueix l'expressió *amor*.

En una de les descripcions de l'estimada, hi diu: «Com un fil escarlata són els teus llavis, la teva boca és un encís (4,3). En una altra (7,6), quan relata la figura que dansa, diu: «El teu cap s'aixeca com el Carmel, de porpra és la teva cabellera.»

Aquests colors de què escric no sempre procedien del cargol marí, en ocasions provenien d'una cotxinilla de color vermell intens. (Segurament el mantell que els soldats de Pilat van posar a Jesús era d'una tela tenyida amb el suc d'aquest insecte.)

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

L'abat Escarré i «Le Monde», 50 anys després

El prestigiós diari *Le Monde* recollia en la seva edició del 14 de novembre del 1963 les declaracions, encertades i explosives, d'Aureli M. Escarré, abat de Montserrat contra el franquisme. J. A. Novais, corresponsal del rotatiu, firmava l'entrevista. El titular es dirigia a la línia de flotació: «El règim espanyol es diu cristià, però no obeeix als principis de base del cristianisme.» Cal situar el contingut de l'article en el seu context històric: el tardofranquisme a Espanya i la renovació conciliar a l'Església.

Escarré, que s'autoproclamava en l'entrevista «només sóc un monjo», hi afirmava: «On no hi ha llibertat autèntica, no hi ha justícia, i això és el que passa a Espanya», «darrere nostre no tenim 25 anys de pau, sinó 25 anys de victòria», «el poble ha d'escollir el seu govern i, si ho desitja, l'ha de poder canviar: això és la llibertat», «la manca d'informació és contrària a la doctrina de l'Església», «la llengua catalana sembla que representa un problema per al govern»... L'encíclica *Pacem in terris* de Joan XXIII li va servir de referent per afirmar que Catalunya correspon a una de les minories ètniques de les quals parla aquesta encíclica i recorda que «l'estat ha d'afavorir aquestes minories i la seva vida cultural: el règim dificulta l'expressió de la cultura catalana» (...) «Catalunya és una nació.» La seva visió contempla Catalunya en el si d'Espanya, però subratlla que «tenim dret a la nostra cultura, a la nostra història i als nostres costums», en resum, a la pròpia personalitat.

Han passat 50 anys. El 20 de novembre passat al Palau de la Generalitat es va fer un acte commemoratiu del 50è aniversari d'aquestes declaracions, en el qual va intervenir el P. Josep M. Soler, actual abat de Montserrat. Va realitzar un recordatori del seu antecessor i va reconèixer una cosa que és fàcil d'observar:

«Els que combaten la independència farien bé de preguntar-se per què hem arribat fins aquí»

«Les coses han evolucionat, i avui dia desitgem i proclamem bastant més, perquè l'autoconsciència dels catalans i l'articulació de la nostra nació en l'Estat actual han desvetllat la convicció que entre els drets humans també hi ha el de decidir el nostre futur», sense oblidar que la «doctrina social de l'Església

ha fet noves aportacions sobre el tema de les nacionalitats i els seus drets». Amb tot, voldria subratllar dos punts que diferencien aquests dos moments separats per 50 anys de distància. Primer, l'abat Escarré va afirmar: «En gran majoria [els catalans] no són separatistes.» Avui les coses han canviat notablement. Els que combaten la independència farien bé de preguntar-se per què hem arribat fins aquí sense refugiar-se en respostes fàcils. Segon, l'asfíxia lingüística... es feia en nom de la dictadura, coherent amb el règim. Avui és pitjor, perquè fer-ho en nom de la democràcia és corrompre'n l'essència. S'intenta destruir la unitat lingüística amb denominacions fins i tot absurdes, dificultar-ne la projecció europea i impedir la immersió lingüística. I a més hi ha molts altres temes.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

«Ets preciós als meus ulls...»

Obrir el diari i llegir les notícies sovint em fa sentir una impressió que, almenys en el meu cas, procuro treure'm del cap per no començar malament el dia. I és que acabo de llegir a *La Vanguardia* un titular esgarrifós que ens col·loca en un antic règim que molts volem oblidar: «L'expresident del govern José María Aznar ha instat aquest dimarts a aplicar penes de presó contra aquells que convoquin un referèndum il·legal, en al·lusió a la consulta que impulsa el govern d'Artur Mas.» Però, no en vull parlar perquè ja hi ha entesos que ho faran millor que jo. Què en sap el gat, de fer culleres? I les meves ja sabeu quines són: la gent que

«Em sento als braços del Déu, que és tot amor, i encara més amb els que ho hem fet malament»

no surt mai als diaris, que no és coneguda, ni té sentències contundents com la del senyor Aznar. Val a dir que amb ells la vida em torna a somriure malgrat que la gent pensi el contrari. I un dels indrets on rebo moltes lliçons —ho he dit moltes vegades— és a la

presó. La majoria dels ciutadans que no l'han trepitjada mai desconeixen algunes de les lliçons que s'hi poden rebre. Acabava de ser-hi amb un noi que està molt embolicat en deutes amb els companys a causa de la seva addicció terrible a les drogues. Em parlava de la seva por i de la seva angoixa perquè no té força de voluntat per deixar-les quan n'hi ofereixen, i de com s'havia ficat en problemes des de petit, perquè no havia viscut mai fora d'aquesta terrible plaga... Vaig tractar d'ajudar-lo tant com es pot fer des de fora, i amb estimació, que és l'única cosa que li puc oferir. Canvio de mòdul. En el meu cap perdura l'angoixa del meu amic. I em trobo un altre pres que fa dies a qui no he pogut veure perquè estava a tallers i només em permeten passar un minut a veure'l, per no perdre temps de feina. És un cas impressionant de fe autèntica i d'experiència de Déu. El trobo assegut amb la Bíblia a les mans. Em parla dels seus «subratllats»: aquelles frases de la Paraula de Déu amb les quals sent que Ell li parla. Avui en tenia una del profeta Isaïes: «Perquè tu ets preciós als meus ulls i t'estimo...»

I em fa el seu comentari personal: «Aquí jo em sento un privilegiat, enmig de tots els patiments que es poden suposar en una presó. I és que sóc aquí complint una condemna justa, perquè vaig fer una cosa malament. Però em sento perdonat i estimat per Déu i això fa que passi els dies reparant la meua culpa, sense perdre la meua confiança i sentint-me als braços del Déu que és tot amor i encara més amb els que ho hem fet malament. Jo, de vegades, quan els meus companys s'estranyen de la meua pau i alegria, els explico què és el que m'ajuda a mi: la Paraula de Déu i la meua pregària diària que faig a la matinada, perquè no puc cercar el silenci en cap altre moment.»

Surto d'aquest mòdul amb una alegria que no és fàcil d'entendre...

Agustí Codinach

A Barcelona ja s'ha inaugurat el conegut pessebre de la plaça de Sant Jaume. Enguany el naixement de Jesús s'ambienta en els terrats i les teulades dels barris antics de la Ciutat Comtal, i inclou escenes quotidianes i de la vida en família al costat de figures que no hi poden faltar, com els mags d'orient. D'aquesta manera, amb un format original es manté l'esperit pessebrístic tradicional.

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

Membre de la Societat Espanyola de Medicina Marítima

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Des del monestir

Sense taca

Aquest any ens és concedit de celebrar la Immaculada el segon diumenge d'Advent. Mentre es va acostant el naixement del Messies redemptor, invoquem aquella dona sense taca que el va infantar. El seu Fill, vencedor del pecat, va preservar per endavant la qui havia de ser la seva mare, neta de tota culpa des de la seva Concepció. La serp antiga del Gènesi, instigadora de la caiguda, i que encara avui ataca la humanitat al taló, ha estat aixafada pel llinatge o Descendent d'aquella dona, i, per extensió, podríem dir que per ella mateixa. D'aquí ve que les imatges de la Puríssima representen Maria trepitjant el cap de la serp amb el seu peu virginal. Es compleix del tot, allò que Déu va dir a la

serp: «Posaré enemistat entre tu i la dona.» On hi ha Maria, el Diable és vençut i reula. Ella és l'única criatura humana contra la qual no ha pogut ni pot fer res aquest serpent envejós que prou voldria igualar-la en honor. «En això, Déu meu, he conegut que m'estimàveu: que l'enemic no pot cantar victòria contra mi.» En l'imaginari litúrgic Maria apareix com una torre inaccessible al drac. Vegeu aquest fragment de l'himne de Vespres (traducció de J. M. Bellpuig): «Torre on el drac no pot entrar, / estel amic dels naufragants: / tingueu-nos lluny de tot engany / i deus nos guia amb vostra llum. // Foneu les boires de l'error, / tot enganyós escull lleueu, / obriu, als qui ara anem errants / enmig del tràngol, port

segur.»

Els poetes també canten aquesta única persona exempta de mal. M. Costa i Llobera: «Per Reina dominau tot l'univers / amb dolça majestat consoladora, / només terrible a l'esperit pervers, / oh vencedora!» I Mn. Pere Ribot en el sonet «Maria Immaculada», fins i tot emprant, a la manera dels clàssics, el símil de tres divinitats infernals del paganisme: «I us oferim, oh Invicta, per trofeus, / la carn en agonia de les Fúries, / i amor de lluna plena a vostres peus.» Sant Jordi gloriós! Resulta que aquí és la Donzella la qui ha vençut el Drac, adversari nostre, i els deslliurats de perill som —almenys i en primer lloc— tots els cristians.

Jaume Gabarró
Monjo de Solius

La sal de la terra

Els ulls grisos del nen del gulag

L'home dels ulls grisos, del jubilat terrassenc Antoni López Massó, ha guanyat el premi Carlemany d'Andorra per al Foment de la Lectura, dotat amb deu mil euros. Aplaudiments per a un escriptor novell de 70 anys que amb aquesta novel·la inspirada en un fet real i insòlit fa el salt al món literari. Quan l'Antoni era voluntari d'un centre oncològic, un dels malalts que sovint visitava li confessà que té una identitat falsa. No és la persona que diu el seu DNI, sinó un dels nens deportats a Rússia durant la guerra civil espanyola. Allà el formen per treballar en els serveis secrets i després d'espia els EUA per aconseguir informes de la bomba atòmica, es converteix en un agent de la CIA. De gran es retira a Mallorca per recuperar el seu veritable jo, fins que cau malalt. L'Antoni López va acompanyar aquest home fins que els seus ulls grisos es van adormir

per sempre. A l'enterrament només hi havia dues persones: el voluntari i el capellà. El misteriós exespia va viure i morir arrossegant les ferides d'una infància que li va robar la identitat. Com ell, més de 3.000 nens i nenes espanyols van ser evacuats durant la guerra civil a la Unió Soviètica i no van poder tornar fins després de la mort del carnisser Joseph Stalin. N'hi ha que no han tornat mai. Un centenar d'aquestes criatures van anar a parar als gulags. El mateix lloc on el paranoic dictador hi confinava els «enemics». Centenars de milers d'infants van ser deportats als gulags, les presons de treballs forçats que van esclavitzar 18 milions de persones. Un viatge de setmanes a l'infern, en vagons de bestiar, tortures, execucions massives... Es culpa de crims nens de 3 anys per l'opció política dels seus pares, i se'ls deportava als camps de la

Sibèria. Els nens nascuts als gulags eren separats de les mares a l'edat d'un any. Uns eren fruit de violacions, altres fills dels presoners i presoneres, i tots marcats per la violència d'un sistema totalitari. Durant els 30 anys de maquinària stalinista van morir com a mínim 20 milions de persones. El tirà i els seus executors van matar de fam 7 milions de camperols, castigats per negar-se a obeir la revolució. *L'home dels ulls grisos* (que Proa editarà el març del 2014), del voluntari i escriptor del Vallès, és un retrat de la memòria històrica que mai no s'ha d'oblidar. Les guerres i els totalitarismes són l'imperi del mal que hem d'eradicar de la faç de la terra. Enterrar-los en el passat no fa justícia a les víctimes, encobreix els botxins i hipoteca el futur. La violència soterrada al cap d'anys explota en intolerància i es converteix en una nova amenaça per a la humanitat.

Montserrat Esteve
Periodista /
emmontserrat@hotmail.com

Mirada al món

Àfrica a la tanca

Les imatges esgarrioses dels emigrants africans, enfilant-se com hores furtives per la tanca metàl·lica de Melilla, han fet la volta al món. Una imatge inversemblant, argentada, amb reflexos ombrívols d'una lluna creixent que semblava extreta de la «Guerra de les Galàxies». Africans enfilant-se en una contrarellotge infernal, a pesar de la duresa embardissada d'un camí luctuós i desolador, per arribar l'anhelada meta. Cal explicar-ho. Tenien el palmell al Marroc i els dits doblegats a Espanya. Em vaig imaginar per un moment que veia un documental d'algun país tropical conflictiu, perdut en la llunyania geogràfica del nostre planeta. Però, no era així. Somiava amb altres mons amagats, però tot era terriblement real i autèntic. Passava a les nostres fronteres. Tot això passava a Melilla, aprofitant el final de l'estiu i gaudint, per dir-ho d'alguna manera, de la llum de la lluna. En una ciutat de l'Àfrica de la qual abans en sentíem a dir: «Quina mala sort, m'ha tocat fer la mili a Melilla».

Quants relats s'acumulen al traster de la ment humana. Amb el pas del temps aprens a anar amb el cursor de la memòria a espolsar les carpetes. Et sembla que les haves esborrat, però són al disc dur de la teva vida personal. Tots tenim un arxiu empolgat, unes eines inestimables i una experiència irreplicable. Els savis, previnguts i experts, en diuen «identitat». Avui sembla que les coses han canviat a una banda i altra de la tanca a Melilla, malgrat que hom dubta sempre de les ideologies, veient i constatant la realitat. Per a molts aquesta tanca està maleïda i és ferotge i abominable. Et barra el pas, però no sòlidament, i et converteix, quan menys t'esperes, en aranya enfiladissa. Per a altres la tanca és segura, forta i infal·lible contra cossos foranis i estranys. Per allò de «nosaltres i ells», l'expressió més repetida de tots els temps. Els anys de la meua vida a l'Àfrica van transcórrer a una velocitat de vertigen. Com un vídeo de YouTube que et deixa perplex, atabalat i incrèdul. Les ràpides imatges en blanc i negre dels àgils enfiladissos africans van ser com una fuetada sorda a l'esquena. Em van fer reviure les esquerdes de la indiferència, la ràbia incandescent de les mans lligades, la inquietud tenaç de continuar creient en una humanitat millor. Veient enfilant-se els emigrants africans, vaig preferir quedar-me amb la imatge de la solidaritat indefectible i de la mà estesa a l'estranger, de les creus vermelles a les armilles dels metges i de les infermeres, dels braços acollidors dels voluntaris que feien de croses als ferits, als coixos i als desvalguts. Vaig pensar que la bondat i la tendresa, traduïdes en milers de gestos eloqüents, esbandeixen el dolor, curen les nafres i, sobretot, construeixen el respecte i la llibertat, l'amor i la pau entre els pobles de la terra. Perquè les lleis sense humanitat són lletra morta i, a més, maten el present i el futur.

Justo Lacunza Balda
Pare blanc, arabista-islamòleg,
des de Madrid

Bona inversió

Si apliquem el sentit que en economia es dona a una inversió rendible, cal reconèixer que tot el que es dedica a la sostenibilitat de la família, com a eix de la nostra societat, és molt beneficiós per al futur col·lectiu. La desestabilització familiar crea uns mals difícils d'avaluar, perquè no són només de tipus econòmic, sinó també d'equilibri personal, de salut individual i social, i si afecta infants, els índexs negatius es disparen. Tot el que es faci en suport de les persones que formen la unitat familiar, en les diferents àrees que se'n poden veure afectades, és beneficiós per al conjunt social que pateix quan arriben les ruptures.

PAULITA INFANTES ESTEBAN
Barcelona

Els fruits d'una vida

Ha estat enterrat en secret el bisbe Pietro Liu Guandong, senyera de l'Església xinesa que encara avui viu a les catacumbes. Tenia 94 anys, dels quals en va passar més de 25 a la presó, i molts altres sota estricta vigilància policial. La causa? Ser fidel a Roma. Malauradament, en ple segle XXI, el bisbe fidel a Roma ha acabat enterrat en la clandestinitat, com els cristians del segle II de la nostra era. La vida de Pietro Liu podria semblar un fracàs, però els fruits es poden començar a veure. A Yixian, la seva diòcesi, sorgeixen nombroses vocacions sacerdotals i religioses, i desenes de milers de fidels celebren l'eucaristia. Molts joves, fins i tot membres del Partit Comunista, s'apropen a la fe gràcies al seu valor. També a Occident

Ajuda a les Filipines

La solidaritat és com un foc amagat sota les cendres del costum, però a les Filipines resulta freqüent que vents i aigües salvatges la trasbalsin i deixin a la llum aquella vibració de tot un poble. En aquesta ocasió, tot el món, esglaiat, respon en aquestes hores a les necessitats més urgents. En primera línia hi ha organitzacions eclesials com Càritas i Mans Unides, sense oblidar l'ajuda directa enviada pel papa Francesc.

Un succés com aquest deixa a la vista les raons per viure i per construir el futur. La solidaritat no consisteix en un instant de compassió ni en una resposta ben organitzada, l'ànima una passió per la vida que a les Filipines neix de la gran història cristiana del seu poble. El tifó ha provocat milers de morts i s'ha emportat per davant anys de treball intens, il·lusions i esperances. L'existència d'un bé present que cap mort no pot abatere, és a dir la fe, no l'ha poguda extirpar. I aquella és la millor palanca que hi ha per caminar i reconstruir. «Cap calamitat, per devastadora que sigui, pot apagar el foc de la nostra esperança», va afirmar el president de la Conferència Episcopal Filipina.

PEDRO GARCÍA
Sant Feliu de Guíxols

tenim molt per aprendre de la seva fe i del seu amor a la llibertat.

SUSO DO MADRID
La Corunya

Fidelitat al Senyor

El 21 de novembre, festa de la Presentació de la Mare de Déu, es van complir 71 anys de consagració a Déu de la germana Úrsula Gutiérrez Díaz, missionera germana de Betània. Amb emoció i alegria ho vam celebrar totes les germanes. Ella recordava detalls i anècdotes del dia de la seva professió religiosa, acompanyada de mares i germanes que ja són al cel.

Agraïm a Déu tants anys de fidelitat, de treball abnegat, de zel apostòlic, de generositat ale-

gre. La germana Úrsula continua treballant activament a Betània i agraeix immensament el gran do de la vocació. Déu continua cridant, convidant a seguir-lo...

El goig d'una resposta generosa és molt gran. «Déu és l'alegria d'aquell que l'estima» (sant Joan Maria Vianney). Fiar-se de Déu. Ell sempre és fidel. Ell mai no es deixa vèncer en generositat.

A la tarda d'aquest mateix dia la germana Úrsula ens deia: «Avui he fet una meditació especial d'agraïment a Déu.»

Agraïm a Déu tants favors com Ell ens dona. Tot és do del seu immens amor.

NÚRIA VIÑOLAS ESTEVA
Missioneres Germanes de Betània
Cornellà de Llobregat

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Medjugorje

És veritat que Roma ha desautoritzat les aparicions de Maria a Medjugorje? Què pensa dels pelegrinatges i dels fruits espirituals incontestables? Què cal més per discernir?

Em fa la impressió que té una informació poc completa de tot aquest assumpte. Probablement vostè es refereix a una carta que el prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe va enviar recentment als bisbes dels Estats Units i que la premsa va difondre potser de manera poc precisa. En més d'una ocasió he rebut preguntes sobre les presumpes manifestacions extraordinàries de la Verge Maria en aquest indret de l'antiga Iugoslàvia. La carta del prefecte venia motivada per la presència als EUA d'una de les persones que diuen haver estat objecte d'aquestes manifestacions extraordinàries, és a dir, d'un dels presumptes vidents. Evidentment que aquesta persona té tot el dret i fins i tot el deure de donar testimoni d'allò que ha viscut, però mai no s'ha d'anticipar al judici de l'Església i sempre s'ha de sotmetre a aquest judici com a bon fill de l'Església. Cal dir que les xerrades previstes als EUA es volen fer per parròquies i temples, i potser això podria fer creure als fidels que l'Església ja s'ha pronunciat de manera definitiva sobre la sobrenaturalitat d'aquests esdeveniments. El prefecte de la Congregació demanava que es deixés clar al públic que l'Església no s'ha pronunciat i que ningú no caigués en equivoc.

Fa poc vaig llegir un llibre força interessant de testimonis que han anat a Medjugorje i han experimentat grans fruits de vida cristiana. Ens en congratulem i això és bo. També puc dir que moltes persones ho troben en la seva pròpia parròquia. La dispensació de la gràcia no està limitada a uns determinats indrets i puc dir que allí on es manté viva una sana devoció mariana, els fruits de vida cristiana hi són abundosos. Els santuaris marians en general i els que han estat agraciats extraordinàriament en particular (Lourdes, Fàtima... potser un dia plenament reconegut Medjugorje) només fa que confirmar extraordinàriament allò que hauria de ser ordinari en tots els indrets cristians: una càlida i sana devoció a Maria, tot reconeixent el lloc i la missió que Déu li ha confiat en la història de la salvació. També és veritat que molts van a aquests indrets moguts per un meravellosisme insà i atribuint a Maria missatges que no dona i que poden ser fins i tot incompatibles amb la vivència de l'Evangelí. L'Església és prudent i si es retarda en el seu judici no dubti que és perquè hi ha elements que demanen prudència i, sovint, qui no ho sap tot no sap res. Tinguem paciència i confiança en l'Església, que no apagarà mai una flama de Déu. Si una cosa ve de Déu sempre acaba imposant-se. De moment, alegrem-nos amb els bons fruits i no ens neguitem.

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
A Ràdio Estel, de dilluns a divendres,
a les 23.00, podeu escoltar la versió
radiofònica d'El Consultori

Amb bon humor...

Solidaritat amb els afectats pel tifó

Germanes de Nostra Senyora de la Consolació

Comunitat de Cebú (les Filipines)

El tifó *Iolanda* és la sisena desgràcia que ha viscut les Filipines en menys de dos anys. El desembre del 2011 va ser el tifó *Sendong* el que es va emportar milers de vides a Cagayán de Oro. Va ser immediatament seguit d'un terratrèmol a Negros Oriental, que va enterrar nombroses persones vives. Després va venir el cicló a l'illa de Camaguín, que aviat va ser seguit per *Pau*, el supertifó que ha causat profunds traumes als nostres camperols i ramaders.

No ens havíem refet dels efectes de *Pau* quan un terratrèmol furiós va colpejar l'illa de Bohol el 15 del mes passat, provocant moltes morts i famílies desplaçades de les seves llars que encara avui estan a centres d'acollida. I just tres setmanes després va arribar el tifó *Iolanda*. En menys de dos anys sis grans calamitats: simplement... massa difícil de digerir. També les persones tenen límit en la seva resiliència i tot i que les operacions de rescat donen mostres de dedicació i generositat, són visibles els signes de fatiga davant de tanta desgràcia.

Les germanes de Nostra Senyora de la Consolació estem a les Filipines des de l'any 2006. Tenim dues comunitats a les Filipines: una a Cebú i l'altra a Manila. La nostra missió aquí té com a objectiu prioritari l'atenció als més pobres, aquells que viuen permanentment en la misèria i no són notícia, especialment els nens (<http://youtube.be/h4dDybQNoTw>). El nostre carisma és dur la consolació de Déu als que pateixen per qualsevol motiu.

Vam néixer a Tortosa el 1857 i avui som a 19 països. Santa M. Rosa Molas, fundadora de la congregació, va ser declarada per Pau VI «mestra en humanitat». Nosaltres continuem el seu estil de vida, que queda molt ben recollit en l'homilia que Joan Pau II va pronunciar el dia de la seva canonització, l'11 de desembre del 1988: «Santa M. Rosa Molas consolava mirant Jesucrist, donant a conèixer Jesucrist, com a font de tota consolació. Consolava sostenint l'esperança dels pobres, defensant la seva vida i els seus drets, guarint ferides del cos i de l'ànima; consolava lluitant per la justícia, construint la pau, promovent la dona; consolava amb humilitat i mansuetud, amb bondat i misericòrdia; consolava amb la llibertat dels fills de Déu que no tenen por de res.»

De les nostres dues comunitats a les Filipines, la comunitat de Cebú és la que es troba més a prop dels afectats pel supertifó *Iolanda*. A la nostra ciutat, Cebú City, no ens ha afectat el tifó; per això des d'aquí portem les ajudes als afectats. La informació internacional s'ha centrat a Tacloban, capital de Leyte, perquè ha quedat arrasada. Però hi ha molts altres llocs arrasats també que no arriben a ser notícia. Està molt afectat el nord de Cebú, així com altres illes: Samar, Iloilo i moltes altres illes petites. És una tragèdia de dimensions enormes. El

BANCO SANTANDER MADRID

Titular: Congregació Nostra Senyora de la Consolació

Motiu: «Ajuda Filipines»

Número compte: 0049 1804 17 2590070284

tifó ha destruït vides humanes, cases, arbres, plantacions, collites...

Ajudar el proïsme

A Cebú som una comunitat petita de tres germanes, per la qual cosa treballem en col·laboració amb organismes diocesans i amb altres congregacions religioses per ajudar les víctimes. La primera fase ha estat ajudar els supervivents amb menjar i aigua principalment. Ens hem unit als Pares Agustins Recol·lectes per ajudar els afectats al nord de Cebú. Primer es preparen les bosses amb menjar i aigua i també les bosses amb roba. Després es porta tot directament on hi ha els afectats. Fa poc vam anar a un poblet situat al nord de Cebú. Vam trigar per arribar-hi unes tres hores en autobús. Era impressionant veure de prop els efectes del tifó: palmeres arrencades de soca-rel, casetes de fusta destruïdes...

En arribar a la parròquia del poble, hi havia unes 500 persones esperant-nos. Cada una tenia un número que li havien donat a la parròquia. Tots estaven asseguts en una esplanada fora de l'església. De deu en deu s'aixecaven i es posaven en fila per recollir les bosses de menjar i l'aigua que dúiem. Ens queda la sensació que això és abocar una gota d'aigua al mar, però també és veritat que són molts els qui estan abocant la gota d'aigua en aquests dies i entre tots són moltes les ajudes que arriben a aquesta gent.

Des de l'Església catòlica, les ajudes s'organitzen així, des de les parròquies. Comprovem que això és eficaç. Tot això ens fa sentir molt orgullosos de formar part d'aquesta família dels qui seguim Jesús. Des dels que envien diners fins als voluntaris: entre tots es fa possible això. Per indicació del bisbe de Cebú, cada parròquia de Cebú City ha «adoptat» una parròquia de les més afectades al nord per col·laborar en totes les seves necessitats.

També ens desplaçem per visitar famílies a l'illa de Leyte i portar-los ajuda. A tota l'illa estan sense llum elèctrica, amb les dificultats que això comporta. Continuaran així durant dos o tres mesos. Encara hi ha molta gent que necessita aigua i menjar, però comença ara la segona part d'ajuda als afectats: la fase de reconstrucció. Tot està per fer. Gràcies a les ajudes internacionals cal començar amb la reconstrucció de cases, hospitals, escoles, esglésies... Les classes estan suspeses en principi fins al gener.

La força de la fe

Ens impressiona la fe de la gent. No només no es queixen a Déu, sinó tot al contrari. La seva fe en Déu creix en aquests moments. Els supervivents donen gràcies a Déu per la vida i pregunten pels difunts. Sobretot, donen gràcies a Déu perquè està amb nosaltres. Des d'aquí veiem que la fe d'aquesta gent, en la seva majoria catòlica, és la força que els ajuda a tirar endavant. També és la fe cristiana la que esdevé ajuda

i solidaritat per a tants.

És impressionant la resposta internacional davant d'aquesta catàstrofe, però també la dels filipins: tots fan alguna cosa pels afectats. Aquest és el primer ensenyament d'aquests dies: la nostra fe en Jesucrist és una gran riquesa; és el sentit i la força de la nostra vida, sobretot en els moments difícils. És important tenir cura de la nostra fe en Jesús, alimentar-la, compartir-la, ajudar altra gent a descobrir-la: un dels nostres grans valors.

Una altra de les coses que aprenem aquí és el valor de la vida, de la nostra i la de cada ésser humà. Estem vius i no sabem valorar-ho. Només el fet d'obrir els ulls al matí ja hauria de ser un motiu d'alegria a la nostra vida. És clar que on hi ha vida hi ha alegries i dificultats. Però avui som vius. Milions de persones en el món per circumstàncies diferents no podran dir-ho demà. Som afortunats. Veiem la gent que ho ha perdut tot i que ens diuen: «Sí, casa meua s'ha destruït, però a la meua família no li ha passat res, gràcies a Déu.»

La crida que fem des d'aquí és doble. Primer, una crida perquè pregueu per nosaltres, pels afectats. Només Déu ens dona la força per tirar endavant. Només Déu ens dona el consol que necessitem ara. Tots som petits col·laboradors de Déu, però Ell és el Pare de tots i el qui porta endavant el seu projecte d'amor i salvació per als seus fills. I la segona crida és a la generositat de tots. En aquesta segona etapa, la de la reconstrucció, totes les ajudes són poques. El nostre compromís és ferm que aquestes ajudes arribin als afectats pel tifó.

www.consolacion.org
consolationcebu@gmail.com

Paraula i vida

La festa de Maria Immaculada

En aquest segon diumenge d'Advent s'escau la festa de la Immaculada Concepció de Maria. Ella és una de les figures cabdals de l'Advent. Per això, recordar-la, celebrar-la, serà una molt bona manera de continuar fent el camí de l'Advent en l'espera de la vinguda del Senyor. Qui millor que Maria ens pot preparar per rebre el Crist? L'àngel Gabriel, en el moment de l'Anunciació, saludà Maria dient-li «plena de gràcia». Al llarg dels segles, l'Església ha pres consciència que Maria, plena de gràcia per Déu, havia estat redimida des de la seva concepció. Això és el que confessa el dogma de la Immaculada Concepció, proclamat l'any 1854 pel papa Pius IX: «La benaurada Verge Maria, des del primer instant de la seva concepció, per una gràcia i un favor singular de Déu totpoderós, en virtut dels mèrits de Jesucrist, salvador del llinatge humà, va ser preservada intacta de tota màcula de pecat original.»

Hi ha, en la història de la salvació i en la vida de cadascun, una lluita tràgica entre el bé i el mal. La reflecteix la primera lectura de la missa d'avui. La història del pecat d'Adam i d'Eva per instigació del Maligne, i la presència també de la dona en la victòria del bé sobre el mal: «Faré que sigueu enemics tu i la dona, i el teu llinatge i el d'ella. Ella t'atacarà al cap, i tu l'atacaràs al taló.» Maria Immaculada és l'afirmació divina del triomf del bé sobre el mal. En ella, que fou concebuda sense pecat original i visqué sense pecat, es compleix l'anunci del llibre del Gènesi, anomenat amb tota raó el *Protoevangeli*, l'anunci i promesa del Salvador que ens ve per Maria. El misteri de la Immaculada Concepció està en funció de la divina maternitat de Maria, que celebrem el dia primer de gener, dins del cicle de celebracions de Nadal i Epifania. Ella està exempta de tot pecat perquè ella porta al món, portant-hi Jesús, un nou començament i una nova

llum, la plenitud de l'amor fidel de Déu. Com diu el papa Francesc, en la seva encíclica *La llum de la fe*, «la veritable maternitat de Maria ha assegurat per al Fill de Déu una veritable història humana, una veritable carn, en la qual morirà en la creu i ressuscitarà dels morts». Maria és la porta que ens anuncia l'arribada del Salvador al món. Per això, tot el temps d'Advent és un temps de caire marià. Aquesta unió profunda del misteri de santa Maria i del misteri de Crist és la raó per la qual l'Església ha donat i dóna tant de relleu a la festa de la Immaculada Concepció. Emmirallant-se en Maria, les dones, les esposes i les mares realitzen adientment la seva gran vocació com ho va fer ella. Enfront d'un mal sempre present en el món, la fe ens diu que, en Maria, en Crist i per Crist, el mal ja ha estat vençut i que la dona està associada al triomf del bé i a una aportació positiva i humanitzadora a la història de la humanitat.

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Un aplaudiment per a la Mare de Déu

El 8 de desembre de 1965, el papa Pau VI va clausurar el Concili Vaticà II, que havia durat tres anys. Va escollir per a això la festa de la Immaculada Concepció en honor a la Mare de Déu i en petició de protecció sobre la gran obra conciliar. Poc temps abans, quan el mateix Papa, en l'aprovació de la Constitució sobre l'Església, va dir, de manera solemne: «Proclamem Maria Santíssima Mare de l'Església», els pares conciliaris es van posar drets i van començar a aplaudir. Era la manera humana de retre homenatge a la Verge, Mare de Déu i mare nostra. Maria, en efecte, no sols té una relació singular amb la Santíssima Trinitat, sinó que a més la té amb el gènere humà. Ja en el Gènesi es prefigura aquesta dona, nova Eva, de la qual vindrà la redempció del pecat a través de Jesucrist. La devoció cristiana li ha donat molts títols al llarg de la història. Les lletanies del Rosari n'inclouen un pom. Són com maneres de veure-la, atribucions

que posseeix, i que pronunciem amb el cor i els llavis com jaculatòries de lloança, floretes a la Mare de Déu. Entre els títols hi ha el que dóna nom a la festa d'avui: la Immaculada, anomenada també la Puríssima, amb una devoció popular tan arrelada. Recordo molt bé que al meu poble, com en tants altres, algunes persones quan anaven de visita a una casa, des de l'entrada, ja que la porta del carrer solia deixar-se oberta, avisaven de la seva presència cridant: «Ave Maria Puríssima!», a la qual des de dalt se li contestava: «Sens pecat fou concebuda.» José María Pemán refereix que a Andalusia aquest costum l'administraven els serenos afegint a la invocació dades horàries i climatològiques per a informació dels que estaven al llit, per si no dormien i estaven interessats a conèixer-la. Enmig de la nit, deien amb veu alta: «Ave Maria Puríssima!... Les tres i ennuvolat!» Fa temps que ha desaparegut aquesta invocació

col·loquial, i de fet també han desaparegut els serenos. Però penso que no ha de decaure en els cristians la devoció a la Mare de Déu. A qualsevol hora, i en qualsevol temps meteorològic, podem elevar el cor a la nostra Mare del Cel. Especialment hem de demanar-li guardar cada un la virtut de la puresa, que ens porta a estimar d'una manera més neta i autèntica Déu i els altres. El papa Benet XVI, en el seu diàleg permanent amb la cultura moderna, reconeixia que a vegades l'home viu amb la sospita que l'amor a Déu crea en ell una dependència, i necessita desempallegar-se'n per ser plenament ell mateix; actua com si Déu fos un competidor, algú que li prohibeix experimentar per ell mateix, fins i tot fent el mal, per poder tenir un coneixement més complet de les coses. La Verge Immaculada és, per contra, exemple de qui es lliura totalment a la voluntat de Déu i li diu: «Heus aquí l'esclava del Senyor», és més lliure, té el cor més gran per a l'amor.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

«La soledat no volguda continua sent

un dels grans problemes de la nostra societat, malgrat que no sempre en som prou conscients. Estracta d'un problema invisible, ja que les persones grans en pateixen les conseqüències a l'interior

Pel que fa a les seves línies estratègiques, a més de definir un nou model de desenvolupament territorial, «l'altre eix principal és establir una nova proposta d'acció social. També volem impulsar la incidència política i la conscienciació social d'Amics de la Gent Gran. Creiem que ha arribat el moment de fer un pas endavant per fer arribar l'amistat, el calli humà i la dignitat a la vida de moltes persones grans», subratlla Quiles.

«En aquest sentit —afegeix—, hem de fomentar la participació del voluntariat en tots els àmbits de l'entitat. A més, pretenem potenciar aliances amb altres entitats i fomentar la col·laboració en xarxa. També comptem amb el suport i la col·laboració de centenars de persones, fundacions i empreses disposades a oferir de manera altruista els seus recursos, els seus coneixements i el seu temps per a aquesta causa solidària. I per això volem que ens siguin moltes més.»

El programa de voluntariat «Un Nadal en companyia dóna vida» mobilitza voluntaris i voluntàries perquè augmentin la freqüència de les visites a les persones grans de l'entitat durant les dates na-

COMPANYAMENT A TRAVÉS DEL VOLUNTARIAT

La soledat dels ancians

dalenques. Passar una mica més de temps amb aquestes persones grans fa disminuir el seu sentiment de soledat. També promou que s'aculli una persona gran en algun dels àpats de Nadal.

En el marc d'aquestes accions també se situen els actes del Gran Dinar de Nadal, que tindrà lloc a Barcelona, Badalona, Vilanova i la Geltrú i Cambrils el dissabte 21 de desembre. Per a tots aquests esdeveniments estan convidades més de 400 persones grans que reben el suport d'Amics de la Gent Gran al llarg de l'any. Segons Albert Quiles, el problema de la soledat que pateix la gent gran «ha de sortir a l'opinió pública i ha de ser un tema urgent que tractin també les administracions. La nostra tasca de sensibilització arriba a diversos àmbits de la societat, com ara les escoles. Però considerem que s'han d'obrir més vies de conscienciació ciutadana».

AGG

La soledat és cruel. Per Nadal encara més. La Roser ho sap.

Fes que aquest any sigui diferent per a ella

FES UN DONATIU

93 207 67 73
www.amicsdelagentgran.org

La Roser té 93 anys. Porta tota una vida passant el Nadal envoltada de gent estimada. Des del 2005 els passa sola.

Gràcies a tu aquest any el gaudirà envoltada d'amics.

amcs de la gent gran

Uuitem contra la soledat des del 1987

EL MATÍ DE CATALUNYA RÀDIO Amb Mònica Terribas

De dilluns a divendres,
de 6 a 13 h

Amb més compromís, rigor,
pluralitat, actualitat i
entreteniment.

Volem que hi siguis.
Volem escoltar-te.

Mònica Terribas

catradio.cat/mati

CATALUNYA RÀDIO
ÉS MÉS

Els minoristes

CATALUNYA
RÀDIO

La ràdio nacional de Catalunya

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(CICLE LITÚRGIC A; FERAL 1) **TEMPS D'ADVENT**
(SALTERI: SETMANA 2)

DESEMBRE

8. DIUMENGE

La Concepció Immaculada de Santa Maria Verge (S), *Blanc o Blau*. Lectures: Gènesi 3,9-15.20 / Salm 97 / Efesius 1,3-6.11-12 / Lluç 1,26-38
SANTORAL: Ester, reina; Eucari, b.; Romaric, ab.

9. DILLUNS

Fèria, *Morat*. Lectures: Isaïes 35,1-10 / Salm 84 / Lluç 5,17-26. O bé: *Sant Joan Dídac Cuauhtlatotzin* (ML), *Blanc*. SANTORAL: Leocàdia, vg. i mr.; Pere Fourier, prev. i fund.; Restitut, mr.; Valèria, vg. i mr.

10. DIMARTS

Fèria, *Morat*. Lectures: Isaïes 40,1-11 / Salm 95 / Mateu 18,12-14. O bé: *Santa Eulàlia de Mèrida* (ML), *Vermell*. Terrassa: *Dedicació de la catedral* (S), *Blanc*. SANTORAL: Gregori III, p.; Jeroni de Sant'Angelo in Vado, prev.; Júlia, vg. i mr.; Melquíades, p. i mr.; Trobat, mr.

11. DIMECRES

Fèria, *Morat*. Lectures: Isaïes 40,25-31 / Salm 102 / Mateu 11,28-30. O bé: *Sant Damas I* (ML), *Blanc*. SANTORAL: Daniel Estilita, monjo; Ida, vg.; Pau de Narbona, b.; Sabí, b.

12. DIJOUS

Fèria, *Morat*. Lectures: Isaïes 41,13-20 / Salm 144 / Mateu 11,11-15. O bé: *La Mare de Déu de Guadalupe* (ML), *Blanc*. Solsona: Aniversari ordenació episcopal bisbe Xavier Novell. SANTORAL: beat Jaume de Viterbo, b.; beat Joan Marinonio, prev.; Joana Francesca de Chantal, rel. i fund.

13. DIVENDRES

Santa Llúcia (MO), *Vermell*. Lectures: Isaïes 48,17-19 / Salm 1 / Mateu 11,16-19
SANTORAL: Aubert, b.; Otília, rel.

14. DISSABTE

Sant Joan de la Creu (MO), *Blanc*. Lectures: Siràcida 48,1-4.9-11 / Salm 79 / Mateu 17,10-13
SANTORAL: Diòscor, mr.; Just i Abundi, mr.; Nicasi, b. i mr.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

Jesús, el deixeble avantatjat de Joan Baptista

La presentació de Joan Baptista s'inicia amb un asíndeton, conferint així gran importància a l'escena: «Per aquells dies», indeterminat, «es presenta Joan», en temps present i amb el nom inarticulat, «el Baptista proclamant en el desert de Judea i dient: "Penediu-vos, que ja arriba el Regne dels cels." Aquest, en efecte, és aquell a qui es referí el profeta Isaïes dient: 'Veu d'un que clama en el desert: Prepareu el camí del Senyor, redreueu les seves senderes.'» L'inici pròpiament dit de l'evangeli no podia ser més solemne. Beza continua amb un incís parentètic: «(Aquest Joan tenia el seu vestit fet de pèls de camell i una corretja de cuir cenyia el seus lloms; el seu aliment eren llagostes i mel silvestre.)» Tot seguit es reprèn el fil narratiu: «Acudia llavors a ell Jerusalem i tota la Judea i tota la rodalia del Jordà, i eren batejats per ell en el Jordà, confessant els seus pecats.» El Jordà, com a lloc fronterer entre la Terra promesa i el desert, la repetició del nom i l'omissió de «riu» subratllen l'aspecte teològic: s'ha de creuar a l'inrevés el Jordà i tornar al desert. El discurs violent que adreça a «molts dels fariseus i saduceus que venien al seu baptisme»: «¡Cria d'escurçons!, ¿qui us ha ensenyat a fugir de la ira imminent?», l'assumirà plenament Mateu; Lluç, en canvi, es limitarà a posar el tema del judici final en boca del Baptista. La part central del seu missatge Joan l'adreça a tothom: «Jo us batejo amb aigua, perquè us penediu; però el qui ve és més fort que jo, i jo no sóc qui per portar-li les sandàlies. Ell us batejarà en Esperit Sant i foc.» Joan no se'n pot estar de la «ira imminent», de la «destral que toca la soca dels arbres» ni del «foc» del judici. Marc, amb bon criteri, tan sols parlarà del baptisme en Esperit Sant, sense fer referència al «foc». També nosaltres hem de tornar al «desert», després d'experimentar el baptisme de Jesús «en Esperit Sant» que ha extingit el «foc».

Lectures bíbliques

Immaculada Concepció de Maria

Lectura primera

Gn 3,9-15.20

Faré que siguin enemics el teu llinatge i el de la dona

Lectura del llibre del Gènesi:

Després que l'home hagué menjat el fruit de l'arbre el Senyor-Déu el cridà i li digué: «On ets?» Ell li respongué: «He sentit que us passejàveu pel jardí i, com que vaig nu, he tingut por i m'he amagat.» Li digué el Senyor-Déu: «Qui t'ha fet saber que anaves nu? És que has menjat del fruit de l'arbre que jo t'havia prohibit de menjar?» L'home li digué: «La dona que m'heu donat m'ha ofert el fruit d'aquell arbre, i n'he menjat.» El Senyor-Déu digué a la dona: «Per què ho has fet, això?» Ella li respongué: «És que la serp m'ha enganyat.» El Senyor-Déu digué a la serp: «Ja que has fet això, seràs la més maleïda de totes les bèsties i de tots els animals feréstecs. T'arrossegaràs sobre el ventre i menjaràs pols tota la vida. Faré que sigueu enemics tu i la dona, i el teu llinatge i el d'ella. Ell t'atacarà al cap, i tu l'atacaràs al taló.»

L'home donà a la seva esposa el nom d'Heva, perquè ella ha estat la mare de tots els qui viuen.

Salm responsorial

97

Canteu al Senyor un càntic nou: ha fet obres prodigioses, la seva dreta i el seu braç sagrat han sortit victoriosos.

R. Canteu al Senyor un càntic nou: ha fet obres prodigioses.

El Senyor ha revelat la seva ajuda, i els pobles contempen la salvació. L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment a la casa d'Israel. **R.**

Tothom ha vist, d'un cap a l'altre de la terra, la salvació del nostre Déu. Aclameu el Senyor arreu de la terra esclateu en cants i en crits d'alegria. **R.**

Lectura segona

Ef 1,3-6.11-12

Déu ens elegí en Crist abans de crear el món

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes:

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepreensibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dóna lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. En ell hem rebut la nostra part en l'herència. Ens hi havia destinat el disseny d'aquell qui tot ho duu a terme d'acord amb la decisió de la seva voluntat. Volia que fóssim lloança de la seva grandesa, nosaltres que des del principi tenim posada en Crist la nostra esperança.

Al-leluia

Lc 1,28,42

Déu vos guard, Maria, plena de gràcia, el Senyor és amb vos, sou beneïda entre totes les dones.

Evangelí

Lc 1,26-38

Déu te guard, plena de gràcia, el Senyor és amb tu

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç:

En aquell temps, Déu envià l'àngel Gabriel a un poble de la Galilea anomenat Natzaret, per dur un

missatge a una noia, promesa amb un descendent de David, que es deia Josep, i el nom de la noia era Maria. L'àngel entrà a casa d'ella i li digué: «Déu te guard, plena de gràcia, el Senyor és amb tu.» Ella es torbà en sentir aquestes paraules i pensava per què la saludava així. Però l'àngel li digué: «No tinguis por, Maria; Déu t'ha concedit el seu favor. Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús. Serà gran i l'anomenaran Fill-de-l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare, serà rei del poble d'Israel per sempre, i el seu regnat no tindrà fi.» Maria preguntà a l'àngel: «Com pot ser això, si jo no tinc marit?» L'àngel li respongué: «L'Esperit Sant vindrà sobre teu, i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el fruit sant que naixerà l'anomenaran Fill de Déu. També la teva parenta, Elisabet, ha concebut un fill a la seva edat; ella que era tinguda per estèril ja es troba al sisè mes, perquè a Déu res no li és impossible.» Maria va respondre: «Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules.» I l'àngel es va retirar.

Les preparacions de Déu

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit
de Barcelona

peretenagarriga@gmail.com

Una preparació. El precursor de Jesús

La litúrgia de l'Advent és una de les més riques i «programades» de l'any litúrgic. L'abundància de textos propis, tant en l'eucologia —oracions, prefacis— com en la distribució de lectures, acompanya durant aquestes setmanes l'itinerari espiritual de l'Església. Malgrat la diversitat de cicles de lectures —enguany tornem a l'evangel·li de Mateu—, cicle A, l'estructura temàtica es manté la mateixa: anunci de la vinguda del Senyor i exhortació a la vigilància (primer diumenge), presentació de Joan Baptista (segon diumenge), predicació del Baptista (tercer diumenge), i un dels moments de preparació del naixement de Jesús, en els evangelis de la infància (quart diumenge).

El relleu de la figura del Baptista en el temps d'Advent és la manifestació del que Joan va significar en la preparació de la missió i la persona de Jesús. Ell no era el Messies, però li preparava el camí, cridant els homes a la conversió. Ell era —digué Jesús una vegada— l'Elies que havia de venir, en els darrers temps, segons la creença jueva, per portar la reconciliació amb Déu i amb els germans. La figura de Joan Baptista és el llindar entre l'Antic i el Nou Testament, el més gran dels profetes.

La preparació del Messies que va fer el seu precursor fou una preparació pública, predicada amb força. Hi hagué commoció popular, i preocupació per part de les autoritats religioses,

encara que, de fet, molts d'ells no en feren cas. Joan acabà dramàticament el seu ministeri, segellant amb la sang la predicació de la veritat.

Una altra preparació: Maria, la mare de Jesús

En la litúrgia d'Advent, no hi ha dia en què no es faci al·lusió a Maria, la mare de Déu. No pot haver-hi preparació per Nadal sense una sintonia amb aquella que va preparar d'una manera tan directa la presència visible de la Paraula eterna de Déu feta carn, enmig dels homes. Aquell que el Pare «envià» al món, Maria el «posà al món». No sols això: Maria és la icona de la preparació de l'Església, i de cada ànima fidel, per l'encontre definitiu amb el Senyor; d'aquesta preparació es tracta en el temps d'Advent.

En els primers dies de desembre, el calendari litúrgic romà celebra la solemnitat de la Concepció Immaculada de Maria; el dia 8. Aquesta data correspon a la del 8 de setembre, festa del naixement de Maria, i celebració més antiga que la de la seva concepció. Enguany, el dia 8 de desembre s'escau en el segon diumenge d'Advent, i s'ha buscat de celebrar la solemnitat de la Immaculada en comptes de la litúrgia del segon diumenge. Així es farà en les nostres esglésies. Aquest fet és una oportunitat per subratllar el caràcter de preparació divina —d'Advent— que té aquest misteri que l'Església creu: Maria fou concebuda tota santa per la gràcia de Déu, en la perspec-

tiva dels fruits del misteri de Crist. Es podria dir que Maria fou «cristiana» des de la seva mateixa concepció. És una meravella de Déu! Maria ho va cantar: «El Senyor ha fet en mi meravelles!» Aquesta entrada en el món d'una criatura «plena de la gràcia de Déu», és una obra de Déu, un fet silenciós i imperceptible al món, que ens parla ja de la manera com és la preparació de Maria en relació amb Jesús, i la seva diferència amb la preparació de Joan. Maria no predica al poble, no és un fet públic en el poble, ni preocupa a les autoritats. Però Maria viu de la Paraula de Déu, i la guarda en el seu cor maternal i virginal. Maria conserva en el seu cor els fets de la infantesa de Jesús, i els medita, per poder així donar-los a l'Església. Finalment, Maria és donada pel seu fill Jesús al deixeble/Església, perquè la tingui a casa seva, i tingui cura d'ella amb afecte i respecte.

La presència de sant Josep

Al costat de Maria, Nadal ens porta la persona de Josep, el seu espòs. Enguany, l'evangel·li de Mateu que llegim en l'Advent, ens parlarà de la participació insigne de Josep en la vinguda de Jesús: col·laboració obedient i fidel al disseny diví. La simplicitat aparent d'aquesta missió no pot ocultar l'interès messiànic que té: acompliment de la profecia davídica: «Josep, fill de David...» Les preparacions de Déu es fan per camins diversos, amb persones diferents; així fou en Crist, i així continua essent en l'Església.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Santa Maria Meravelles de Jesús

- ✓ Nascuda a Madrid el 1891
- ✓ Carmelita descalça fundadora de diversos convents
- ✓ Va dur una vida modèlica de pregària i humilitat
- ✓ Va morir a La Aldehuela, Madrid, el 1974
- ✓ Canonitzada el 2003 per Joan Pau II

El pare d'aquesta santa madrilenya era un marquès que va exercir d'ambaixador espanyol al Vaticà uns quants anys. Santa Maria Meravelles de Jesús va rebre una bona educació catòlica i no va tardar a sentir la vocació religiosa. Així, als 28 anys va entrar al monestir de les Carmelites descalces d'El Escorial.

El 1923, quan encara no havia professat els vots perpetus, va sentir la crida a fundar un nou monestir carmelita a Getafe. L'any següent ella i tres germanes més obrien aquesta nova casa, on les vocacions no van trigar a arribar. Davant del creixement de la comunitat, santa Maria Meravelles, que n'era la priora, van poder obrir noves cases, fins i tot a l'Índia. Amb l'esclat de la guerra civil i de la persecució religiosa ella i altres germanes van ser arrestades. Després de més d'un any d'estar detingudes, van poder obrir una nova casa amb els mitjans que van poder. Va ser després de la guerra que la mare Meravelles va poder fundar un gran nombre de nous monestirs carmelites. Sempre va mantenir una vida de pregària profunda i de treball i era reconeguda per la seva humilitat i per la fidelitat a l'espiritualitat carmelita.

Lleida

Portes obertes al Projecte d'Habitatges Socials del Seminari

Es preveu iniciar les obres a primers de l'any 2014

Jordi Pérez
Lleida

L'equip de voluntaris del Projecte d'Habitatges Socials del Seminari de Lleida va obrir el dissabte 30 de novembre les portes de l'edifici del carrer Maragall, que ha d'acollir abans d'acabar el 2014 famílies desnodades o en risc d'exclusió. Una activitat que entra en una fase decisiva: el projecte constructiu es troba en procés de tramitació administrativa, la qual cosa permet confiar a iniciar les obres a primers d'any, i compta gairebé amb la meitat del pressupost previst, mercès a les aportacions del Bisbat, la Diputació i donacions voluntàries.

Unes 200 persones van voler conèixer de primera mà una iniciativa que va néixer ara fa un any quan, el 7 de desembre del 2012, el bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris, va assistir a una assemblea de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, els quals es reunien en un local cedit per la parròquia de Santa Maria Magdalena, i els va oferir la possibilitat d'utilitzar les dependències del Seminari diocesà en desús.

Un any després, aquella idea llançada al vol s'ha transformat en un projecte on uns seixanta voluntaris treballen per fer-lo realitat. En aquests moments s'han recollit 254.000 dels 600.000-700.000 euros pressupostats, que han estat possibles gràcies a les aportacions de la Diputació (150.000) i els avanços pel Bisbat (80.000), mentre que la resta prové de donacions voluntàries dels ciutadans.

La xifra recaptada queda lluny de l'objectiu final, per aquest motiu la jornada de portes obertes tenia una doble finalitat: una d'informativa, per explicar i donar a conèixer les actuacions realitzades, i l'altra de sensibilització, per conscienciar la societat de la situació on ens ha conduït la crisi econòmica i cercar una sortida dins les nostres possibilitats.

«No solucionarem gran cosa, però pot ser un signe públic que pot fer canviar una forma de viure, de pensar, de treballar»

El bisbe Joan era molt realista sobre el projecte. «No té més pretensions que les que té. No solucionarem gran cosa, però pot ser un signe públic que pot fer canviar una forma de viure, de pensar, de treballar, de donar-se suport els uns als altres i de fer front a les situacions problemàtiques que van apareixent a la nostra vida», deia dirigint-se als assistents a la jornada en una de les plantes de l'edifici on s'han de començar a construir els habitatges socials.

Els treballs a l'edifici del carrer Ma-

ragall han començat retirant tots els envans de les quatre plantes, deixant només les parets mestres, i marcant a terra la divisió dels futurs 19 habitatges, que tindran entre 50 i 70 metres quadrats i seran de dos o tres dormitoris. A més, a cada planta hi haurà espais comuns on es disposarà d'una bugaderia. També està previst que hi hagi una sala polivalent, que s'utilitzarà per a tallers, reunions i xerrades d'assessorament, per reinserir els usuaris dels habitatges en el món laboral.

Carles Sanmartín, delegat de Pastoral Caritativa i Social del bisbat de Lleida i un dels membres de la comissió executiva del projecte, avançava que es treballa amb la idea d'acollir les famílies entre un i tres anys. «La finalitat és que aquestes famílies, que ho han perdut tot, puguin refer-se. Primer tenir una llar on poder estar i, paral·lelament, gaudir de l'assessorament d'un equip de tècnics que els ajudaran a tornar a vincular-se a la societat», deia.

Visites guiades

La jornada de portes obertes va iniciar-se al matí amb una sèrie de visites guiades amb una nodrida participació de ciutadans. El primer lloc a visitar va ser el Rectorat de la Universitat de Lleida (UdL), edifici que va fer construir el bisbe Josep Messeguer a finals del segle XIX. El catedràtic Frederic Vilà va explicar la història, les diferents etapes i usos que ha tingut l'edifici i la simbologia dels vitralls de la sala noble i de *La Pensativa*, l'escultura de Leandre Cristòfol, que presideix un dels claustres.

El bisbe Joan va rebre els visitants al Palau Episcopal, segona parada de les visites guiades, que va obrir de bat a bat les dependències de la Cúria. Aquí el delegat de Patrimoni Artístic, Ximo Company, i l'artista Amadeu Bonet van explicar la història i les obres que s'hi exposen, les quals eren fins ara molt poc conegudes pels lleidatans.

La tercera parada de la jornada va ser l'edifici del Seminari, al carrer Maragall, on es construïran els habitatges. Una exposició fotogràfica de l'evolució dels treballs realitzats fins ara va servir per introduir l'acte més protocol·lari on Carles Sanmartín va explicar la trajectòria del projecte i el bisbe Joan la seva significació.

Sanmartín va voler destacar alguns gestos de solidaritat que ha rebut el projecte i, prèviament a haver demanat l'autorització als implicats, va explicar com l'empresa que havia enderrocat els envans de l'edifici havia contribuït al projecte, rebaixant el 40% del pressupost pel qual s'havia adjudicat l'obra.

L'acte també va comptar amb la presència de representats institucionals (el delegat de Benestar Social de la Generalitat, Josep Maria Forné; el vicepresident de la diputació, Josep Maria Roigé, i la directora d'Afers Socials de la Paeria, Montserrat Gil).

Un vermut per als assistents, un dinar solidari al menjador del Col·legi Episcopal i una tarda plena d'activitats, per als més menuts amb els monitors de l'Esplai Epis i pels grans al saló d'actes del col·legi amb actuacions musicals, van posar fi a una diada que es mou per un projecte que es treballa «entre tots per al bé de tothom», com repeteix una vegada i una altra el bisbe Joan.

«Flashmob» per als sense sostre

J.P. / Lleida

La Fundació Arrels/Sant Ignasi va aconseguir mobilitzar el dijous 21 de novembre un bon nombre de ciutadans amb una *flashmob* reivindicativa a la plaça Paeria de Lleida. L'acció formava part de la campanya «Cap persona sense salut. Cap persona sense llar. Que hi hagi persones sense accés a la salut ens hauria de fer mal a tots». Hi han participat al voltant de 200 persones, que duïen una màscara blanca. Col·locades

en línia simbolitzant el dibuix d'un escàner mèdic, han fet tres minuts de silenci per reivindicar el dret de tothom a una adequada cobertura sanitària i recordar que les persones en situació de sense llar tenen més problemes de salut i menys possibilitats de poder-hi posar remei. Al vespre del mateix dijous, Arrels/Sant Ignasi va rebre el suport de set societats gastronòmiques lleidatanes, que van organitzar un xup-xup solidari que va recaptar 10.000 euros.

Barcelona

Saviesa teològica per a l'Acadèmia de Doctors

Armand Puig ingressa a la Reial Corporació amb una ponència sobre l'Eucaristia

Samuel Gutiérrez
Barcelona

Faltava saviesa teològica a la Reial Acadèmia de Doctors de Catalunya. Només el teòleg Josep Gil i Ribas, professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya, en formava part des del 1996. Només ell lluïa la toga i el birret blanc que caracteritzen els estudiosos de les ciències que s'interroguen sobre Déu. Des del 26 de novembre passat, però, un nou teòleg és membre acadèmic d'aquesta institució il·lustre. Es tracta del Dr. Armand Puig i Tàrrach, tarragoní també com el Dr. Gil i actual degà de la Facultat de Teologia de Catalunya. L'Acadèmia de Doctors s'enriqueix així amb un biblista de reconegut prestigi, consagrat des de fa molts anys a l'estudi i la docència de la Sagrada Escripura, tant en la seva vessant acadèmica com en la més divulgativa.

La solemne sessió d'ingrés del Dr. Puig a la Reial Corporació va tenir lloc a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona, circumstància que el cardenal Lluís Martínez Sistach, Gran Canceller de la FTC, va agrair molt efusivament. «Avui la filosofia i la teologia —va manifestar el purpurat— presten un servei molt preuat i molt necessari enmig d'una cultura més aviat tecnològica i òrfena de continguts humanistes i d'obertura a la transcendència. L'Església ha tingut una llarga tradició de presència en la cultura i en el món intel·lectual.» Un bon exemple d'aquesta significativa presència eclesial en el món de la cultura és la tasca que des de fa anys du a terme el nou membre numerari de l'Acadèmia de Doctors. Així ho va demostrar un cop més amb el seu discurs d'ingrés en aquesta institució —profund, metòdic, rigorós, entenedor—, que va tractar sobre *El sagrament de l'Eucaristia: de l'Últim Sopar a la litúrgia cristiana antiga*.

Lliçó magistral

El Dr. Armand Puig va iniciar la seva dissertació plantejant el context i les motivacions internes de l'Últim Sopar, un «esdeveniment singular, extraordinari, insòlit». Què el va motivar a fer-lo? Per què i per a qui, amb quina finalitat, en què va consistir i quina va ser la projecció futura? Són preguntes que el nou acadèmic va respondre a la primera part de la seva ponència. A partir de les dues tradicions que relaten la institució de l'Eucaristia, la del relat i la de la significació, el biblista va assenyalar que l'Últim Sopar, fruit d'una decisió lliure de Jesús, és justament l'únic àpat que recullen les Escripures en el qual el Mestre es troba tot sol amb els deixebles: «Normalment Jesús es deixava convidar; però aquí és l'única vegada que prepara a consciència el convit a Jerusalem.» També va aclarir que no es tracta *stricto sensu* d'un sopar pasqual, perquè es va celebrar un dia abans del dia que tocava, sinó que va ser un sopar de «tons pasquals», un sopar festiu i singular en el context de

Agustí Codinach

«La gran aportació cristiana als àpats que ja existien en el món grecoromà és la participació en la persona de Crist»

la Pasqua: «Va ser un sopar ple d'intencionalitats, diverses i profundes, que va més enllà del que els deixebles podien entendre. Era massa gros el que estava passant!»

Segons Armand Puig la darrera trobada festiva de Jesús amb els deixebles va consistir en un àpat i posteriorment un simposi, fet que agermanava dues cultures: la jueva i la grega. El tema del simposi, per al Dr. Puig, va tractar sobre el servei. El biblista tarragoní va centrar bona part de la seva exposició en els gestos i accions més significatius de Jesús en aquell sopar: «El pa i el vi no són només un senyal de cortesia i d'afecte, extrínsec de l'estimació que té als deixebles. Aquest pa i aquest vi són pa partit i vi que tots beuen, de la mateixa copa. És un gest de comunió projectada cap al futur, un gest que va cap al cor de la història i que no s'acaba aquell dijous...» I afegeix: «Aquest gest prepara la donació de la vida, prepara la Creu. Aquí hi ha el punt crucial. Entendre l'abast de la Creu és entendre l'abast de l'Eucaristia. El sentit de la mort de Jesús ve de l'Últim Sopar; el Dijous Sant explica el Divendres Sant.» El degà de la FTC va assenyalar també que el sant sopar no és ben bé un sopar de comiat, sinó més aviat de començament: «L'últim sopar té més de començament que de comiat. Tot són signes que apunten cap

a allò que vindrà, cap a la resurrecció. Per això la referència constant al Regne futur.»

En aquest punt de la seva ponència, i enllaçant amb una litúrgia cristiana antiga que es va començar a celebrar molt aviat, Armand Puig va explicar que l'Eucaristia no és l'evocació d'un difunt, no és una memòria perduda en la nit dels temps, sinó que l'Eucaristia passa per la novetat de la resurrecció de Jesús: «La presència de Jesús queda segellada en l'Eucaristia per la victòria de Déu sobre la mort que ha garantit al Fill una vida sense posta. Per això hi ha presència real. Perquè la realitat d'aquesta presència queda avalada per la resurrecció, que no és un retorn a la vida, sinó una entrada en una nova vida.»

El Dr. Puig s'atreveix a afirmar que hi ha eucaristia molt aviat i que aquesta es converteix en l'element cabdal de les primeres comunitats: «La gran aportació cristiana als àpats col·lectius que ja existien en el món grecoromà és la fraternitat, la unitat dels cors i sobretot la participació en la persona de Crist mort i ressuscitat.» I encara va més enllà: «Els dos grans sagraments del cristianisme, el Baptisme i l'Eucaristia, són de fet la translació d'allò que ha estat la vida de Jesús: al començament és batejat i al final parteix el pa.»

El nou membre de la Reial Acadèmia de Doctors va acabar la seva dissertació analitzant breument alguns textos del Nou Testament que fan referència a les tradicions més antigues sobre l'Últim Sopar, així com la *Didakhé*, document d'inicis del segle II que conté ja un ritual eucarístic.

La resposta a la ponència d'Armand Puig va anar a càrrec del Dr. Jaume Vallcorba, doctor en Filosofia i Lletres, que va elogiar l'exposició feta per aquest «biblista curós, exigent i afinat que no deixa caps sense lligar». «El discurs que avui ens ha ofert —continua dient Vallcorba— ple de saviesa

i coneixement, inaugura el que ja des d'avui ens prometem a l'Acadèmia, la presència d'algué que, en el comerç del coneixement i les idees, ha de ser també un autèntic *symposion* amb tots els companys d'aquesta institució, en la seguretat gens imponderada que haurà de ser fructífer i amical.»

RàdioEstel
DE
MATINADA

Nits de dissabte a
diumenge
de 00.00 h a 1 h

Redifusió del programa les nits de
diumenge a dilluns d'1 a 2 h.

Per a tots aquells que no
podeu dormir,
us fem companyia

amb
ESTHER NOSÀS

NOSAR
COMUNICACIÓ
Tel. 606 974 623

www.dematinada.es

També ens trobareu al Twitter

Barcelona

Ordenació sacerdotal a la Sagrada Família

Eduard Puig i Josep Teixidó, nous preveres per a l'Església de Barcelona

Redacció / Barcelona

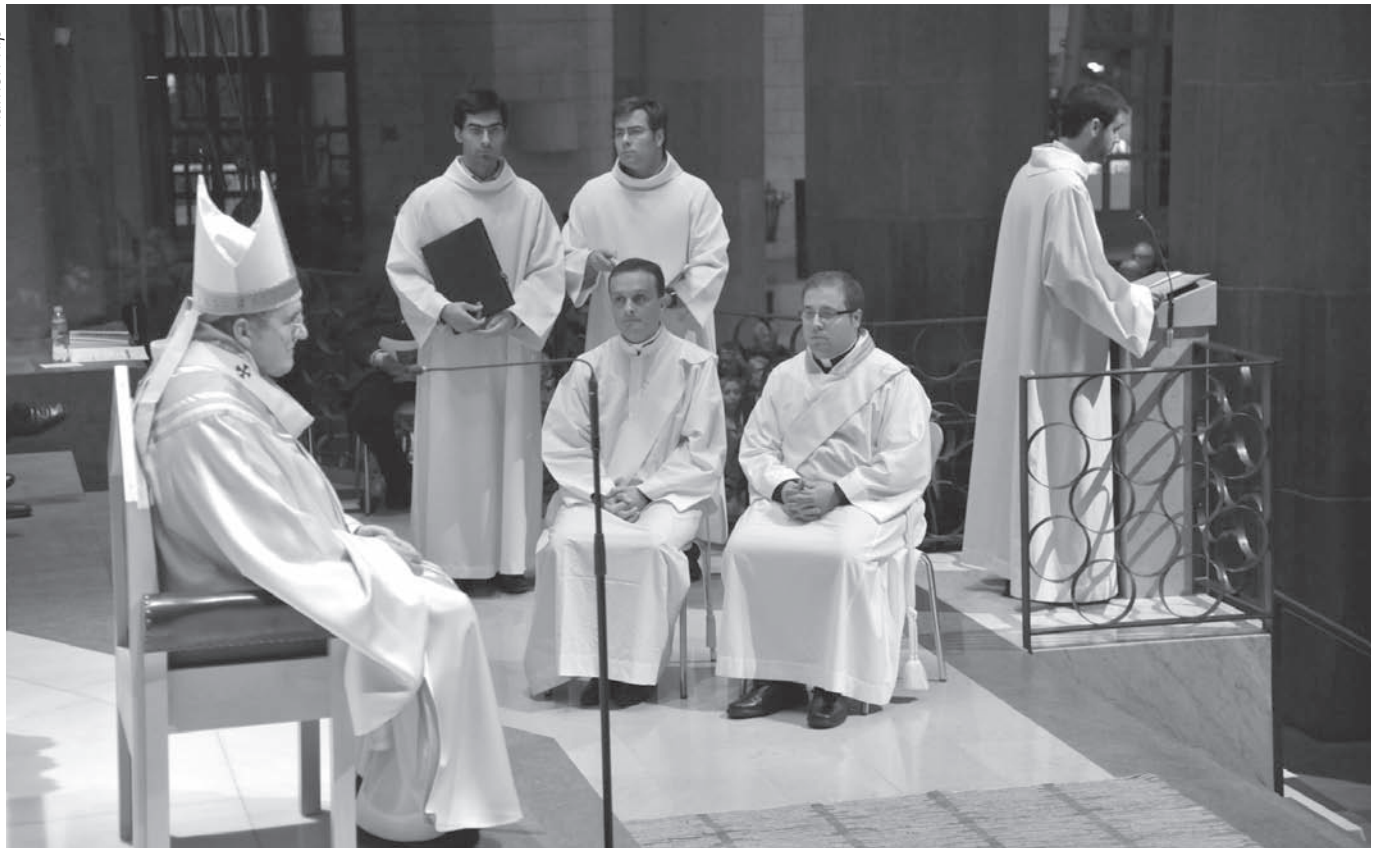
«La meua entrada al Seminari no va ser fàcil, ja que la història de la meua vocació ha estat una lluita entre Ell i jo, on al final, gràcies a Déu, ha guanyat Ell.» Així explica Mn. Eduard Puig la història de la seva vocació, i que va culminar l'1 de desembre, primer diumenge d'Advent, a la basílica de la Sagrada Família. Va rebre de mans del cardenal Lluís Martínez Sistach l'ordenació sacerdotal, un sacrament que viu amb gran alegria, però alhora amb una gran responsabilitat.

«El sacerdoci és una entrega, és una renúncia a un mateix, per posar-se al servei dels altres», raona Mn. Eduard Puig, «una vida d'entrega al servei d'una Església molt necessitada de bons pastors que sàpiguen guiar la gent que avui dia sembla que està perduda». Se sent cridat, afegeix, «a una vida de servei i d'entrega als altres, perquè puguin veure en mi un sacerdot entregat i, si Déu vol, sant, que els acompanyarà i estarà al seu costat en tot moment».

Mn. Eduard Puig té 42 anys i al llarg del procés de formació ha col·laborat a les parròquies de la Mare de Déu del Roser i, actualment, de la Mare de Déu dels Desemparats. Va compartir celebració d'ordenació sacerdotal amb un altre prevere, Mn. Josep Teixidó. Dos seminaristes del Seminari Conciliar de Barcelona que han estat ordenats al servei de l'Església de Barcelona. Al final de la celebració, tots dos van tenir paraules d'agraïment pels seus familiars i amics, pel cardenal Martínez Sistach, pel rector i formadors del Seminari Conciliar de Barcelona i pels sacerdots que al llarg del seu procés vocacional els han ajudat i orientat en el discerniment vocacional.

Té 25 anys i és de Vilassar de Mar, al Maresme. La vocació de Mn. Josep Teixidó va sorgir

Ramon Ripoll

EDUARD PUIG

«El sacerdoci és una entrega, una renúncia a un mateix, per posar-se al servei dels altres»

JOSEP TEIXIDÓ

«Sento un gran respecte davant d'aquesta realitat tan gran que és el sacerdoci i la responsabilitat que comporta»

de petit quan feia d'escolà. Als 18 anys va decidir entrar al Seminari Conciliar de Barcelona. En el moment de rebre l'ordenació sacerdotal, Mn. Teixidó reconeix que ho ha viscut amb un cert temor: «Sento un gran respecte davant d'aquesta realitat tan gran que és el sacerdoci i la responsabilitat que això comporta.» Amb tot, viure confiat en la gràcia de Déu és l'impuls necessari per dedicar tota la seva vida al servei dels altres. «Al cap i a la fi, només sóc un instrument en mans de Déu...»

Mn. Josep Teixidó continuarà exercint el seu ministeri a les parròquies de Santa Maria i Sant Josep de Mataró.

Terrassa

II Jornades Transmet! del bisbat de Terrassa

Redacció / Terrassa

El cap de setmana del 14 i 15 de desembre el bisbat de Terrassa organitza les II Jornades Transmet! El lema d'aquest any és «Quan el servei esdevé Bona Nova: acció caritativa i social i nova evangelització.» Les delegacions episcopals d'Apostolat Seglar, Pastoral del Món de la Cultura i Càritas coordinen el funcionament de les jornades que, com diu el bisbe de Terrassa, Josep Àngel Saiz Meneses, «són obertes a tots els cristians per tal d'aprofundir en les implicacions que la Nova Evangelització té en l'àmbit de la presència cristiana enmig dels sectors més desfavorits de la societat».

Les jornades s'obriran el dissabte 14 a les 11 h al Casal Borja de Sant Cugat, amb una conferència impartida per Carlos Osoro Sierra, arquebisbe de València i president de la Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar de la CEE, amb el lema de les Jornades.

A la tarda, i després d'unes taules rodones al

voltant de la feina que fan les entitats de caire social a la diòcesi, l'exdirector general d'ESADE, Carlos Losada, a les 18 h, impartirà la conferència *Valors i economia: una economia al servei de les persones*.

La novetat d'aquest any és el I Concert Solidari diocesà (amb una aportació de 10€ destinat a Càritas i la Marató de TV3), el dissabte 14 a les 22 h al monestir de Sant Cugat amb la interpretació del *Messies* de Haendel i una obra composta per a l'ocasió (*Pastors a Betlem*) pel compositor terrassenc Raimon Romani.

Diumenge, després d'una taula rodona a les 10.30 h a la Fundació Busquets de Terrassa amb la presència de la provincial de les Filles de la Caritat i representants de la comunitat del Cenacle, es tancaran les II Jornades Transmet! amb l'Eucaristia presidida pel bisbe de Terrassa en ritu hispanomossàrab a la catedral de Terrassa a les 12.

La inscripció a les Jornades és gratuïta. Per a més informació, inscripció i reserva d'entrades per al concert: www.seglarterrassa.org.

II Jornades Transmet!
Novetat i actualitat de la Fe
14 i 15 de desembre de 2013
Sant Cugat del Vallès i Terrassa

Quan el servei esdevé Bona Nova
Acció caritativa i social i Nova evangelització

I Concert Solidari Diocesà
Monestir de Sant Cugat del Vallès - Dissabte 14 de desembre a les 22h

El Messies de Händel (seu lloc de la primera part)
Pastors a Betlem (op. 14 de Raimon Romani)
Interpretat per: Marián Muñoz (soprano), Josep Puig (soprano), Susanna Serra (soprano),
Coral Nova Espora, Coral Valls VINE (Voces Agudas Nova Espora) de Terrassa i
Europeuques Evangelistes.
Donatiu: 10
Guanyats destinats a Càritas i La Marató TV3
entrades a les taules rodones del Bisbat de Terrassa (a 5,00€ i 10,00€) o al Concert diocesà (a 9,00€ i 10,00€)
o per remissió telemàtica al 93 143 39 04 (a 9,00€ i 10,00€)
o per e-mail a seglaterrassa@seglarterrassa.org. Tancada de places: 10 dies abans del concert.

Actes centrals de les II Jornades Transmet!
Programa complet i inscripcions a www.seglarterrassa.org
Dissabte 14 de desembre (Casal Borja)
11.00h Conferència: *Valors i economia. Una economia al servei de les persones*
Sr. Carlos Losada Herrada, Professor Mèdica Departament Estratègia i direcció general, d'ESADE.
Ex-director general d'ESADE.
12.00h Eucaristia: *Pastors a Betlem*
Sr. Josep Àngel Saiz Meneses, Bisbe de Terrassa i President de la CEE.
Diumenge 15 de desembre (Monestir)
10.30h Taules rodones: *La política com a feina evangelitzadora* (Sala d'actes de la Fundació Busquets).
11.00h Taules rodones: *La política com a feina evangelitzadora* (Sala d'actes de la Fundació Busquets).
12.00h Eucaristia: *La política com a feina evangelitzadora* (Sala d'actes de la Fundació Busquets).
13.00h «Bona Nova» (seu a la sala de la Fundació Busquets) (Sala d'actes de la Fundació Busquets).

BISBAT DE TERRASSA
DAS
Càritas

Girona

«La vida monàstica és una concreció de la vida cristiana»

L'abat de Montserrat obre el cicle de conferències en el Mil·lenari del monestir de Sant Daniel

Víctor Gay
Girona

Les celebracions del Mil·lenari de la fundació del monestir benedictí de Sant Daniel segueixen el seu calendari, que culminarà l'any 2015. El cicle de quatre conferències l'ha obert el pare abat de la comunitat de Montserrat, Josep Maria Soler, que ha tractat *La Regla de sant Benet: una saviesa antiga que parla a l'era global*.

L'auditori Josep Irla, a la seu central de la Generalitat a Girona, s'omplí de públic que no es volia perdre aquesta nova presència de l'abat gironí, com ell mateix va recordar en encetar la seva intervenció. També hi eren presents, entre altres personalitats, la priora de Sant Daniel, el bisbe Francesc, el director general d'Afers Religiosos de la Generalitat, l'alcalde de la ciutat i el vicepresident de la Diputació.

L'abat Soler repartí en tres apartats la conferència: la figura històrica del fundador dels benedictins, els trets de la Regla que segueixen vigents per a totes les comunitats benetes d'arreu del món, i el sentit que té en la societat l'Església del segle XXI.

De sant Benet va dir que era més famós pel que va fer que no pas pel que va escriure i de com la seva figura es projecta en l'Església, bàsicament a partir de la biografia que va escriure sant Gregori el Gran, en els volums que titulà *Diàlegs*.

També explicà els primers passos de Benet en aquella Itàlia del seu temps, entre Subiaco i Montecassino.

Pel que fa a la Regla, que tots els benedictins i benedictines estudien des del seu ingrés i que amb els abats, abadeses, priors i priores es reflexionen les comunitats (a Montserrat cada 15 dies i cada setmana en els temps forts), va dir que la Regla referma el que anomenà cristocentrisme, és a dir, que la figura central de la vida de les comunitats és Crist, i recalca que «els monjos i les monges són presentats com a deixebles de Crist, no de l'abat».

Els eixos de la vida monàstica

Els coneguts trets del tarannà benedictí també els va esmentar: lectura de la Sagrada Escripura, saber veure la presència de Déu en el germans, tant els de la pròpia comunitat com en els que arriben, «és Crist el que rep, el que acull», i també la necessitat del treball per guanyar-se el pa, els monjos i les monges no han de viure de renda. Assenyalà que des dels seus orígens els benedictins i les benedictines viuen segons l'espiritualitat cristiana clàssica i comparteixen els béns materials.

«La vida monàstica en el segle XXI, com deu segles enrere, no és tant un

Àngel Almazan

codi a complir, sinó un camí espiritual a recórrer», digué l'abat Soler, en la part final de la conferència. Una vida que cal entendre com un concreció de la vida cristiana.

Recordà que si molts monestirs han esdevingut referents culturals, «la cultura al servei de l'Església és una conseqüència de la recerca de Déu» i que aquesta recerca en la vida del monjo i de la monja dura tota la

«Aquest esperit que regna des de fa deu segles a Sant Daniel es manté viu»

vida, «som novicis tota la vida».

Uns trets que són plenament vigents especialment en uns moments en què molts joves cerquen respostes i fins i tot altres confessions cristianes, com ara els anglicans, que han format comunitats benedictines.

«Aquest esperit que regna des de fa deu segles a Sant Daniel es manté viu», va dir en cloure la seva conferència, sense oblidar que la primera comunitat benedictina del país fou en terres gironines, concretament a Sant Esteve de Banyoles.

En acabar la seva intervenció i després d'unes paraules d'agraïment per part de la priora de Sant Daniel, el bisbe Francesc lliurà

al P. abat una còpia de l'anell de la comtessa Ermessenda, amb segell, en llatí i àrab, com a memòria d'aquesta figura artífex de la fundació del monestir gironí. L'original es mostra al Museu de la catedral.

Precisament la propera conferència d'aquest cicle, programada per al proper 13 de desembre, la pronunciarà el Dr. Joaquim Nadal, sobre: *Ermessenda, una dona de poder*.

Memòria dels beats màrtirs de la diòcesi

V.G. / Girona

En l'Eucaristia solemne del capvespre de la festa de Crist Rei es va cloure a nivell diocesà l'Any de la Fe, es va fer memòria dels preveres, diaques, seminaristes, religiosos, religioses i laics que foren martiritzats en el decurs de la persecució religiosa dels anys trenta del darrer segle. En la celebració que presidí el bisbe Francesc varen concelebrar preveres religiosos dels diferents

ordes als quals pertanyien els màrtirs.

En processó solemne es traslladaren, amb els fidels presents, fins a l'altar del Sant Sepulcre, situat en una de les capelles de l'absis de la seu, on en un memorial figuren els noms dels preveres diocesans. Acompanyaven el bisbe i altres celebrants familiars del recentment proclamats beats, tot portant palmes i entonant la lletania dels sants i el cant *Oh màrtirs del Crist*.

En l'homilia, el bisbe assenyalà que la celebració d'aquest Any, de feliç iniciativa del papa Benet XVI i culminada pel papa Francesc, a la diòcesi s'ha viscut amb senzillesa que ha permès aprofundir en la nostra fe des de totes les activitats realitzades, que no han estat pas poques. També es referí als nous beats com a tot un exemple d'una fe forta fins a l'extrem i desitjà que qui ens contempli pugui apreciar com ens sentim estimats i com ens estimem.

I Congrés Plataforma per la Família

Es va celebrar a Barcelona sota el lema «+Família per a un món global»

Margarita Borrull
Barcelona

Sota el lema «+Família per a un món global», la Plataforma per la Família Catalunya-ONU 2014 va organitzar els dies 9 i 10 de novembre el seu primer congrés, que va tenir lloc al Caixaforum de Barcelona. La finalitat d'aquesta Plataforma, formada per unes quaranta associacions catalanes, és la d'activar durant l'any 2014 les polítiques a favor de la família i presentar-les a les diferents administracions i a l'Organització de Nacions Unides. Es van debatre problemes amb els quals es troben les famílies en el dia a dia, especialment els relacionats amb la pobresa, la solidaritat intergeneracional, el treball i l'educació.

Renata Karzmarzka, responsable del Programa Família ONU, va enviar un missatge d'ànim a la Plataforma, que va qualificar de «beneficiosa» per a la societat. El periodista Daniel Arasa, president de la Plataforma, va manifestar la importància de fer passos endavant per aconseguir els objectius fixats, tot exigint més implicació de les administracions públiques. «Espanya és a la cua de les ajudes a la família a Europa», va assegurar.

La consellera de Benestar Social i Família de la Generalitat de Catalunya, Neus Munté, va manifestar que «els reptes principals a superar en política familiar són el descens de la fecunditat i la implicació paterna a les famílies». També va destacar que Catalunya sempre ha estat una societat familiarista, un patrimoni a conservar que és responsabilitat de tots». Irma Rognoni, regidora de Família, Infància, Usos del Temps i Discapacitats de l'Ajuntament de Barcelona, va afirmar en el seu discurs que «la família és un capital social i la riquesa de la societat».

El psicòleg forense Javier Urra, primer Defensor del Menor a Espanya, va compartir la seva experiència professional i va aprofundir en el tema *L'absència del pare en la família*. Va explicar com les xarxes socials són testimoni del nostre dia a dia i que per a qualsevol persona és primordial sentir-se acceptat: «La necessitat de sentir-se estimat i no oblidat és essencial».

David C. Banks, president de The Eagle Academy Foundation de Nova York, va presentar la tasca d'aquesta fundació: ajudar els nens i adolescents que viuen en famílies amb risc d'exclusió social en els barris més marginals de Nova York. «Un home sense mentor és com un explorador sense mapa», va afirmar. Un dels reptes principals d'aquesta entitat és que els nois que no tenen pare puguin suplir aquesta figura, tan important en la seva formació, amb un mentor adient.

Cristina Carretero, de l'Associació contra l'Anorèxia i la Bulímia, va manifestar que «26.000 noies a Catalunya pateixen trastorns alimentaris». Aquesta professional va assenyalar que «l'anorèxia i la bulímia són la punta de l'iceberg d'altres problemes» i va proposar una sèrie de mesures pràctiques en la vida familiar per combatre-les, com que les famílies facin conjuntament almenys un

àpat al dia amb el televisor apagat.

Francesc Ortiz, director de Fundació Educativa, va ressaltar quins són els principals motors educatius a Espanya i Catalunya, afirmant que «el valor de l'esforç és el menys inculcat i el que més preocupa». Joan Gratacós, president del Sindicat de Pares, va declarar que «defensem la intromissió del Govern en la formació ètica i moral dels nostres fills». Així mateix, Luigi Contento, expert en més de cinquanta anys entre les relacions de pares i fills, va comentar: «Hem anat passant d'una família patriarcal a una de nuclear, però dividida.» I va afegir: «Els pares han d'escoltar més i dialogar amb els fills.»

La pedagoga Anna Ramis es va centrar en la temàtica família-escola. «Cal fomentar entre totes dues l'empatia, l'assertivitat i la transparència mútua», va dir. De la seva banda, Nazrull Chowdhury, assessor de l'Institut de Crèdit Oficial, va destacar que des de l'any 2010 apliquen un pla de microcrèdits en diferents ciutats, entre elles Barcelona.

Josep Miró i Ardèvol, director de l'Institut de Capital Social de la Universitat Abat Oliba, va parlar del futur de les pensions. «L'avortament ja no és un problema moral, sinó que a Espanya ja ha esdevingut un problema econòmic. No pot haver-hi un bon sistema de pensions en un país envellit», va observar.

Lliurament de premis

Durant el congrés es van lliurar els Premis Nacional i Internacional a la Família a l'economista Leopoldo Abadía i a l'enginyer naval Fernando Castro, cofundador i president de la Confederació Europea de Famílies Nombroses, respectivament. Tots dos han lluitat durant molts anys a favor de la família en l'àmbit públic. Leopoldo Abadía és pare de 12 fills, mentre que Fernando Castro té 13 fills.

Fernando Castro va denunciar «l'hivern demogràfic» que viu especialment Occident. Va assegurar que «els polítics no veuen les causes de la crisi de nata-

«Es van debatre problemes amb els quals es troben les famílies en el dia a dia»

litat i de l'envelliment de la població», i va recordar que «la majoria de països desenvolupats experimenten unes taxes de fecunditat molt més baixes que els nivells de reposició».

També es van lliurar els premis de curts cinematogràfics i de guions del Young Values Film Festival.

Núria Chinchilla, directora del Centre Treball i Família de l'IESE, va exposar els avantatges econòmics que significa per a les empreses que els seus treballadors puguin conciliar més bé la vida laboral i familiar, i va aportar dades que són resultat de les seves investigacions. Si els treballadors se senten satisfets en aquest aspecte, el seu rendiment és més gran.

Els problemes de treball dels joves amb discapacitat els va abordar Carme Sureda, directora d'Aprodisca. Va explicar que la formació reforça l'autoestima d'aquestes persones i els dona alegria i estabilitat econòmica. La psicòloga clínica Raquel Linares, directora de la Fundació ABB, va parlar de la prevenció de malalties en la feina i es va declarar partidària que el rendiment de les persones a la feina sigui avaluat per objectius i no pel nombre d'hores treballades.

M. Carmen Arqués, voluntària de la Federació d'Associacions de Gent Gran de Catalunya, va analitzar el gran paper que tenen els avis en la formació dels nés. «Als avis els fa molta il·lusió que l'escola els convoqui i saber que els necessita, perquè poden aportar molt des de la seva experiència vital i profes-

sional», va assenyalar Arqués.

La presidenta d'Inter-SOS (Associació de Persones Desaparegudes sense Causa Aparent), Flor Bellver, va declarar que «és immoral el tractament que els mitjans de comunicació donen a les persones desaparegudes». Va aconsellar les famílies en situacions d'aquest tipus que no participin en determinats programes de ràdio o televisió, tot i que va reconèixer que un minut a la ràdio o a la televisió pot ser decisiu en alguns casos.

Antonia Hernández, presidenta de l'Associació per al Dret de les Dones, es va referir a les pensions de viduitat i va assenyalar que «és una injustícia que quan una persona es queda sola cobri la meitat de la pensió».

L'advocat Josep Menchón, secretari de la Plataforma per la Família Catalunya-ONU 2014, va constatar que «la família no està en crisi, malgrat el que s'afirma tants cops», i va repassar els problemes pels quals travessa la família, des del reconeixement de la seva pròpia identitat fins a les altes taxes de ruptures matrimonials, avortaments o víctimes de violència de gènere, però va assegurar que s'ha millorat en molts altres camps.

Jordi Roglà, director de Càritas diocesana de Barcelona, va dir que «des de l'entitat proposem un pacte per l'ocupabilitat». Això implica que una persona en situació d'atur ha de mantenir un entrenament professional continuat. Un altre ponent va ser Jaume Vives, un jove periodista que va voler viure vuit dies amb els pobres dels carrers de Barcelona. Va revelar que «si no et fas amic del que viu al carrer, no el pots ajudar ni rescatar de la seva situació».

De la seva banda, Àngel Miret, gerent de Qualitat de Vida, Igualtat i Esports de l'Ajuntament de Barcelona, va assenyalar que li cridava l'atenció la gran solidaritat que hi ha a la Ciutat Comtal. «Qualsevol iniciativa a favor dels més necessitats que es proposa a Barcelona és secundada per tots, també pels més joves», va comentar Miret.

Cristians i política: un compromís a debat

Oriol Junqueras i Joan Majó debaten sobre la relació entre la fe i la política

Joan Piñol
Barcelona

Cristians en política o polítics cristians. Fins i tot l'ordre de les paraules té una intencionalitat clara; la relació entre la fe i la política és sempre un tema polèmic. En aquest sentit, la Fundació Joan Maragall ha entomat amb valentia el desafiament de convidar tres polítics a parlar de la seva fe i com aquesta ha influenciat en la seva vida pública. Si fins aquí el repte és interessant, el grau de complexitat augmenta si els dos principals polítics ponents pertanyen a partits d'esquerres.

Fem un petit retrat dels polítics presents. Com a moderador del debat hi havia l'expresident del Parlament de Catalunya Joan Rigol, militant destacat del partit democratacristià Unió Democràtica i excapellà. Els dos ponents eren Joan Majó i Oriol Junqueras. El primer va ser el primer alcalde democràtic de Mataró i destacat militant socialista. Va arribar a ministre d'Indústria, càrrec que va ocupar només un any, entre el 1985 i el 1986. Per la seva banda, Oriol Junqueras, president d'ERC, va néixer el 1969 a Sant Vicenç dels Horts. La diferència generacional també és un factor remarcable. Mentre Majó prové de la lluita antifranquista per part de grups cristians, Oriol Junqueras té una experiència de fe lligada a la família. Majó ve de la Joventut d'Acció Catòlica i Justícia i Pau. Junqueras va estudiar com a historiador a l'Arxiu Secret del Vaticà. Dues tradicions diferents en l'època i l'estil però coincidents en la fe.

El president Rigol va començar amb unes premisses de caire teològic i històric: separació entre Estat i Església, entre poder espiritual i poder humà, negació del nacionalcatolicisme, exigència cristiana per la fraternitat i pels més febles. En resum, una cita de Maritain: «El cristià s'ha d'embrutar les mans en el joc polític, però no s'ha d'embrutar el cor.» Ja apareixia només començar un dels temes estrelles del debat: la consciència cristiana i l'activitat política. Rigol també va voler deixar clar que el polític cristià ve impulsat per una decisió cívica. «Ens fiquem en política perquè som ciutadans, no perquè som cristians», va dir.

Compromís cristià

Joan Majó va recalcar especialment que no volia parlar de fe i política, sinó de «compromís cristià». La diferència que feia l'exministre venia imposada per la convicció que el cristianisme «no és una ideologia». Així doncs, no es pot traduir la fe cristiana en un programa polític. Tanmateix, Majó també va destacar que això no vol dir que el missatge de Crist no tingui implicacions públiques o que sigui quelcom merament privat. «És un missatge de transcendència però també una proclama dirigida a l'organització de la societat», va afirmar.

En aquest sentit, el socialista va explicar com ha influït el cristianisme en la configuració dels valors fonamentals.

Agustí Codinach

«Des del *liberté, égalité et fraternité* fins a les constitucions d'avui dia, els valors que es prediquen són fonamentalment cristians», va destacar Majó. Igualment, va defensar les arrels cristianes d'Europa i com el cristianisme ha configurat els valors occidentals encara que sovint no es practiquin. «Els valors són cristians però el sistema no és cristià perquè és un sistema hipòcrita», va dir. Va voler posar èmfasi en el fet que gairebé sempre allò anticristià va en contra també dels valors fonamentals. Va posar com a exemples el racisme i el terrorisme com a ideologies contràries al cristianisme.

Valors fonamentals

Oriol Junqueras va explicar que s'ha aproximat a la fe des de dues vessants: l'acadèmica i la familiar. En la primera, com a historiador, va investigar la història de l'Església i va arribar a treballar a l'Arxiu Secret Vaticà, on va tenir l'oportunitat de conversar amb el llavors cardenal Joseph Ratzinger. Tanmateix, va alertar: «L'aproximació intel·lectual no va ser gaire exitosa i va donar molts més dubtes que certeses.» En canvi, va destacar com la seva família li va transmetre la fe. La seva mare i la seva àvia eren molt catòliques i li van inculcar tota una sèrie de valors que ell considera fonamentals. «Em van ensenyar la fe viscuda com una experiència quotidiana i familiar», va explicar.

Igualment, en la seva biografia va pesar molt el testimoni d'unes religioses italianes que treballaven amb els més pobres del seu poble, Sant Vicenç dels Horts. Gràcies a elles va poder entrar al Liceu Italià, on va fer tots els seus estudis. La formació italiana, tant acadèmica com religiosa, pesa molt en la història personal de Junqueras. Al-

«El missatge de Crist no és una ideologia, però és una proclama dirigida també a l'organització de la societat» (Joan Majó)

«Si la meva consciència entra en contradicció amb la política primer és la consciència» (Oriol Junqueras)

guna vegada s'ha autodefinint com «un creient que viu una crisi permanent de fe». En aquest sentit, el seu diagnòstic és clar: «Sóc un polític cristià, però no un cristià que fa política.»

Conviccions polítiques

Sobre la consciència personal, el debat es va centrar en un aspecte concret. Què fa un polític cristià quan ha de fer coses que atempten contra les seves conviccions? Joan Majó va evitar una mica la resposta, però va declarar que no ha viscut mai cap situació de contradicció. Va posar en relleu que el seu compromís cristià ha coincidit amb la defensa dels valors universals i que, per tant, cristianisme seria en certa manera igual a defensar els valors constitucionals. Sense excloure, això sí, aquells que rebutgen el sistema actual. Oriol Junqueras va abordar la qüestió

més directament. «Si algun dia la meva ànima i la meva consciència entren en contradicció amb la política, primer és la consciència», va afirmar amb contundència.

Des del públic van arribar preguntes: sobre l'avortament, sobre els partits d'esquerres i l'Església i sobre renunciar als valors universals. Junqueras es va mostrar en contra de l'avortament, però va reconèixer que prohibir-lo no seria garantia que no succeís de manera clandestina. Va destacar que cal ajudar econòmicament les dones per tal que no avortin i que, des del punt de vista moral, el millor és una llei de supòsits com la del 1985. Sobre la segona qüestió, Majó va insistir que cal diferenciar l'actitud dels partits d'esquerres vers la religió de l'actitud amb la jerarquia eclesiàstica. Pel que fa als valors, tots dos van insistir que no s'havia de renunciar als valors cristians sota cap supòsit.

La relació entre la fe cristiana i els partits d'esquerres sovint ha estat polèmica. Fins i tot el papa Pius XII va arribar a excomunicar els comunistes el 1949 en una decisió que posteriorment va confirmar l'any 1962 Joan XXIII. Tanmateix, Joan Majó va recalcar que hi podia haver cristians d'esquerres i de dretes. «El que no accepto és algú que digui que és de dretes perquè és cristià», va dir amb contundència Majó.

El que està clar és que cal un compromís dels cristians en favor de la política. El papa Francesc va dir el 16 de setembre passat que cal involucrar-se en política: «Ningú no pot dir: "No tinc res a veure amb això, són ells els que governen... no, jo sóc responsable del seu govern i he de fer el millor perquè governin bé i he de participar en política com pugui".» Va acabar amb un contundent: «Preguem pels nostres governants.»

L'edat daurada de Viqui Molins

La religiosa teresiana presenta el seu nou llibre «El regal de la vida»

Samuel Gutiérrez
Barcelona

«Mai abans havia fet cap presentació literària amb aquesta massa de gent», reconeixia amb sorpresa Pema Maymó, editora d'*El regal de la vida*, el nou llibre de Viqui Molins, durant la presentació que va tenir lloc el 20 de novembre passat a la Casa del Llibre de Barcelona.

Amb el mediàtic Albert Om com a mestre de cerimònies i autor del pròleg del llibre, l'acte celebrat a la cèntrica llibreria barcelonina es va convertir en una barreja entre una trobada entrançable d'amics i un xou en directe. «Viqui, ja hi tornem a ser», declarava, trencant el gel, el simpàtic periodista. «Sí, però avui no dormiràs a casa», li contestava rient la religiosa. «Si continuem així ens convertirem en parella de fet», continuava dient l'Albert Om. I la Viqui li etzibava: «Però sí podria ser la teva mare!»

«Les presentacions de llibres acostumen a ser força avorrides, però aquesta, en canvi, és molt divertida; això és un xou», assenyalava una dels assistents. Després del bon feeling experimentat durant l'enregistrament del programa de TV3 *El convidat*, Albert Om i Viqui Molins s'han retrobat per presentar un llibre que no vol ser de memòries ni autobiogràfic, sinó que recull a grans pinzellades els records de setanta-set anys de compromís d'una monja nascuda a la Bonanova que ha viscut els darrers 20 anys de la seva vida al barri del Raval.

«La meua tasca —recordava Viqui Molins— no és la de ser omnipotent i posar remei a les coses, sinó la de compartir pobreses: la meua i la dels amics.» «Quan em pregunten sobre la meua feina amb els pobres —continuava explicant— sempre dic que jo no faig res d'important. Em limito a estar al seu costat i acompanyar-los. I que la gent que no té ningú almenys que em tingui a mi.» Per tot això l'autora del llibre declarava amb convicció que, per a ella, «la vida és un regal».

Vellesa feliç

Envoltada de la gent que l'estima, la majoria vinculats a les obres socials amb les quals col·labora —com ara l'escola Cintra o el pis d'acollida Itaca—, Viqui Molins es va mostrar molt agraïda per la felicitat que viu, precisament ara, en la seva vellesa: «He tingut molta

sort perquè he viscut moltes experiències, he conegut molta gent, he estimat molt... Després d'haver plorat molt en la vida religiosa, visc ara un moment molt feliç!» Tot plegat evoca a la religiosa un salm que ha marcat la seva vida: «Els que sembraven amb llàgrimes als ulls, recullen ara la sega amb cants d'alegria.» «Això és avui la vellesa per a mi.»

El periodista Albert Om, que va visitar fa un any la comunitat on viu l'autora amb el programa *El convidat*, va deixar molt clar, tot rient, que «la Viqui és monja, però no és cap santa». «Aquest llibre —va dir també— és una *road movie* que narra el viatge apassionant d'una nena de la Bonanova que un dia decideix agafar l'ascensor social de baixada per viure els millors anys de la seva vida al Raval.» Amb la gràcia que el caracteritza, Albert Om va assegurar que «aquest llibre és l'exemple claríssim que una persona pot arribar a viure moltes vides en una sempre que tingui el desig de conèixer coses noves, de canviar, de fer un pas endavant...».

Les moltes vides en una de la Viqui Molins es troben avui reflectides en els rostres i els noms de tanta gent que ha compartit amb ella experiència i missió. El seu cor és avui ple de noms i persones

«He tingut molta sort perquè he viscut moltes experiències, he conegut molta gent, he estimat molt...»

ben concretes. La germana Ana, de la seva comunitat, reconeixia públicament que el que dóna sentit a la vida de Viqui Molins és «estimar, estimar i estimar»: «Tot el que fa és perquè les persones més excloses tinguin a algú al seu costat, algú que reconegui la seva dignitat... Aquesta és la lliçó que aprenc cada dia d'ella.» Una altra germana religiosa destacava l'amor, «incommensurable i grandíssim», que l'autora ha demostrat sempre per Jesús, pels altres i per la Companyia de Santa Teresa.

Els moments més emotius de la presentació van arribar quan van prendre la paraula els fills de la Viqui, nois i noies del pis d'acollida Itaca, de Can Banús, de l'escola Cintra... «La Viqui —confessava el Sergi— em va seduir com a tants altres. La meua sortida del món de les drogues es va basar en tres pilars fonamentals: Itaca, que em donava el sostre, el menjar...; els professionals i els terapeutes, que em van donar les eines per superar-ho; i la part més humana i afectiva, que va ser la Viqui. Ella és la meua família.»

Funeral en vida

«Això no pot ser: m'esteu fent un funeral en vida!», va exclamar l'autora. Però tot i així el funeral va continuar: «La Viqui és la cara visible de tantes i

tantes persones gràcies a les quals el món és possiblement diferent i gràcies a les quals tenim una manera de sentir-nos estimats.» L'Esther, d'Itaca, continuava dient: «Ella diu que Jesús la va seduir i segurament Jesús tenia aquest cor que té la Viqui.»

Aclaparada per tants elogis, Victòria Molins va voler deixar molt clar que rep molt més del que dóna: «Tots vosaltres m'heu aportat la capacitat tan gran per sortir d'unes dificultats que jo mai de la vida no he tingut. Us admiro. Amb vosaltres he entès l'Evangeli com mai abans l'havia entès!» Malgrat l'ambient festiu i les bones dosis d'humor de l'Albert Om, la religiosa teresiana no va voler desapropiar l'ocasió per reflexionar sobre temes com ara el de la justícia social: «No m'agrada gens ni mica fer beneficència. Si es fa beneficència és perquè hi ha molta injustícia. A mi el que m'agrada és fer créixer les persones i ajudar-les a créixer. I el que més ajuda és que tinguin autoestima. I per això s'ha d'estimar...» Aquesta manera d'entendre la caritat Viqui Molins l'ha apres de sor Genoveva Masip, més coneguda com la Mare Teresa de les Rambles: «Al seu costat he après el secret de la tendresa.»

El regal de la vida (Columna Edicions) és l'últim llibre d'una escriptora que ja ha escrit més de 40 obres. Aquesta, però, és potser la seva obra més personal. Perquè té una mica de tot: «Records, fets i sobretot persones, totes les persones que han passat per la meua ja llarga vida i m'han enriquit de moltes i variades maneres.» Viqui Molins confessa que l'ha escrit «per encàrrec», amb el desig d'ajudar: «Només he de mirar el passat i recordar-lo en el present des d'aquest moment privilegiat que és la tercera edat.» Els guanys obtinguts per l'autora amb la venda del llibre aniran destinats a les obres socials amb les quals, als seus 77 anys, encara col·labora activament.

Agustí Codinach

LLOGUERS – ALQUILERES – LOCATIONS – RENTS
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

alKilando
by FINCAS GANDIA

DIPUTACIÓ 189
08011 - BARCELONA

www.alkilando.com
93 451 50 00

Un esclat de color i de joia

Presentació de «La Bíblia de tots», il·lustrada per Pilarín Bayés

Miquel Àngel Codina
Barcelona

La Casa del Llibre, de Barcelona, va acollir el divendres 29 de novembre la presentació oficial de *La Bíblia de tots*, publicada per les editorials Claret i Estrella Polar. Es tracta d'una nova edició de la Sagrada Escripura il·lustrada per la dibuixant Pilarín Bayés amb text de l'escriptor i editor Jesús Ballaz, i que compta amb l'assessorament del P. Ignasi Ricart, expert biblista. Els episodis més emblemàtics de la Bíblia són explicats amb un llenguatge amè i proper als infants.

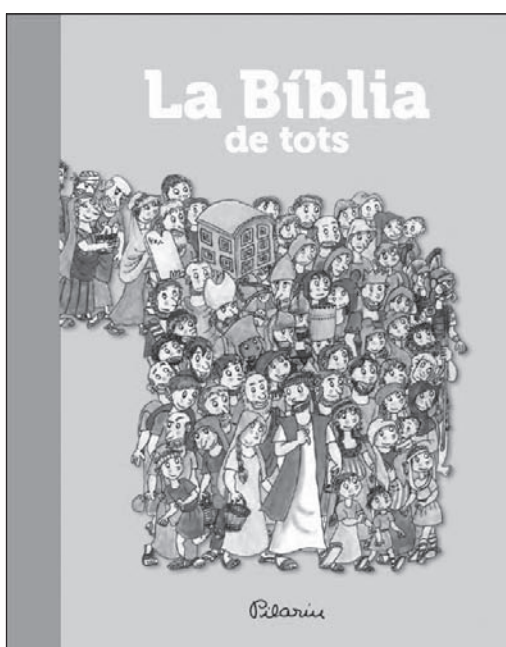
A l'acte, moderat pel periodista Xavier Graset, hi van intervenir Pilarín Bayés, l'escriptor Màrius Serra i Irene Rigau, consellera d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya. Entre els assistents hi havia, entre altres personalitats del món de la política, la religió i la cultura, Enric Vendrell, director general d'Afers Religiosos de la Generalitat, el P. Màxim Muñoz, provincial dels Claretians de Catalunya, el mateix P. Ignasi Ricart o la dibuixant Roser Capdevila.

Xavier Graset va afirmar que «és molt important que els infants puguin descobrir la Bíblia, el llibre més venut i traduït arreu del món, i el seu missatge cabdal: la història de l'aliança entre Déu i els éssers humans». També va dir que aquesta Bíblia no comença amb la Creació, sinó quan Déu escull Abraham com a pare d'un gran poble, el poble d'Israel.

Cultura bíblica

«L'aprimament cultural sobre la dimensió religiosa a la nostra societat, sobretot entre els joves, és una trista realitat. Cal recuperar les arrels d'on provenim, el llegat de la cultura bíblica», va comentar

Agustí Codinach

Màrius Serra. I va afegir: «Aquest format de la Bíblia, adreçat a un públic jove amb un estil directe i rigorós, és una notícia excel·lent. S'hi poden trobar tots els aspectes de la condició humana.»

Per la seva banda, Irene Rigau va manifestar que Pilarín Bayés «ha compaginat molt bé la seva vida personal —és mare de quatre fills— i professional amb el seu ferm compromís polític, social i religiós». «Podem dir que la Pilarín viu dibuixant i que dibuixa per viure. El dibuix és inherent a la seva vida», va constatar la consellera.

«Avui dia, on les noves generacions reben aportacions diverses, però de vegades inconnexes, mitjançant les tecnologies més modernes, que el jovent pugui conèixer la interpretació de la vida a través de l'Antic i del Nou Testament és una bona ajuda», va dir Rigau. «A *La Bíblia de tots* —va consta-

tar— les il·lustracions de la Pilarín il·luminen el text.» També va assenyalar que «un altre dels seus objectius primordials és estimular el foment de la lectura entre els infants».

Per a tothom

Pilarín Bayés va confessar als assistents que havia gaudit molt amb aquesta feina. «L'hem elaborada amb rigor. Cal recordar que ens dirigim fonamentalment a persones que, tot i que són petites, són ben humanes», va subratllar la veterana col·laboradora de *Catalunya Cristiana*. Així mateix, va reve-

lar que «de fet, està pensada per a tothom; per als que tenen un pensament més lliberal i per als que són més ortodoxos».

Preguntada pel moderador sobre quina era la seva il·lustració preferida de totes les que havia fet per a aquesta visió única i nova de la Bíblia, Pilarín Bayés va contestar que les noces de Canà, «perquè mostra Jesús quan se n'anava de festa». En canvi, tant Irene Rigau com Màrius Serra van esmentar la imatge de l'arca de Noè, ja que la consideraven la més suggeridora i simbòlica per als infants.

«*La Bíblia de tots* és un esclat de color i de joia, allunyada del mal ús que en ocasions s'ha pogut fer de la Sagrada Escripura, de la qual ens han presentat bàsicament uns elements foscos, en blanc i negre. Uns prejudicis que han portat al desconeixement general de la Bíblia», va ressaltar Màrius Serra.

Gent de casa

Amadeu Amenós i Roca, capellà i escriptor

Joan Pallarès-Personat
Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

A Igualada, el 13 de juny del 1875, va néixer Amadeu Amenós i Roca, que estudià als escolapis i ingressà al Seminari de Vic. Fou ordenat de prevere el 23 de setembre del 1899 al monestir de Ripoll. Sempre tingué destins propers al seu poble, dins de la comarca de l'Anoia o comarques veïnes. Vicari a Santa Margarida de Montbui el 1903, deia la missa dominical a Santa Maria, al castell de la Tossa de Montbui; fins i tot va escriure un estudi sobre el castell que va ser premiat en uns Jocs Florals.

Cap al 1904 fou vicari a Balsareny,

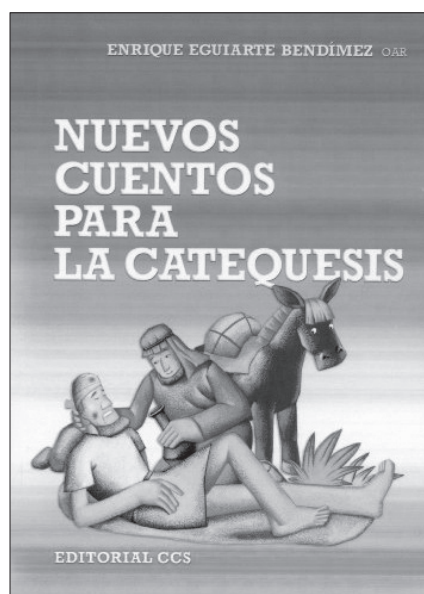
el 1905 arribà a la comunitat de preveres de Santa Maria d'Igualada i el 1906 va ser ecònom de Sant Martí de Tous. Va publicar diversos estudis sobre la comarca en els anys següents. Durant la guerra, de manera sorprenent, Mn. Amenós, malgrat la persecució, va continuar mantenint la benedicció dels Tres Tombs del gremi de traginers.

Acabada la guerra, tenia seixanta-quatre anys i molta empena. Va ser proverbial el seu nomenament com a ecònom-arxiprest de Santa Maria d'Igualada, des d'on va desenvolupar

una gran activitat: va reconstruir l'església, va restablir l'ofrena del ciri votiu a Montserrat, va inaugurar l'Asil del Sant Crist, va aconseguir que l'església de la Pietat fos santuari, el 1942, amb Joan Just, va fundar la Schola Cantorum, es va integrar al Patronat de la Tossa de Montbui i va presidir el Centre d'Estudis Comarcals d'Igualada entre la fundació, el 1947, i el 1963. Canonge de la catedral de Vic des del 1947, obtingué per a Santa Maria el títol de basílica el 1949 i es preocupà de refer el pedró igualadí a Sant Martí de Brufaganya.

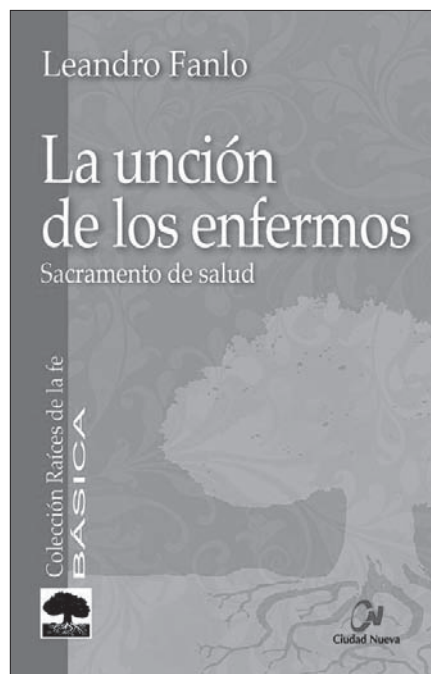
Va publicar molts estudis monogràfics, biografies, tradicions... Va obtenir la medalla d'or (1947) i el nomenament de fill predilecte (1949) d'Igualada. Als anys cinquanta es va centrar més en els estudis i la seva activitat, per edat, era més cultural i menys emprenedora. Va morir a Igualada el 15 de febrer del 1964, als vuitanta-vuit anys. Posteriorment la ciutat li erigí un monument, obra de Josep Maria Codina Coloma.

ENRIQUE EGUIARTE BENDÍMEZ
Nuevos cuentos para la catequesis
 Editorial CCS, 2013, 188 pàg.

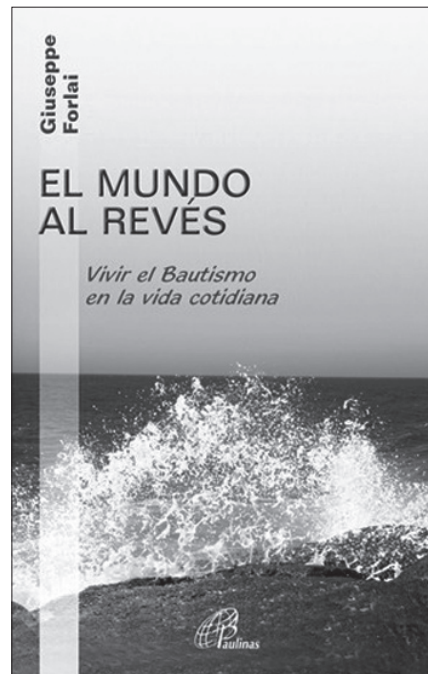
Aquests contes escrits per Enrique Eguiarte, sacerdot i agustí recol·lecte, s'adrecen a públics de totes les edats. Poden ajudar a redescobrir i a meditar el misteri de la vida i una vida en la fe. Però no es queden aquí; obren a la presència de Déu. Al final de l'obra s'inclou una llista dels valors que es desenvolupen en cadascun dels contes, així com una selecció de textos bíblics als quals es fa referència.

LEANDRO FANLO
La unción de los enfermos
 Editorial Ciudad Nueva, 2013, 102 pàg.

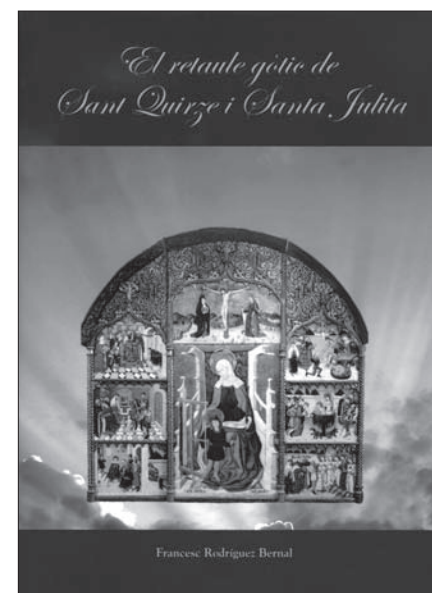
El religiós claretià Leandro Fanlo ofereix en aquestes pàgines unes píncoles de llum i de saviesa a les persones que pateixen el rigor de la malaltia o que veuen proper el desenllaç d'aquesta vida. Unes píncoles que, a manera de viàtic diari, els permeti afrontar aquesta etapa amb la serenitat i la pau que només la fe en el Ressuscitat és capaç de donar. S'hi inclouen dues intervencions de Benet XVI sobre la unción dels malalts.

GIUSEPPE FORLAI
El mundo al revés
 Editorial Paulinas, 2013, 100 pàg.

Aquestes pàgines, que parteixen de la gràcia del Baptisme, procuren acostar-nos a la figura de Crist per comprendre com en Ell qualsevol cristià, en la seva vida quotidiana, pot seguir un estil de vida pobre, cast i obedient. Un estil que implica un gran do per a la vida cristiana. Les reflexions del teòleg Giuseppe Forlai es van crear originalment per al programa *Orizzonti cristiani* de Ràdio Vaticana i ara veuen la llum per escrit.

FRANCESC RODRÍGUEZ BERNAL
El retaule gòtic de Sant Quirze i Santa Julita
 Parroquia de Sant Quirze i Santa Julita, 2013, 128 pàg.

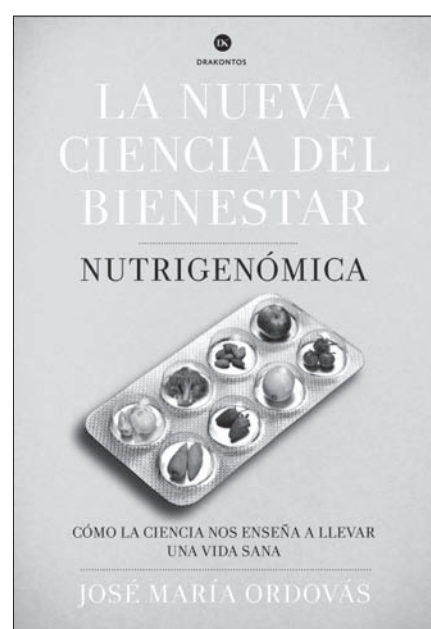
No es pot entendre la història de Sant Quirze del Vallès sense conèixer i entendre el passat de la parròquia de Sant Quirze i Santa Julita, que celebra els mil anys de vida. L'historiador Francesc Rodríguez Bernal analitza amb rigor i de manera didàctica el retaule que dona nom a la parròquia, que avui es conserva al Museu Diocesà de Barcelona. Una autèntica obra mestra de mitjan segle XV.

ÁNGELES GONZÁLEZ-SINDE
El buen hijo
 Editorial Planeta, 2013, 320 pàg.

Als 37 anys Vicente continua compartint vida i negoci amb la mare. Vol que tot canviï, però no sap com fer-ho. Tot i ser una persona estimada per tothom, té un important taló d'Aquil·les: la seva indecisió i el seu afany per complaure a tothom. Un accident domèstic deixa la progenitora impedida temporalment, moment que Vicente aprofita per transformar la seva vida. Una novel·la amb molt sentit de l'humor.

JOSÉ MARÍA ORDOVÁS
La nueva ciencia del bienestar
 Editorial Crítica, 2013, 230 pàg.

En aquesta obra José María Ordovás, autoritat mundial en nutrició i màxim expert en nutrigenòmica, explica de manera clara i accessible de què tracta aquesta nova disciplina, que ja és la nova ciència de l'alimentació. I no es limita a narrar com podrà millorar les nostres vides en el futur, sinó que ens dona consells savis per poder millorar la nostra qualitat de vida des d'avui ajudant-nos a fugir de dietes de moda.

JAUME SOBREQUÉS i CALLICÓ
Cap a la llibertat
 Editorial Base, 2013, 160 pàg.

L'historiador i polític Jaume Sobrequés i Callicó narra la llarga lluita dels catalans, des del 1714, per aconseguir el reconeixement nacional i la independència. Així mateix, especifica les recents agressions polítiques per part dels diferents governs espanyols al poble català i la resposta que aquesta ha donat a les accions de violència institucional i política contra els trets identitaris i el dret d'autodeterminació.

JOHN NEWMAN
Mimi
 Ediciones Siruela, 2013, 168 pàg.

Fa molt poc que la mare de la petita Mimi ha mort. Tots a la seva família estan tristos i abatuts. El pare ja no somriu i la Sally es vesteix tota de negre. La Mimi està cansada que la seva companya Sarah li faci la vida impossible per ser «diferent». Tot sembla que s'ensorra. Però a poc a poc la família anirà recuperant la força per travessar el dol gràcies als petits i no tan fàcils reptes que ens imposa la quotidianitat.

Crítica literària

Sant Silouà del Mont Athos

Acaba d'aparèixer l'edició en català dels escrits de sant Silouà del Mont Athos (1866-1938), canonitzat per l'Església ortodoxa el 1987. Aquest llibre té el seu origen en la traducció que en va fer el P. Oriol Diví, monjo benedictí del monestir de Montserrat (1924-2013). El P. Oriol Diví va sentir parlar per primer cop de l'Stèrets Silouà durant la seva estada, amb altres monjos de Montserrat, al monestir de Tantur, prop de Jerusalem, als anys setanta del segle XX.

Va fer una primera edició parcial dels escrits, a partir d'una edició italiana, també fragmentària dirigida per Divo Barsotti (*Silvano del Monte Athos. Degli Scritti*, de 1962). El resultat fou el llibre *Silvà del Mont Athos. Escrits espirituals*, publicat el 1982 a la col·lecció El Gra de Blat, núm. 40 d'aquesta mateixa editorial.

Més endavant el P. Oriol també va traduir *La seva vida és la meua* de l'Arximandrita Sophrony, a partir de la versió anglesa *His life is mine* publicada a Mowbrays, London&Oxford, 1978. La versió catalana va ser publicada el 1987 a Barcelona per Ramon Alier, editor, i compta amb una introducció de Joaquim Maristany i la introducció de la traductora anglesa, Rosemary Edmonds.

La traducció dels Escrits de Sant Silouà

ARXIMANDRITA SOPHRONY Sant Silouà l'Athonita (1866-1938)

Vida, doctrina i escrits

Traduït pel pare Oriol Diví i Pere Maragall

Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2013, 422 pàg.

en la seva totalitat es va fer a partir de la traducció francesa de l'Arximandrita Simeó (Ed. Présence, 1973) i el P. Oriol la va anar redactant en tres llibretes, amb una lletra menuda i polida, entre els anys 1984 i 1988.

Quan vaig conèixer el P. Oriol i vaig saber de l'existència de les llibretes, jo ja havia vist una traducció seva d'un altre llibre. La seva lectura, sovint represa, em va obrir una perspectiva espiritual que em va captivar de seguida. Es tracta de *La pregària del cor* del P. Jean Lafrance, a qui el P. Oriol havia conegut a Tantur. Es va publicar a les Publicacions de l'Abadia de Montserrat, núm. 29 de la col·lecció Club de Butxaca, el 1990.

La primera part del llibre dels escrits de sant Silouà ha estat traduïda a partir de la darrera edició de la traducció francesa de l'Arximandrita Simeó (París: Editions du Cerf, 2010), i amb l'ajuda puntual de la versió castellana de Joaquim Maristany (*San Silouán*

el Athonita. Monje del Monte Athos 1866-1938. Madrid: Encuentro Ediciones, 1996).

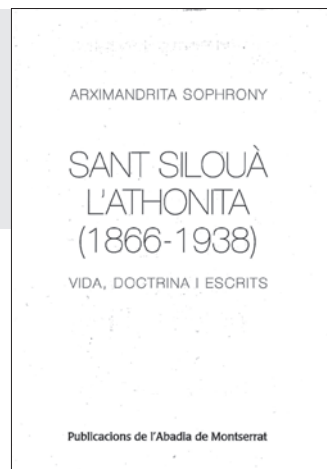
No podem deixar d'esmentar altres edicions relacionades, aparegudes en la nostra àrea cultural.

Es tracta d'altres obres de l'Arximandrita Sophrony traduïdes al català i al castellà:

De vida i esperit. Aforismes espirituals. Traducció de Francesc Sosa, amb un pròleg de Joaquim Maristany. Barcelona: Ed. Claret, 1997.

Ver a Dios como Él es. Autobiografía espiritual. Traducció del rus de Joaquim Maristany. Salamanca: Ediciones Sígueme, 2002.

La oración, experiencia de la eternidad. Traducció del rus per Joaquim Maristany i presentació de Francisco José López Sáez. Salamanca: Ediciones Sígueme, 2009.

Darrerament ha aparegut una nova edició de la mateixa versió castellana dels escrits de sant Silouà: *Escritos de San Silouán el Athonita*, amb una introducció de Jean-Claude Polet. Salamanca: Ediciones Sígueme, 2011. Es prepara en un altre volum la primera part d'introducció de l'Arximandrita Sophrony, a la mateixa editorial.

El llibre que acaba d'aparèixer és el fruit de la trobada, el 1931, entre un sant il·letrat, l'Stèrets Silouà, pagès humil d'un poble remot de la província de Tambov, amb un monjo que havia estat pintor reconegut i amb formació intel·lectual i teològica, l'Stèrets Sophrony. És un cas insòlit de difusió dels escrits d'un sant, d'una senzillesa i força espiritual correpredora, amb la prèvia i indestructible explicació biogràfica i doctrinal que ens fa adonar de l'abast i profunditat teològics d'aquells escrits. El llibre ja ha estat traduït a prop de trenta llengües i arriba ara al lector català, confirmant un cop més la seva universalitat.

Crítica cinematogràfica

Les dues cares, només d'Amèrica?

EL MAYORDOMO (The Butler)

DIRECTOR: Lee Daniels.

INTÈRPRETS: Alex Pettyfer, Forest Whitaker, Robin Williams, Liev Schreiber, James Marsden, John Cusack, Alan Rickman, Vanessa Redgrave, entre altres.

MÚSICA: Rodrigo Leão.

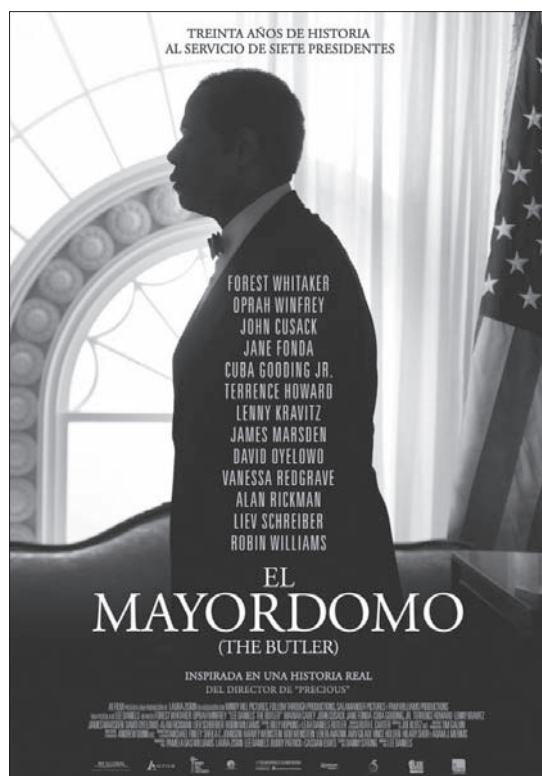
GÈNERE: Drama, biogràfic.

132 minuts.

Estats Units, 2013.

Una altra vegada el cinema nord-americà ens apropa a la història recent social i política, aquesta vegada seguint la pista de Cecil Gaines, el qual va ser majordom de vuit presidents dels Estats Units. Amb la perspectiva de la lluita pels drets civils de la comunitat negra, la pel·lícula fa un repàs de les dues cares d'Amèrica, la blanca i la negra, la dels de dalt i la dels de baix. Amb una opció moderadament crítica, una realització destacable i un repartiment al millor estil de les velles superproduccions ens ofereixen una proposta més interessant del que acostuma ser habitual en aquests temes.

La vida de Cecil (fantàstic Forest Whitaker) comença en una plantació de cotó i, per una sèrie d'atzars, acaba

en el servei de majordoms de la casa blanca. La seva esposa Glòria (excepcional en els diferents registres Oprah Winfrey) acompanya el protagonista en les turbulències de la seva vida i en les seves relacions peculiars amb els seus dos fills antagònics. El veiem en el servei a diferents presidents que van desfilar amb el pas dels anys des de Dwight D.

Eisenhower (Robin Williams), John F. Kennedy (James Marsden), Lyndon B. Johnson (Liev Schreiber), Richard Nixon (John Cusack), fins a Ronald Reagan (Alan Rickman). Com a contrapunt la història de l'enfrontament amb el seu fill Louis ens apropa a la lluita racial, a personatges com Martin Luther King (Nelsan Ellis), o Malcom X (Shirley Pugh), així com a reconèixer les opcions diferents o punts de vista de la comunitat negra dels EUA.

La pel·lícula sosté un to crític que reflexiona sobre les diferències racials i socials, assumpte que sembla que recobra vigència en pel·lícules recents com la més simplista *Criadas y señoras* (2011), de Tate Taylor y la mateixa *Precious* (2011) amb la qual ja entrava en matèria Lee Daniels que dirigeix aquest film. Tampoc no és gens condescendent amb el poder i els presidents que se'ns mostren en les seves febleses variades. Apunta a la hipocresia de la supervivència, «tenim dues cares, la nostra i la que deixem veure als blancs» on els negres forgen una lluita interior permanent amb les seves contradiccions. En aquest conflicte el protagonista apareix com la dignitat del supervivent, el seu fill Louis com la lluita dura i ambigua

per la llibertat i la mare com el sofriment de la bondat impotent. Calidoscopi que apunta al fet que l'actitud coherent es reparteix en les diferents i gens fàcils opcions vitals. El final sorprèn en la seva ingenuïtat típicament americana, que fa incoherent dramàticament la resta de la narració. Però això acostuma a ser el preu de les superproduccions, que al final acaben per agradar l'*status quo*.

La referència cristiana plana implícitament en diferents moments que arrenquen en la mateixa cita inicial, «La foscor no pot foragitar la foscor: només la llum pot fer-ho» (Martin Luther King). La resistència passiva de Cecil té a veure amb la dignitat de les víctimes i els crucificats (amb al·lusió al Ku Klux Klan) i la gloriosa Glòria, en la vida i en la mort, apunta a una gran fe a pesar de la foscor, on continua valent la pena cantar i ballar malgrat tot. El missatge bíblic de l'amor més fort que l'odi es veu encarnat en la comunitat negra malgrat que en ella també alguns s'han desviat.

Amb tot, un bon plantejament, el drama de les dues cares, es resol de manera força parcial, ja que aquest assumpte a més de ser un problema racial és radicalment humà. La frontera del color de la pell té una altra ruptura més radical en l'ànima humana que ens divideix i ens enfronta, el poder del mal. I aquí la pel·lícula té una visió limitada dramàticament. Encara que això no ens impedeix dir que és cinema i del bo.

Peio Sánchez

Director del Departament de Cinema de l'arquebisbat de Barcelona

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Pròxim llançament del satèl·lit «Gaia»

Us en vaig parlar ja el dia 7 d'abril d'enguany. Es tracta d'un satèl·lit que l'Agència Espacial Europea (ESA) ha construït per fer un «mapa» del cel molt detalladíssim. Havia de ser llançat a l'espai el 20 de novembre passat, però es va decidir el 22 d'octubre ajornar l'operació fins a desembre per causa d'haver detectat un problema tècnic en uns components d'un satèl·lit ja posat en òrbita, components que també posseeix el *Gaia*. Això ha fet que els enginyers encarregats de la seva preparació decidissin prendre unes mesures addicionals que ara hi han aplicat. I s'ha decidit, si no surt cap més inconvenient, que el *Gaia* sigui llançat a l'espai dins de la pròxima «finestra» o espai de temps que és apte per al llançament. Són els dies, que van del 17 de desembre fins al 7 de gener, i el jorn més probable sembla que serà el dia 20 de desembre,

El director de Ciència i Exploració Robòtica de l'ESA diu d'aquest artefacte que: «Revelarà de què està feta la Galàxia i com es va formar amb un detall sense precedents, situant Europa a l'avantguarda de l'astronomia de precisió». I és que el pla és molt ambiciós. El 1989 ja es va posar en òrbita el satèl·lit *Hipparcos* que va cartografiar 120.000 estrelles amb la precisió d'una mil·lèsima

Impressió artística de «Gaia» (ESA/D. Ducros, 2013).

de segon d'arc, però la missió de *Gaia* serà d'una precisió que es multiplicarà per cent i arribarà fins a 1.000 milions d'estrelles (gairebé un 1% de la Galàxia) i, a més, captarà uns deu milions de galàxies exteriors a la nostra, entre 10.000 i 20.000 nous planetes extrasolars, 500.000 quàsars, i uns 200.000 asteroïdes del sistema solar.

Això durarà 5 anys, tot en forma de terabits, i aleshores caldrà processar-ho per convertir-ho en dades científicament utilitzables. Hi intervindran més de 400 científics i enginyers europeus. També hi intervindrà la Universitat de Barcelona que ja disposa de diferents models de calibració. El treball serà immens, és clar i sembla que el catàleg final no podrà estar disponible per a la comunitat científica fins al 2021.

El llançament de *Gaia* es farà des del Port Espacial de Kourou, a la Guaiana francesa, viatjarà 1,5 quilòmetres fins a col·locar-se en el punt L2 (punt de Lagrange, que és un dels indrets en què les forces gravitacionals de Terra, Sol i Lluna s'equilibren). L'aparell anirà girant sobre el seu eix en sis hores i anirà captant el fons estel·lar. Així observarà cada astre unes 80 vegades. Té dos telescopis que posseeixen mil milions de píxels. Això dona un abast comparable a distingir des de la Terra una moneda situada a la Lluna. Així és com «s'obtindrà el mapa tridimensional més complet que hagi existit mai sobre la Via Làctia», diu Josep Manuel Carrasco, investigador del Departament d'Astronomia de la Universitat de Barcelona.

Desitgem de cor que tot es faci com s'espera i els científics no en quedin defraudats!

Qüestions fonamentals plantejades per la biologia actual

41. Sobre la tècnica de fer clonacions

L'any 1963 el biòleg anglès John B. S. Haldane (1892-1964) en una conferència sobre les noves possibilitats que presentava ja aleshores la biologia, va proposar dir-ne *clon* d'un conjunt d'éssers dotats de la mateixa dotació genètica, manlllevant aquest mot del grec. En aquesta llengua *klon* significa esqueix d'una planta (ve del verb *klaō* que significa trencar, esqueixar) i tothom sap que moltes plantes presenten la possibilitat de multiplicar-se traient esqueixos d'una d'elles ja adulta i plantant-los a continuació. No cal dir que les noves plantes obtingudes així tenen efectivament totes la mateixa dotació de gens. Per això va ser admesa tot seguit la paraula «clon» en la nomenclatura biològica internacional per designar, de moment, qualsevol conjunt d'organismes originats per multiplicació asexual a partir d'un de sol. Els bacteris que s'obtenen per proliferació d'un d'ells, i els pugons o els rotífers que provenen per partenogènesi d'una mateixa femella, com també les plantes produïdes dels esqueixos d'una, com hem dit abans, són exemples de clons.

Però ben aviat els biòlegs es plantejaren la possibilitat d'obtenir clons artificialment. I el fet d'aconseguir produir un ésser genèticament igual a un altre s'anomenà *clonació* i *clonar* volrà dir obtenir-lo. La proposta que es feren era la de clonar animals per tenir «duplicats» d'espècimens interessants i, a la llarga, trobar com obtenir també un clonat humà. Aquí cal recordar que la naturalesa ja en fa, de vegades, de clonacions: quan dos bessons són monovitel·lins l'un és clon de l'altre perquè procedeixen d'un únic zigot que es partí en dos en un cert moment

del desenvolupament i, és clar, els dos éssers que es formaren són genèticament iguals. El problema de tecnologia biològica que es presenta és un altre: fer que neixi un clonat d'un individu ja adult. Què hi ha d'això?

Una mica d'història

El primer biòleg del qual tenim notícia d'haver intentat fer clonacions és John Gurdon, a la fi de la dècada dels seixanta amb gripaus africans. Treia cèl·lules somàtiques de gripaus adults i les implantava en òvuls d'aquesta espècie després d'extirpar-ne el nucli. Va aconseguir sí, que alguns dels òvuls «fecundats» així es desenvolupessin, però molts embrions morien aviat i dels que restaven un gran percentatge presentaven malformacions. No obstant, el seu experiment mostrava la possibilitat d'obtenir algun clonat amb el mètode que utilitzava. I per això hi hagué qui ho tingué en compte: un d'ells el biòleg danès Steen Willadsen que publicava els seus treballs a la revista *Nature* el 1986. En ovòcits enucleats d'animals domèstics implantava nuclis de cèl·lules d'un embrió que es trobava a l'estadi de 8 o 16 cèl·lules, per obtenir un clon de 8 o 16 individus, i els implantava en una mare fisiològica. L'èxit no l'acompanyà i ell ho reconegué però mostrava que «almenys fins a l'estadi de 16 cèl·lules els nuclis dels blastòmers són totipotents...».

Aquestes tècniques provocaren la fundació d'algunes granges experimentals. I el primer èxit real va ser el que va aconseguir l'escocès Ian Wilmut, amb la col·laboració de Keith Campbell: el naixement de l'ovella *Dolly* el

5 de juliol del 1996. El 27 de febrer de 1997 es publicava un article a *Nature*, explicant amb una certa alegria i detalladament com s'havia aconseguit aquest clon d'un mamífer, rèplica genètica d'una altra ovella adulta.

Però no va ser un èxit gaire espectacular

Obria ja això l'esperança de poder clonar aviat un ésser humà? No pas encara. En primer lloc cal notar el que va costar l'obtenció de la *Dolly*. Havien fet falta 400 òvuls que, un cop trets els seus nuclis cel·lulars, havien rebut nuclis de cèl·lules d'ovelles adultes, però només 277 els acceptaren i començaren la divisió, en ordre a ser implantats en «mares substituïdes», de les quals tan sols 13 van acceptar l'embrió i 9 van fer que l'embaràs tirés endavant, i d'aquestes 9 només una va donar a llum una ovella viva, la *Dolly*. I què passà després amb aquesta famosa ovella? Que va envellir molt aviat. La mitjana de vida d'aquests animals és de 12 a 15 anys, però la *Dolly* va haver de ser sacrificada el 2003, quan encara no tenia 7 anys, perquè tenia artrosi, càncer pulmonar i altres alteracions. Què havia passat? Potser el fet de procedir d'una cèl·lula adulta, amb un poder de reprogramació genètica limitat, en va ser la causa. No ho sabem, però no pogué fer una vida del tot normal.

I no hi ha hagut més èxits en altres mamífers? S'han fet certament molts altres intents, però sempre amb resultats més aviat pobres. El 1998 s'obtingueren dos vedellts clònics, que s'anomenaren *Charlie* i *George*, i al mateix any uns japonesos anunciaren

que també havien obtingut ratolins i vedells clonats.

Però, fent balanç dels resultats, el novembre del 2000, Philippe Brenier exposava, en un article de la revista *Scientific American*, que no es pensi pas que som a les portes de realitzar una clonació humana. La premsa ens parla dels èxits, diu, però no dels fracassos que superen el 98% dels experiments que s'han fins ara amb mamífers. Fins i tot Ian Wilmut, el qui ens proporcionà la *Dolly*, ha decidit no fer més provatures en aquest sentit, cansat dels fracassos obtinguts, i ara es dedica només a la reprogramació de gens. Ens trobem amb una natura que presenta molta resistència a ser manipulada d'aquesta manera. Els intents amb gallines, gossos i gats han fracassat tots fins ara (és a dir, almenys fins al 2000, però no tenim dades posteriors).

Aquí podem citar l'anècdota d'una persona anònima que va donar 2,3 milions de dòlars a un laboratori perquè li obtinguessin un clon dels seus gos *Missy*. Al cap de tres anys encara s'estava esperant que li reproduïssin el quisso. I no tenim notícia que ho hagin aconseguit. A tot això hi afegeix Brenier que certs laboratoris fan les seves provatures en un gran secret, i per això, «la naturalesa exacta dels fracassos o mètodes per evitar-los és confidencial... els treballs de clonació són finançats per empreses que imposen clàusules de confidencialitat...» Què vol dir això? Que potser sobre els experiments fets és molt més el que ignorem que el que en sabem!

Així, doncs, no sabem res dels intents de clonació humana? Alguna cosa en podem dir. En parlarem al pròxim capítol.

• **COVA DE SANT IGNASI.**— El cap de setmana del 10 al 12 de gener, seminaris *La contemplació a la vida diària* amb Asun Puche. Més informació: tel. 938 720 422.

[illegible]

Des del carrer

JOSEP GIL RIBAS, CAPELLÀ I TEÒLEG

«L'Església ha de ser d'estructura laïcal»

Carme Munté

El teòleg Josep Gil i Ribas (Reus, 1928) ha deixat la docència a causa de l'edat, però això no li ha restat gens d'energia per continuar transmetent el seu pensament a través d'altres canals. També ho fa a la parròquia del Catllar, on és adscrit, i ofereix cada primer dissabte de mes una xerrada de *Teologia a l'abast*. Bona part del seu llegat com a teòleg es pot trobar a la col·lecció *Història del pensament cristià*, de la qual acaba de publicar el volum novè.

L'espai de què disposem ens obliga a anar directament a la síntesi d'aquesta magna col·lecció de deu volums!

He arribat a la conclusió que el cristianisme, com a pensament, neix al si del judaisme, però que, en lliurar-se en cos i ànima a l'hel·lenisme, es produeix un

trencament respecte les seves essències fonamentals. El pensament cristià, que no pot renunciar a l'esperança cristiana, es veu amb dificultats per poder fer-la surar en el context hel·lènic. Per això, el pensament cristià ha fet esforços molt notables per poder-se alliberar de «l'esclavatge» que aquest mateix cercle tancat de l'hel·lenisme li proporcionava.

Per quin camí ho ha fet?

El pensament cristià, en tant que regit per la jerarquia de l'Església, ha volgut recolzar-se en el poder, i un pensament cristià recolzat en el poder difícilment pot ser cristià i ni tan sols pot ser pensament. Això ha durat fins a l'edat moderna.

I aleshores?

Amb l'adveniment del pensament modern, que no accepta cap mena de tutela, el pensament cristià s'ha trobat en minoria. Aleshores, una part

d'aquest pensament cristià ha acceptat el pensament modern, però una altra l'ha rebutjat i condemnat. Però és que al mateix temps, he descobert el pensament cristià infiltrat en el pensament profà. He trobat pensament cristià pur en l'enciclopèdisme, en la il·lustració, en totes les avantguardes de finals del segle XIX, en la literatura, sobretot en la poesia de finals de segle i primera meitat del segle XX. Això m'ha donat la satisfacció interior —una satisfacció davant de Déu que és acció de gràcies— de veure que el pensament cristià té sempre la possibilitat de surar perquè és capaç de fecundar un pensament que precisament li anava en contra.

La laïcitat: perill o oportunitat?

Precisament, l'últim volum de la col·lecció l'he dedicat al desafiament de la laïcitat. La pregunta és: l'Església, el cristianisme, el pensament cristià, com se'n sortirà, d'aquesta evident i extraordinària omnipresència i hegemonia de la laïcitat?

Com se'n sortirà?

El papa Francesc ha donat la clau: res de proselitisme i defensa de la laïcitat.

I l'estructura de poder, en què s'ha de convertir?

En estructura de servei. Per fer-ho cal que l'estructura clerical de l'Església es transformi en estructura laïcal.

Com es tradueix això a la pràctica?

L'Església, en lloc de mirar-se a si mateixa, ha de mirar el món. Ha de buscar quina mena de servei pot fer al món i, alhora, descobrir en el món tot un seguit d'elements positius i incorporar-los. L'estructura laïcal no és el simple fet que els laics hi siguin, sinó que tota ella com a estructura pensi en el món com un servei que ha de fer, i tot fent aquest servei, aprofiti els beneficis que el món li ofereix. El símbol que m'agrada utilitzar és l'expressió que fa servir sant Joan Baptista en referir-se a Jesús: «Convé que ell creixi i jo disminueixi.» Tant de bo l'Església un dia arribi a pensar i a dir: «Convé que el món creixi i que jo disminueixi.» La realitat de la salvació és més en el món que en la mateixa Església.

Eduard Brufau

Rauxa

La dimensió indefugible

La profusió de noves tecnologies i plataformes digitals ens permet estar tot el dia connectats. En qualsevol lloc i moment podem saber a l'instant què passa a l'altra punta de món, o enviar-nos missatges amb diverses persones alhora. Efectivament, sembla que no podem passejar pel carrer, anar amb tren o fins i tot mantenir una conversa amb algú sense consultar el telèfon mòbil o la tauleta. L'home d'avui evita tant com pot passar un sol moment del dia en silenci, sol i sense fer res. El problema de fons no és la tecnologia, és clar, sinó la necessitat que tenim d'omplir el temps com sigui. En el moment que fem silenci i aturem tota activitat,

fins i tot la del pensament, es crea un estat propici per a la pregària, per parlar amb Déu. També és, però, una ocasió en què ens podem veure reflectits com en un mirall, amb tots els defectes i virtuts que tenim, i això no és mai agradable. Així mateix és una bona ocasió per fer néixer les grans preguntes sobre el sentit de la nostra vida i de la mort. Aquesta reflexió pot ser igualment dolorosa, però és justament a través de reconèixer sincerament la nostra fragilitat i el nostre dolor com ens podem atansar a Déu. Si volem viure a fons i sentir-nos a prop de Déu no podem defugir les preguntes vitals ni la dimensió contemplativa.

Pensant-ho millor

Núria Ferret Canale
Orde de les Verges

Aneu! (3): escolta...

«També jo us envio a vosaltres» (Jn 20,21). Ho sento, si ets cristià, ets un enviat. En el darrer article et suggeria de posar-te una creu. La creu la portes al front des del dia del teu baptisme, i la portes al cor des del dia que vas acceptar Crist com a Senyor, cordialment, en tu, i la portes a l'espatlla cada dia, tant si vols com si no vols, darrera les petjades del Mestre, que t'emmena a Jerusalem. Allà, un dia, hi haurà la Pasqua.

Però mentrestant, cal predicar. Com? No és tan difícil: escolta. «Escolta, Israel!» Així comença el primer manament i el més important... No pots estimar Déu amb tot el cor i als altres com a tu mateix, si primer no escoltes. Escolta els altres. Et sembla poc? No ho és, t'ho asseguro. Quasi ningú no és capaç d'escoltar de debò. La gent està malalta i va al psicòleg i paga molts diners per ser escoltada... De fet, es posen malalts perquè ningú no els escolta.

Escoltar vol dir deixar tot el que estàs fent —i pensant!— per ocupar-te exclusivament de l'altra persona. Vol dir absorbir el que et diu, empatitzar, com-padir, fer silenci, pregar per aquella persona, fer-li sentir que t'interessa el que és, el que li passa, que és important per a tu. I només al final, potser, podràs dir una paraula curta, que no es refereixi a tu sinó a l'altre. I si no saps què dir, calla. Escoltar també és saber callar.

Quan comencis a escoltar els altres, t'adonaràs del gran sofriment que hi ha al teu voltant, deixaràs de ser el melic del teu món i començaràs a obrir-te a altres realitats. Començaràs a pregar pels altres, a sofrir amb els altres, a donar gràcies de tot el que tens i ets, i seràs més feliç. La gent començarà a estar més a gust al teu costat perquè se sentiran estimats, compresos i no judicats. I llavors es deixaran interpel·lar i tu esdevindràs testimoni del Crist.

Pensant-ho millor, Ell és el primer que escolta. El Crist escolta el Pare i l'obeeix. L'Esperit escolta el Pare i el Fill, i es posa en camí cap al món. Déu «escolta» les teves misèries, el teu sofriment, el teu clam des de l'Egipte del teu esclavatge i et salva. Tu, cristià, escolta Déu i escolta els germans, obeeix, i vés a portar l'Amor enmig d'aquest món que gemega i plora.